

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/32 (122) ● 16 Ağustos 2003 ● 500 000 TL

Egemenler emperyalist yağma savaşına suç ortaklığı için son adımları atıyorlar...

**Amerika'yı saplandığı Irak bataklığından
siz de kurtaramazsınız!**

Zafer direnen

halkların olacak!

İÇİNDEKİLER

Amerika'yı Irak bataklığından kurtaramazsınız!	3
Emperyalist haydutlar için ne tek bir kurşun, ne bir damla kan!	4
Devlet zirvesi Irak'a asker gönderme konusunda hemfikir	5
Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır! Kahrolsun emperyalist haydutluk!	6
Ortadoğu halklarını hedef alan emperyalist-siyonist tehdit yayılıyor!	7
Gençliğin sözü söz: Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacağız!	8
"Sesimi duyan var mı!" Sesini duyanlar işçi ve emekçilerdir!	9
Colins işçisi saldırılara karşı direnişte... Direnmek kazanmaktır!	10
Colins direnişinden notlar...	11
SSK bilinçli politikalarla zarar ettirildi! (Orta sayfa)	12-14
Sokağa, eyleme, genel greve!	15
Şili'de faşist darbeden sonra ilk genel grev!	16
KADEK'in yol haritası ya da çözümü emperyalizme havale manifestosu	17
Pişmanlık yasası üzerine	18
15 Ağustos atılımı ve güncel devrimci görevler	19
Kölelik yasasını işçilerle tartışırken...	20
Irak'taki direnişçiler kim ve ne istiyorlar?	21
ABD'de milliyetçi parolaların Iraklılar'ı kurtardık, şimdi biz onların koşullarında yaşıyoruz	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/32 (122) ● 16 Ağustos 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Irak'ta Amerikan jandarmalığı konusunda "devlet kararı" açıklanmış, uşakların kararlılığı ortaya konmuş bulunuyor. En son, geçtiğimiz 12 Ağustos günü Çankaya'da gerçekleştirilen devlet zirvesi sonrasında yapılan açıklamalar, çıkan haber ve yorumlar olguyu yeterince aydınlatıyor.

Gazetemizin bu sayısında da, doğal olarak, konuya ilişkin değerlendirme ve yorumlarımız devam ediyor. En önemli eksiğimizse, halen, işçi ve emekçilerin değerlendirme ve yorumlarının yansıtılması noktasında. Sadece bu sayfadan defalarca yinelenmesine rağmen taleplere bir türlü yanıt verilmemesini, en hafifinden, konunun öneminin yeterince kavranamamış olmasına yormak istiyoruz.

Düzen cephesindeki savaş kararı ve kararlılığı ortadayken, ve ne yazık ki saatler-günler su gibi akıp giderken; savaşı engellemenin her yol ve imkanını zamanında değerlendirme zorunluluğu da bu kadar açıkken; buna ilişkin çalışmanın da göstergesi olabilecek haber, röportaj gibi ürünlerin bir türlü ortaya çıkmamasını başka türlü anlayabilmek, doğrusu pek mümkün değil. Üstelik yerelerde onlarca eylem yapılmakta, afişler, bildiriler duvarları doldurmakta, platformlar kurulmakta, eylem kararları tartışılmakta ve alınmaktayken. Ki, bu çalışmalar henüz devrimci, demokrat kesimlerle sınırlıdır. Bizlerse, gazetemizde asıl işçi ve emekçilerin görüşlerini/tepkilerini toparlamak ve yansıtmakla yükümlüüz. Yani, kimden ve nasıl gelirse gelsin, ilk tepkileri mutlaka göstermek zorunda olduğumuz gibi; henüz ortaya konmamış, düşünce ve duygulardan çıkıp sokağa yansımamış tepkileri de ortaya çıkarmalıyız ki, eylemli ifadesine bir nebze de buradan katkı sağlayabilelim.

*Savaş karşıtı eylemlere katılımın artırılması için,

*Yerelerde, kendi organizasyonumuz, kendi güçlerimizle ve ortaklaşabildiğimiz tüm oluşumlarla eylemler düzenlemek için,

*Sınıf ve emekçi kitle tepkilerini örgütlemek, eyleme dökmek ve gazeteye yansıtmak için, son derece sınırlı olan zamanın en etkin, en verimli biçimde değerlendirilmesi gerekiyor.

Çalışmalar-gelişmelere ilişkin haber, fotoğraf ve röportajlar bekliyoruz.

"... Karşı konulardan gelen bu değerlendirme ve tanımlamaların ortak anlamı, girilmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunaltımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacaktır."

"Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunaltımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu."

"Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, kaçınılmaz olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözümek bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleyen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişimin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir."

(Savaş ve Programımız, Ekim 2001)

Fiyat: 9.000.000 TL (KDV dahil)

Çıktı!
Kitapçılarda...

Dünya Ortadoğu ve Türkiye

K. FIRAT

Dünya
Ortadoğu
ve
Türkiye

EKSEN YAYINCILIK

Çankaya'daki "devlet zirvesi"nde karar değil, çoktan alınmış kararın pratik gerekleri konuşuldu....

Amerika'yı Irak bataklığından kurtaramazsınız!

Amerika'nın emperyalist çıkarları uğruna kardeş bir halkın katline ortak ve alet olmak onursuzluğu ölümden de ağırdır.

Önümüzde henüz fırsat varken, iş işten geçip can derdine düşmeden bu gidiş durdurulmalı, onurlu bir gelecek için emperyalist savaşa karşı mücadele büyütülmelidir.

Kimi medya organlarında "Sezer'i ikna zirvesi" başlığıyla duyurulan son "devlet zirvesi"yle, Irak'a asker gönderme "kararlılığı" bir kez daha ilan edilmiş oldu. Karar demiyoruz, çünkü kararın çoktan verildiği herkesçe biliniyor. Bu nedenle bu tür zirvelerde karar vermeye ilişkin değil, verilen kararın uygulamasına ilişkin gündemler ele alınıyor. Nitekim, son zirvede görüşülen konular ve zirve sonrası gündeme gelen askeri hazırlıklar, gündemin içeriğine yeterince açıklık kazandırıyor.

Zirvede, asker gönderip-göndermeme değil, ne zaman-ne kadar-nasıl gönderileceği, gittiği yerde neler yapacağı vs. görüşülmüştür. "Ne kadar?" sorusu, zirve sonrasındaki ilk haberlerde, "10 bin civarında" olarak medya tarafından yanıtlandı. Bu haberlere devlet cephesinden herhangi bir yalanlama gelmediğine göre, medyanın "basına kapalı" toplantılardaki haber kaynaklarının "güvenilir"liğinden kuşku duymaya gerek kalmadı. Zaten gelişmenin devamında, hangi tümenin gönderileceği, komutanının kim olacağı gibi ayrıntılara ilişkin haberlerle de askeri hazırlıklar duyurulmaya devam etti.

Zirvede Sezer'in asker-hükümet ittifakıyla ikna edildiği haberleri, Köşk'ten yapılan "görüşlerini aynen korumaktadır" açıklamasıyla yalanlansa da, bu "aynen korunan" görüş asker göndermeye karşı düşmediği oranda, zirvede devlet kararlılığı tekrar onaylanmış, dolayısıyla Sezer ikna edilmiş sayılmalıdır. Nitekim konuya ilişkin hemen tüm haber ve yorumlar bunun böyle kabulü üzerinden kurgulanmaktadır.

Zirvede, Türkiye'nin Irak büyükelçiliğinden gelen bir raporun da görüşüldüğü, bu rapordan hareketle belirlenen askerin görev tanımı ile Sezer'in ikna edildiği, konuya ilişkin iddiaların merkezinde yer alıyor. Büyükelçilik raporu ve bu rapor üzerinden gidişin propagandasına girişen tüm aklı evveler ya herkesi aptal sanıyor, ya da uşaklıkları ruhlarından sonra beyinlerini de yoketmiştir. Aynı şekilde, eğer bu rapor üzerinden "ikna" olduysa, Köşk sakininin beyni de aynı durumda demektir.

Türk askeri Irak'a Amerika'nın isteği üzerine, dolayısıyla, onun ihtiyaçlarına yanıt vermek üzere gönderiliyor. Haliyle, görev tanımını da, Amerika, kendi ihtiyaçları üzerinden belirleyecektir. Nasıl ki yerini göstermiştir, görevi için de Türkçe bir "talimname" hazırlayacağından kuşku duyulmamalıdır. Bu, bu kadar açık olduğu halde tutup, "elektrik, su gibi acil ihtiyaçlar için hizmet götürülürse halk Türk askerine düşman muamelesi yapmayacaktır" eksikli raporlar hazırlamanın, bu tür safsatalara dayanılarak gidiş savunmaya kalkmanın adı, olsa olsa, halkı aptal yerine koymak olabilir. Fakat böylesine ucuz yalanlarla insanları kandırmak ve bu

kandırılanlar üzerinden ihanet kararını meşrulaştırmak pek kolay olmayacak.

İnsanları, "Irak'a niçin gidiyoruz?" sorusunun bu gerçek ve sahte yanıtlarını karşılaştırmaktan, tartmaktan, yalana başvurulma nedenlerini sorgulamaktan caydıramazsınız. Zaten şimdiden sorgulanmaya başlandı. Üstelik de, bu gidiş engellenmenin tek şansı konumundaki sınıf kitleleri içinde bile değil, düzen içi platformlarda, düzen "aydınları", düzen kalemleri tarafından sorgulanıyor yalan, çelişki, tutarsızlık, uşaklık, yüzüzlük, vicdansızlık (kimilerince de dinsizlik)...

Türkiye'nin Irak'a asker gönderme kararı, Amerika'nın isteği (daha ötesi dayatması ve aylar süren sıkıştırması-zorlaması) üzerine alındı. Bu gerçek neden üzerinden, sahte nedende ortaya sürülen "insani yardım" gerekçesinin ne anlama geleceği sorulabilir. Amerika'nın asker talebi, tahrip ettiği su sistemini onaramamak, sağlık hizmeti götürmemek, açları doyuramamak ve benzerinden mi kaynaklanmaktadır? Amerika'nın yakıp-yıktağı Irak'ı onarmak, katliamını sürdürdüğü halkın yaralarını sarmak gibi bir sorunu var mıdır?

Amerika'nın bugün Irak'taki en büyük sorununun, işgalini, dolayısıyla gelecekteki çıkarlarını tehdit eden direniş olduğu bütün dünyanın (Amerika'nın bile) kabul ettiği bir gerçekken, yukarıdaki sorulara evet yanıtı vermek imkansızdır. Türk askerini ve diğerlerini kendi askerine kalkan yapmak için kullanacak. Jandarmaya ihtiyacı olduğu için orduyla anlaştı. Sağlık personeline ihtiyacı olsa sağlık bakanlığına, su tesisatçısına ihtiyacı olsa DSİ'ye başvururdu.

Üstelik, seçilen birliğe ilişkin reklam, hiç de sahte gerekçede ortaya konan hizmet alanlarını içermiyor. Ordunun ilgili hizmetler için yetiştirilmiş birimleri de bulunuyor kuşkusuz. Fakat hazırlanan birimin uzmanlık alanı farklı. Birliğin reklamı "teröre karşı mücadelede deneyim" temeline oturtuluyor. Ve Türkiye halkları bu "deneyim" in hangi kirli-kanlı yöntem ve araçlarla edinildiğini çok iyi biliyor.

Türk ordusunun, "Balığı yakalamak için denizi kurutmak" bakışına dayalı "terörle mücadele" deneyimi, hiç de Irak için propaganda edildiği gibi "halkın gönlünü" kazanma yöntemleri içermiyor. Bu deneyimlere dayanarak Irak halkını nelerin beklediğini saymaya kalkarsak, Amerikan askerinin Irak'ta direnişle karşılaşan tutumlarına rahmet okuttuğu hatırlanacaktır. Dışkı yedirmek, kadını-kızı, çocuğu-yaşlısıyla bütün bir köy halkını anadan doğma soyup kar üstünde işkenceden geçirmek, ölümlerin kulağını kesmek-gözünü çıkarmak, canlı yakaladığını panzere bağlayıp yerlerde sürüklemek, ormanları yakmak, sürüleri kırmak, köyleri boşaltmak, sırf karşı tarafı

karalayabilmek için toplu katliamlar düzenlemek... Bunlar işgalci Amerikan ordusunun hizmetine sunulmak istenen "deneyim"lerin ilk akla gelenleridir. Hiç kimsenin "iftira", "karalama" vb.'den dem vuramaması için, uluslararası mahkemelerde yargılanıp cezalandırılmış "suç"lardan seçtik örneklerimizi. Yani, Türk ordusunun bu "deneyimleri" sadece Türkiye'de yaşayanların değil, dünyanın da malumudur.

Sahte gerekçelerin bir açmazı da finansmanın nereden ve nasıl sağlanacağı sorusunun açıkta bırakılmasıdır. Gönderilecek askerin çıplak masrafının (Irak halkına götürüleceği iddia edilen yol-su-elektrik hizmetinin değil, askerin sevkiyatı-techizatı-silahı vd.'nin) nasıl ve nereden karşılanacağı üzerine ABD'ye soru metni gönderildiği düşünülür, hep eksiyle kapatılan TC bütçesinde buna ayrılacak 5 sentlik bile fazla bulunmadığı da hesaba katılırsa, "halka hizmet" konusunun komedi babında bile gündeme getirilemeyeceği açıktır.

Askerin masrafına gelince; Amerika'nın üstlenmesini kimse beklemez. Nitekim, hükümet cephesinden bu yönlü bir umudu yansıtacak hiçbir açıklama yapılmamaktadır. Öyle ki, 8,5 milyarlık krediye dönüştürülen 1 milyar dolarlık hibe de konuyla bağlantılandırılmıyor. Çünkü tüm borçlandırmalar gibi onun da şartı var. İMF denetiminde, dolayısıyla İMF borçlarının faiz ödemesinde kullanılacak.

Emperyalizmin kirli savaşında ölmek-öldürmek gibi rezil bir rol ortada duruyorken, Türk askerinin Irak'ta nasıl barınacağını, ne yeyip-içeceğini gündeme getirmek çok doğru olmamakla birlikte, yarın Türk askerini neyin beklediğini merak edenlerin, bugün Amerikan askerinin ne durumda olduğuna bakarak bir fikir edinebileceğini söylemekte yarar var. Her gün, birer-ikişer avlanıyorlar, barınamıyor, yiyecek ve su bulamıyorlar... Yabancı bir ülkede, haksız bir savaşta işgal kuvveti olmanın ve her işgalciye gösterilen haklı direniş karşısında avcıların av konumuna düşmenin bunalımıyla cinnet geçiriyor, daha çok katliamın yanı sıra intihara yöneliyorlar...

İşgal saldırısının başında Vietnam deneyimini unutmuş görünen Amerikalı aileler, ancak şimdi, yeni bir bataklık sendromu başladığında savaşa karşı çıkma-çocuklarını sahiplenme tutumu almaya başladı. Fakat artık resmi rakamlara göre onlarcasının çocuğu yok. Irak'tan sağ dönenler ise "sağlıklı" dönemeyecek. Aklını kaçıranlar tedavi için kliniklere kapatılırken, "sağlam" görünenler Irak'ta edindikleri katliam deneyimleriyle "vahşi batı" kültürüne katkıda bulunacak.

Türkiye gençliğinin, işçi ve emekçi ailelerinin de bunları aynıyla yaşaması gerekmiyor. Yaşamak zorunda değil. Konu sadece can meselesi de değildir. Amerika'nın emperyalist çıkarları uğruna kardeş bir halkın katline ortak ve alet olmak onursuzluğu ölümden de ağırdır.

Önümüzde henüz fırsat varken, iş işten geçip can derdine düşmeden bu gidiş durdurulmalı, onurlu bir gelecek için emperyalist savaşa karşı mücadele büyütülmelidir.

Savaşa değil işçiye-emekçiye kaynak!

Emperyalist haydutlar için ne tek bir kurşun, ne bir damla kan!

15 Ağustos toplu görüşmeleri yaklaşırken, kamu emekçi hareketinde de küçük küçük kıpırdanmalar başlamış bulunuyor. Sendikalar tarafından yaşam standardı ve ücret zammına ilişkin açıklama üstüne açıklama yapılıyor. Kimi sendikalar (KESK) şimdiden bir eylem tarihi belirlerken, kimileri (Kamu-Sen, Memur-Sen) istedikleri ücret zammı gerçekleşmezse eylem yapacakları tehdidiyle yetiniyorlar.

Kamu emekçilerinin sendikal mücadeleyi yükseltmelerinden bu yana zam dönemlerinde eylemler hep gündeme geldi. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak başta olmak üzere temel iktisadi-sosyal-siyasal hakları için ve çeşitli toplumsal taleplerle sürekli denilebilecek bir eylemliliğin yaşandığı bir sırada, kamu emekçilerinin yaşanabilir bir ücret talebiyle de sokağa çıkması son derece doğal ve haklı bir tutumdur, işçi ve emekçi kitleler nezdinde. Kamu emekçilerinin çoğu zaman sendikaların üye sayısını aşan kitlesellik eylem alanlarına dökülmesi için, kendi sınıfından aldığı bu onay ve destek yetiyordu. Toplumsal taleplerin yanı sıra ve en az onlar kadar güçlü biçimde, mesleki-özlük ve ekonomik istemler yükseltilebiliyordu.

Gene çok iyi bilinen bir başka gerçek, bu tablonun dünde kaldığı, kamuda emek örgütlenmesinin de, hareketinin de artık başka bir yerde durduğudur. Bu farklılık, hareketin bugününe damgasını vuran farklılıktır. Geline nokta, sadece zam dönemlerinde ve son derece düşük katılımlarla eylemlerin gerçekleştirilebildiği sıfır noktasıdır. Sonuçta ortadadır: Toplu görüşmelerle “onore” edileceklerini zanneden zavallı “memur” sendikacıların görüşme için “memur” edilmiş devlet yetkilileri tarafından hiçe sayılması, horlanması; sadaka zamlarla kamu emekçilerinin hızla yoksullaştırılması; “nereye dökülürse dökülsünler” gibi amiyane tabirlerle küçük düşürülmesi...

Demek ki; bir emek grubu diğer emekçilerin sorunlarından uzaklaşarak grupsal çıkarlarını koruyup geliştiremiyor. Demek ki; toplumsal mücadeleler arenasında “her koyun kendi bacağından” asılmıyormuş!..

Sendikaların zam masasına oturmaya hazırlandığı bu aynı günlerde, devlet Irak'ta Amerikan jandarmalığına en uygun kamufraj uydurabilme telaşıyla zirve üstüne zirve toplamaktadır. Aslında karar çoktan verilmiştir. Bu zirvelerle kararlaştırılmaya çalışılan, gidişin yolu-yöntemi, aracı-gereci, bahanesi-gereğesi, masrafı vb.'dir. Amerikan uşağı işbirlikçi iktidarın bu kararının işçi ve emekçi kitlelerin felaket fermanı anlamına geldiği açıktır. Ama önce işin “masraf” kısmıyla, kamu emekçilerinin ücret talebi bağlantısına değinmek gerekiyor.

İşçi ve emekçilerden gelen her ücret zammı istemini “kaynak yok” gerekçesiyle geri çevirenlerin,

ücret zamlarını yüzlerle, binlerle katlayacağı çok açık olan bu “savaş”a nereden ve nasıl kaynak yaratacakları konusunu hiç açmamaları, “kaynağın” kaynaklarını bulandırmamak içindir. Kaynak, her zaman her konuda olduğu gibi, yine işçi ve emekçiler olacaktır. Amerika'nın yağma savaşını, emeğimizi yağmalayarak finanse etmeye çalışacaklar. Bu gerçek çok açık olduğu ve büyük çoğunluk tarafından görüldüğü için, normalde bir başbakanın ağzına yakıştırılmaması gereken “nereye dökülürse dökülsünler” gibi bir kaba sokak söylemi kimsenin garibine gitmiyor.

İşte kamu emekçileri bu koşullarda ve kendilerinden “ne kadar ve nasıl” geri alabileceğinin derin hesaplarına dalmış bir devletle “pazarlık” masasına oturmaya hazırlanıyor. Ancak, sendikaların açıklamalarına bakıldığında, bu tablonun farkında ve bilincinde olduğunu, hazırlığını buna göre yaptığını söylemek mümkün görünmüyor. Talepler zamlarla ve zam oranlarıyla sınırlıdır. Kapıya gelip dayanmış savaşa, kamu emekçilerini doğrudan ve dolaylı içine alan tüm toplumsal-siyasal sorunlara sırtını dönmüş/gözünü kapamış bir tutum söz konusudur. Oysa, savaşın finansmanı Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler için sorunun sadece bir parçasıdır. Hiçbir itiraz kabul etmez bir gerçek olarak, oğullarının tabutlarını karşılamaya başladıklarında akıllarına bile getiremeyecekleri kadar küçük bir parçası üstelik. Bu nedenle, yolaçaacağı diğer felaketlerle birlikte savaşın finansmanına ancak bugün karşı çıkılabilir, bugün

reddedilebilir.

Bunun yolu tabii ki daha yüksek bir ücret talebinin geri çekilmesinden geçmiyor. Tersine, standardın daha da yükseltilmesi gereklidir. Ancak, ucuna kadar sürüklendiğimiz uçurumu görmezden gelerek; kendi sınıfımızın, halkımızın, komşu ve kardeş halkların, dünyanın sorunlarına sırtımızı dönerek değil... Gözlerimizi, aklımızı, vicdanımızı açarak; sorunların ve çıkarların ortaklığını kavrayarak, bu kavrayışı taleplerimize yedirerek girmek gerekiyor mücadeleye.

Günün tüm eylemlilikleri gibi kamu emekçilerinin zam eylemleri de, öncelikli Amerika'nın kirli savaşını hedeflemek zorundadır. Konunun ücret zamlarıyla bağlantısı, kamu emekçilerinin hiç yabancı olmadığı, “Savaşa değil işçiye-emekçiye bütçe!” vb. şiarlarla zaten kurulmuş durumdadır. Fakat savaşa ilişkin daha temel ve yakıcı konu, emperyalistlerin kirli savaşlarında “ölmeye ve öldürmeye” mahkum edilen çocuklarımızı koruma-savunma görev ve sorumluluğudur. Amerikan jandarması

yapılmalarını engelleyerek sadece gençlerimizin canını kurtarmış olmayacağız, kardeş bir halkın yağma uğruna boğazlanmasını da engelleyerek kendi emekçi kimliğimizi ve onurumuzu koruyabileceğiz. Daha dün ağzımızdan düşürmediğimiz, “çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak” umutlarının savaşın alevlerinde yanıp kül olmaması için, mücadele ateşini körükleyelim. Zorun zoru doğurduğu ne kadar gerçekse, zoru yenmek için zor kullanmak gerektiği de bir o kadar gerçektir.

Ya mücadelemizin zoruyla emperyalistlerin yağma savaşlarını ortadan kaldıracacağız; ya da onların savaşlarında jandarmalık üstlenerek ölecek-öldürecek, yani kendimizi ortadan kaldıracacağız.

Gençlerimiz emperyalizmin maşası, Amerika'nın jandarması olmayı reddediyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin görevi çocuklarının bu çılgınlığa kulaklarını ve gönüllerini açmak, onların yanında, önünde yer alarak emperyalizme karşı mücadele saflarını güçlendirmektir. İşbirlikçi sermaye devletinin tüm sorun ve çıkarlarını bu savaşa bağladığı bir süreçte, işçi ve emekçiler de tüm güncel taleplerini emperyalist savaş karşıtı bir siyasal eksene bağlayabilmelidirler. Sınıf devrimcileri, kamu emekçilerinin eylemlilik sürecine bu bilinçle müdahale etmek; emperyalist yağmacıların ve uşaklarının karşısına, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla yürüyen kitlelerden örülü bir barikat dikebilmek için seferber olmalıdırlar.

Egemenler emperyalist yağma savaşına suç ortaklığı için son adımları atıyorlar...

Devlet zirvesi Irak'a asker gönderme konusunda hemfikir

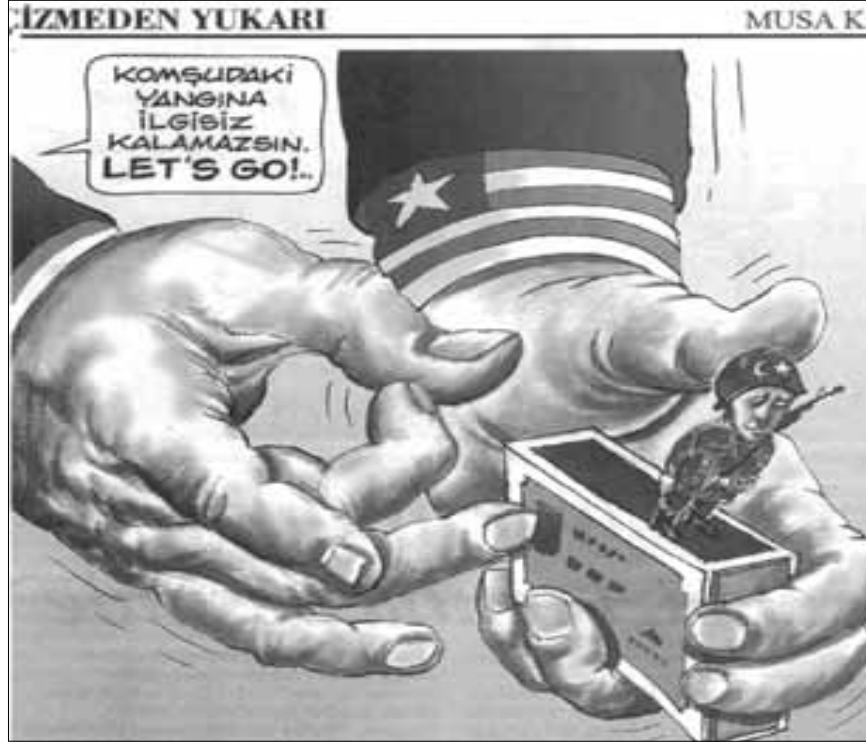
ABD ordusunun Vietnam halkına karşı giriştiği katliamların Amerikan halkı tarafından öğrenilmesinden sonra savaş karşıtı muhalefet kitlesel boyut kazanmıştı. "Bizim çocuklarımıza sivilleri öldürtüyor, onları ölümlerine bile sahip çıkamayacağımız kadar kirletiyorsunuz" diye tepki gösteren Amerikalılar, emperyalist işgalin bir an önce sona ermesi için Beyaz Saray'daki katiller üzerinde güçlü bir baskı uygulamışlardı. Vietnam halkının destansı direnişi ile önemli ölçüde yıpranan işgal ordusu Vietnam topraklarını terketmek zorunda kalmıştı.

Irak'ta katledilen sivillerin sayısı şimdiden 8 bine ulaşmıştır. Tedavi olanaklarından yoksun yaralı-sakat sivil sayısının ise 20 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Ancak bu rakamların gerçeği ifade etmediği konuyla ilgilenen çeşitli kuruluşlar tarafından da dile getiriliyor. Katliamların devam ettiği Irak'ta bu rakamlara her gün yenileri eklenmektedir. En ufak bir olayda bile ölüm kusan namlularını Irak halkına çeviren işgal askerlerinin cesetleri sahip çıkılmayacak kadar kirlenmiş bulunuyor. İşgal karşıtı direnişin güçlenmesi, giderek mücadelenin kitlesel bir boyut kazanması, emperyalist orduların "özgürleştirme", "insani yardım" gibi maskeleri bir yana bırakıp, katil suratlarını en çirkin haliyle sergilemelerine yol açıyor.

Sermaye devleti emperyalist kirli savaş cephesinde fiilen yer almak için sıkı bir hazırlık içinde

Irak'taki tablo en gerici Amerikan uşaklarını bile ürkütüp asker talebini geçiştirmelerine ya da sembolik rakamda tutmalarına neden olurken, Ankara'daki uşaklar bu bataklığa balıklama atlamak için hararetle bir hazırlık içindeler. Bu kirli savaşa alet olmanın karşılığında elbette efendilerinden bir şeyler umuyorlar. Nitekim ilk "jest" borç erteleyen IMF'den geldi. Fakat beklentiler bununla sınırlı değil. ABD'nin KADEK yöneticilerini kendilerine teslim etmesini isteyen iktidar, Irak'ın yapılanmasında da kendilerine "görünür bir rol" verilmesi gerektiğini efendilerine hatırlatıyorlar. Ayrıca Barzani, Talabani, Ahmet Çelebi gibi Amerikan uşaklarının imzasını taşıyan bir çağrı ile Türkiye'den asker talep edilmesini istiyorlar. Irak halklarına ihanet eden bu kişilerin imzasını taşıyan bir belge güya Irak'tan gelen resmi bir çağrı niteliği taşıyacak. Bu çağrı ile BM kararı, uluslararası yasallık gibi yüklerden kurtulacaklar.

Amerikan uşağı burjuva medya, AKP hükümeti ile Genelkurmay'ın emperyalist işgale destek verme konusunda hemfikir olduklarını kamuoyuna açıklıyor. Günün birlik demeçler veren Başbakan T. Erdoğan ile Abdullah Gül, emperyalist işgalin daha uzun ömürlü olması için Irak'a asker gönderme kararını meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Her türden yalan ve demagojiye başvurarak, sık sık "ulusal çıkarlar"dan söz ederek, tabii savaş şaşakçısı sermaye medyasının da etkin desteği ile bir kampanya yürütüyorlar. Bu arada savaşa destek verilmesine karşı çıkan kitleleri

rahatlatmak için, "asker riskli bölgeye gitmeyecek" diyorlar. Oysa Irak'ta "risk analizi" yaptıran Genelkurmay, en büyük tehlikenin "kent savaşları" olduğunu açıklayarak hükümetin bu iddiasını yalanlıyor.

Amerikancı generaller ise sözü fazla dolaştırmadan açık konuşuyorlar. Konuyla ilgili geniş açıklamalarda bulunan Genelkurmay ikinci başkanı Yaşar Büyükanıt, ABD ile Bağdat dahil her kademedeki askeri irtibat kurulacağını ve Katar'daki ABD Merkezi Komutanlığı'na da üst düzey bir askeri temsilci gönderileceğini açıkladı. ABD'nin talebiyle alınan bu karar gösteriyor ki, ordu fiili savaşa katılmak için çoktan hazırlıklara başlamış bulunuyor.

TSK-ABD arasındaki sorunların aşıldığı "müjdesini" veren generallerden, bölgedeki Türk istihbarat birimlerinin Irak halkının nabzını tutmaya başladığını da öğreniyoruz. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin verilecek her türlü göreve hazır olduğunu kaydeden Orgeneral Büyükanıt, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'a asker göndermeyle ilgili görüşünü de, "Biz Somali'ye, Afganistan'a, Bosna'ya bile asker gönderdik. Şimdi komşumuzda bir istikrarsızlık ve yangın varsa buna gözümüzü kapatamayız" sözleriyle özetledi.

Kürt halkına karşı yürüttükleri kirli savaşta kazandıkları deneyimi Irak halkına karşı kullanmaya hazırlanan ordu, buna rağmen Irak direnişinden duyduğu kaygıyı gizlemiyor. Genelkurmay kaynaklı açıklamada, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin gerilla savaşına karşı dünyanın en tecrübeli ordularından biri olmasına rağmen şehir savaşının beraberinde getireceği risklerin daha büyük olacağına dikkat çekiliyor. Bu nedenle "gönderilecek kuvvetin içinde nokta operasyonlar yapabilecek özel kuvvet elemanlarının da ağırlıklı olarak yer alması gerektiği" vurgulanıyor. Bu sözler, Türk askerinin Irak'a neler yapmak için gideceğini veciz bir şekilde açıklıyor. Bunu anlamak için "özel kuvvetler" önderliğinde Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşı, Sivas, Gazi,

Ulucanlar, 19 Aralık gibi katliamları hatırlamak yeterli. Görülüyor ki, "insani yardım", "ulusal çıkarlar", "Irak'ın toprak bütünlüğü" türünden gerekçeler sadece iğrenç yalanlardan ibarettir.

"Siz Irak'a gelip ölün ki, biz işimizi rahat yapalım!"

Türkiye'nin Irak'a asker göndermesi kimin için ve neden önemli? Türk egemenleri, onların hizmetindeki sermaye medyası tarafından yapılan demagojileri bir yana bırakıp, ABD'li senatör Mark Steven Kirk'in (bu kişi ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'in resmi olmayan sözcüsü konumunda) açıklamalarına bakarsak, bu sorunun cevabını alabiliriz. M. Ali Birand'ın sorularını yanıtlayan senatör, "Türk askerinin Irak'a gitmesi önemli mi?" sorusuna şu karşılığı verdi:

"Evet, çok önemli. Ne kadar önemli olduğunu da isterseniz bir örnekle

anlatayım. Siz Iraklı bir terörist olsanız ve öldürdüğünüz her Amerikan askerinin haberinin CNN'de, New York Times gazetesinde haber olduğunu görürseniz, bunun Amerikan kamuoyunda, ABD'nin Irak'tan çekilmesini gerektirecek kadar geniş bir savaş karşıtı kampanyaya yol açabileceğini farketseydiniz, Amerikalı öldürmeye son verir misiniz?.." Senatör devamla da şu çözümü öneriyor: "Peki siz o Iraklı terörist olsanız, karşınıza bu kez Amerikan değil de Türk askeri çıkartılsa ve onları öldürerek medyada haber olamayacağımızı bilseydiniz, öldürmeye devam eder misiniz?.." Amerikan askeri yerine ölmeye giden Türk askerinin savaş kundakçıları tarafından neden önem taşıdığı, diplomatik bir dile gerek duyulmadan açıkça söylenen bu sözlerden kolaylıkla anlaşılabilir.

İşgalci askerlerin ulusal ya da dinsel kökenlerinin farklı olması, ölüm haberlerinin medyada yer alıp almamasının direnişin zayıflaması ile elbette bir ilgisi yok. Gazetecilerle konuşan Iraklılar da bunu açık bir şekilde ifade ediyorlar; "Direniş tüm işgal kuvvetlerine mensup askerleri hedef alacaktır". Nitekim son günlerde hem İngiliz, hem de Polonyalı askerleri hedef alan eylemler yapıldı. Türk askerinin işgal güçlerine katılması durumunda aynı saldırılara maruz kalacağını söyleyen direnişçiler, Irak'ı işgalden kurtarana kadar savaşmaya devam edeceklerini dile getiriyorlar.

Ölümü medyada haber konusu bile olmayacak Türk askerinin Amerikan askeri yerine ölmesi direnişi zayıflatmaz ama, belki Amerika'daki savaş karşıtı mücadeleyi zayıflatıp, savaş kundakçılarına soluk aldırabilir. Bu durumda Irak'a asker göndermek, "küresel faşizm" ile dünyayı tam hegemonyası altına alıp yönetmeye çalışan haydutbaşı Bush ve onun savaş çetesiyle fiili suç ortaklığıdır.

Tüm bu gelişmeler bir kez daha gösteriyor ki, başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm insanlığı tehdit eden bu vahşi saldırganlar ile yerli işbirlikçilerine karşı kitlesel militan bir direnişi örmenin önemi her geçen gün artmaktadır.

Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!**Kahrolsun emperyalist haydutluk!****Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!****İşçiler, emekçiler, gençler!..**

İşbirlikçi sermaye devleti, bir kez daha ve fiilen Amerikan jandarmalığını üstlenmeye hazırlanıyor. Bu konudaki emirler yinelenmiş, kararlar alınmış durumdadır. Bu kez Türk ordusuna biçilen jandarmalık görevi, Irak halkının emperyalist işgale karşı onurlu direnişini bastırmaktır. Ve bu kez, bu uğursuz rolü gizleyecek Birleşmiş Milletler şemsiyesi de yok. Dolayısıyla, hükümet ve ordu açıklamalarında kullanılan "insani yardım", "yeniden yapılandırma" türünden argümanlar halkımızı aldatmaya yöneliktir. Bu iddialar kimse için inandırıcı olmamakta, açık ve çirkin yalanlar olarak lanetlenmektedir.

İşgal öncesi ilk girişimde, halkın ve kamuoyunun baskısı altında, Meclis ünlü tezkereyi geri çevirmek zorunda kalmıştı. Böylece Amerikan işbirlikçilerinin hevesleri kursaklarında kalmıştı. Bu gelişme Ankara'daki uşakları Washington'daki efendiler karşısında zor durumda bırakmıştı. Emperyalist efendiler o günden beri Ankara'daki uşakları hizaya getirmek bir dizi girişimde bulundular. Süleymaniye'deki "çuval vakası" bunun son halkasıydı. Ankara'daki işbirlikçi takımı dersini fazlasıyla aldı ve bugün artık uşakça sadakatini yeniden ve üstelik daha ağır faturalar ödeyerek göstermek istemektedir.

Son haftaların gelişmeleri bunu tüm açıklığı ile gözler önüne sermektedir. Çuval vakası için özür beklediklerini bağıra çağıra ilan edenler, sonuçta kendileri özür dilemek zorunda kaldılar. Üstelik efendilerinin ayağına kadar giderek... Dışişleri Bakanı Gül'e yaptırılan bu özür ziyareti, aynı zamanda, yeni döneme ilişkin yeni emirlerin dikte ettirilmesine vesile oldu. Ve ziyaretin ardından yapılan açıklamalar ve gösterilen davranışlar bu emirlerin aynen yerine getirilmek istendiğini gösteriyor. Ülkemizi adeta bir

ABD sömürgesi haline getirenler, emperyalist efendinin dayatmaları karşısında isteseler de başka türlü davranamıyorlar artık.

Yine de iki önemli kaygı/korku kaynağı bulunuyor. İlki, içerde halktan gelen ABD ve emperyalist savaş karşıtlığıdır. İkincisi ise, Irak bataklığında kendilerini nelerin beklediğini bilmenin verdiği korkudur. Buna rağmen işbirlikçi iktidarın Irak'ta Amerikan jandarmalığını üstleneceğinden kuşku duyulmamalıdır. Zira işbirlikçi uşak takımı buna mecburdur. Onların sefil çıkarları ve tüm kaderleri ABD'ye endekslidir. Bu nedenle, ucunda bir batağa saplanmak akıbeti bulursa da ABD dayatmalarını reddedecek olanaklardan yoksundurlar.

İşçiler, emekçi kardeşler!..

ABD'nin kolay zafer sarhoşluğu çoktan geride kaldı. Irak halkının onurlu direnişi günden güne büyüyor ve emperyalist işgalcilerin yüreğine büyüyen korkular salıyor. Daha birkaç ay önce Irak'ta sorumluluğu kimseyle paylaşmayacaklarını küstahça ilan edenlerin bugün kendileri için savaşacak güçler aramaları bundandır. Irak'taki halk direnişi, emperyalist haydutların Vietnam sendromunu depreştirmiş bulunuyor. Öte taraftan, Vietnam'ın akıbeti düşünüldüğünde, işgalcileri ve uşakları Irak'ta nelerin beklediği de bugünden bellidir. Son sözü hep direnen

halklar söyler, tarih bunun tanığıdır. Bu, bir direniş ve devrim toprağı olan Ortadoğu için özellikle geçerlidir. Direniş bayrağı bugün Irak ve Filistin halklarının elindedir. Bu onurlu direnişlerle çok yönlü militan bir dayanışma, anti-emperyalist mücadelenin güncel görevidir. Emperyalist haydutluğun dizginlenebilmesi, saldırılarının püskürtülebilmesi bu dayanışmanın ne kadar güçlü tutulacağıyla yakından bağlıdır. Vietnam'da ve daha pek çok ülkede kanıtlandığı gibi, direnen halklar eninde sonunda haydutları kendi topraklarından atmayı başarıyor. Ancak, direniş işgal altındaki halklarla sınırlı kaldığı oranda, başarı da bu ülkelerle sınırlı oluyor.

Emperyalist haydutluk dünyayı tehdit etmeye, her gün yeni bir ülkeye, yeni bir halka saldırmaya devam ediyor.

Başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere, her ülke devrimcilerinin, işçilerinin, emekçilerinin ve gençliğinin, zaman geçirmeden göreve sarılması gerekmektedir. Bu aciliyetin, Irak'a asker göndermeye hazırlanan Türkiye'de her taraftan daha geçerli olduğu açıktır. Ya bir an önce harekete geçip işbirlikçi sermaye devletinin "kararlılığını" kırarız. Ya da Irak'taki katliama ortak olma suçunu emperyalist haydutlarla paylaşırız. Unutmayalım ki Irak bataklığına sürülen gençlerimiz, en az öldürdükleri kadar ölecekler; emperyalizmin kirli savaşının hem celladı hem kurbanı olacaklardır.

Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin güncel görevi, hem Irak halkına hem kendine/kendi gençlerine karşı sorumluluk gerektirmektedir.

Emekçi kardeşler!

Irak'a asker gönderme kararını bozacak, Ankara'daki Amerikan işbirlikçilerinin kararlılığını kırabilecek tek güç biziz, bizim mücadele gücümüzdür. İşçi, emekçi, gençlik sokaklara dökülür, Amerikan jandarması olmayacağımızı, kardeş bir halkı boğazlamayacağımızı/boğazlanmasına göz yummayacağımızı haykırırsak; alanlardan yükselttiğimiz bu haykırışa üretimden gelen gücümüzü katarsak, ne emperyalistler ne uşakları önümüzde duramaz. Gençlerimiz silah zoruyla Irak bataklığına sürülemez.

Türkiye halklarının yeri, Ortadoğu'daki onurlu direnişlerin safıdır. İktidardaki hainler emperyalist haydutların safında hizaya girmiş durumdadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları da, hiç zaman geçirmeden Filistin ve Irak halklarının direniş saflarında yerini almalıdır...

Amerikan jandarması olmayacağız!

Yaşasın Filistin ve Irak halklarının onurlu direnişi!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

Ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleye!..**Din, dil, ırk ve mezhep ayrımına son!**

Geçmişten bugüne sırtımızdan geçinen egemenler sırtımızdan inmemek için bin bir türlü oyun yapmışlardır. Biz işçi ve emekçilerin birleşmesi durumunda sırtımızda kambur gibi kalamayacaklarını bilen sermaye sınıfı bizleri her zaman bölüp parçalamaya çalışmıştır. Din, dil, ırk onlar için her zaman sömürülerinin devamı için birer alet olmuştur. Bunun için bizleri dilimize, rengimize ve inancımıza göre bölmeye çalışmışlardır.

Kapitalistler bizlere yaşamımızın her alanında köleliği dayattılar. Onların kirli savaşlarında onlar için öleceğiz. Onların kirli pazar rekabetinde onlara köle gibi çalışacağız. Kısacası onlar için yaşayacak, onlar için öleceğiz. Daha fazla kâr elde etmek için kıdem tazminatımız başta olmak üzere birçok hakkımızı gasp ettiler. Kapitalistlerin işçi sınıfı ve emekçilere sunduğu dünya barbarlık dünyasıdır. Biz onlara cennetler yaratırken onların bize reva gördüğü cehennemdir. Artık hepimiz köleyiz, çünkü işçi sınıfının yüzlerce yıllık mücadelesi sonucunda ve ağır bedeller ödenerek

kazanılan tüm haklarımız bir çırpıda ortadan kaldırıldı. 8 saatlik işgünü, hafta sonu tatili, kıdem tazminatı, düzenli çalışma koşulları vs. Tüm bunlar can bedeli yürütülen mücadelenin ürünleri idiler. Nasıl örgütlü mücadele ile bu hakları kazandıysak, örgütsüzlük ve mücadelesizlik koşullarında da yitirdik ve ortaçağ kölelerine dönüştürüldük.

Emperyalizme ve uşaklarına işçi sınıfını ezmelerinin, sömürmelerinin mümkün olduğunu, ama asla köleleştiremeyeceklerini göstermenin zamanıdır. Çocuklarımızı Amerikan jandarması yapmalarına izin vermeyeceğimizi göstererek işe başlayabiliriz. Bu saldırı ve ihaneti engellemenin örgütlenmekten, mücadele etmekten başka bir yolu bulunmamaktadır.

Emperyalizme ve uşaklarına karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği için sokağa, eyleme!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

(Hacı Bektaş şenlikleri için hazırlanan özel bültenden...)

“Yol haritası”na uymayan siyonistler katliamlara devam ediyor!

Filistinli örgütlerin ilan ettiği ateşkes halen devam ediyor. Buna karşın İsrail ordusu katliamlar, suikastlar, toprak işgalleri, yeni Yahudi yerleşim yerleri açma, tutuklama vb. gibi ateşkesi ihlal eden ve “yol haritası”nda vaadedilenlere ters icraatlarına devam ediyor. Küstahlıkta sınır tanımayan kasap Şaron ve çetesi, ateşkesi, Mahmut Abbas ile Filistinli örgütler arasında bir sorun kabul ediyor. Bundan dolayı da ateşkesin Şaron hükümeti için hiçbir şekilde zorunlu olmadığını söylüyorlar.

Bu arsız saldırganlığın yeni bir örneği Batı Şeria'nın Nablus kentinde yaşandı. İsrail ordusu Nablus kentindeki Askar mülteci kampına baskın düzenledi. Helikopterlerle bir binaya saldıran siyonistler, Filistinli direnişçilerin sert direnişi ile karşılaştılar. Çıkan çatışmada iki Filistinli ile bir İsrail askeri öldü. Saldırıya tepki gösteren Arafat, “İsrail'in yaptığı şey sadece ateşkesi değil, tüm barış sürecini öldürmektir” dedi.

Hamas saldırının ardından ateşkesi bozma tehdidinde bulundu. Örgütün Gazze'deki yöneticilerinden İsmail Ebu Şanab, “Siyonist düşman ateşkesi açıkça ihlal etti. Bizce kırmızı hat aşıldı. Böyle bir saldırı karşısında sessiz kalamayız” diye konuştu. Hamas'ın üst düzey liderlerinden Abdülaziz El Rantisi ise, “Ateşkes hala sadığımız, ancak siyonist suçlara karşı eylem yapacağız. Hamas'ın silahlı kanadı İzzeddin El Kasım Tugayları, Nablus suçlarına karşı harekete geçme kararı aldı” dedi.

Nablus saldırısından sonra İsrail'de gerçekleşen iki patlamayı gerekçe gösteren Şaron hükümeti, Filistin'e verdiği sözleri yerine getirmeyeceğini, 76 Filistinli tutuklunun bırakılmasının ertelendiğini açıkladı. Mahmut Abbas hükümetinin örgütleri silahsızlandırmayı başaramadığını, bu sağlanmadan da “yol haritası”nın uygulanamayacağını savunan siyonistler, ısrarla Filistin'de bir iç çatışma yaratmaya çalışıyorlar.

Yerine getirmeyi vadettiği göstermelik adımları bile atmayan siyonistler saldırgan politikalarına devam etmelerine rağmen, kısa ömürlü olacağı baştan belli olan “yol haritası”nın tıkanmasının sorumluluğunu Filistin yönetimine yüklemeye çalışıyorlar. Bu gerekçelerle diplomatik görüşmelerin askıya alındığını açıklayan İsrail Savunma Bakanı Silvan Şalom, “Filistinliler yükümlülüklerini yerine getirmediler. Dolayısıyla şimdi herşey askıya alındı” diye konuştu. Bu arada siyonistler Filistin halkını tehdit ederek yeni saldırılar yapacaklarını ilan ettiler.

Bu gelişmeler üzerine yeniden dörtluden (ABD, AB, BM, Rusya) acil yardım talep eden Abbas kabinesi, halen diplomatik yollarla bir sonuca ulaşabileceğini umuyor. Ya da çaresizlik içinde bu yola başvuruyor. Bekleneceği gibi dörtluden göstermelik açıklamalar dışında bir ses çıkmıyor.

Filistin halkıyla alay edercesine çözüm diye sunulan “yol haritası”nın en iğreti vaatleri bile yerine getirilmedi, İsrail'in zaten böyle bir niyeti yok. Buna rağmen bütün taraflar Filistin direnişine yükleniyorlar. Bu gerici cephe Filistin halkına zerre kadar güven verebilmiş değil. Dolayısıyla uzun süre Filistin halkını aldatma, direnişini etkisizleştirme şansı da olmayacak.

İsrail uçakları Lübnan'ı bombaladı...

Ortadoğu halklarını hedef alan emperyalist-siyonist tehdit yayılıyor!

Filistin halkına karşı giriştiği barbar katliamlarla yetinmeyen siyonistler her zaman sınır ötesi cinayetler işlemişlerdir. Düzenlenen son suikastla Hizbullah örgütü yetkililerinden Ali Hüseyin Salih, Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta öldürüldü. Bu saldırıya misillemede bulunan Hizbullah, Şebaa Çiftlikleri'nin bulunduğu alandaki İsrail karakollarına roket ve havan topuyla saldırı düzenledi. Hizbullah saldırısını gerekçe gösteren İsrail, Lübnan'ın güneyini savaş uçaklarıyla bombaladı.

Siyonistler tarafından yürütülen devlet terörüne, sürekli suikastlara ses çıkarmayan BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Hizbullah'ın eylemini ise kınadı. Yazılı bir açıklama yaparak, Hizbullah saldırısının BM Güvenlik Konseyi kararlarının ciddi şekilde ihlali anlamına geldiğini iddia etti. Suriye'yi de hedef alan Annan, şiddete son verme çağrısında bulundu. Güvenlik Konseyi kararları

konusunda bu kadar hassas davranan Annan, nedense İsrail'in 55 yıldır bu kararları çiğnediğini hatırlamıyor. Bundan dolayı Hizbullah Annan'ın ABD sözcüsü olduğunu açıkladı. Saldırgan tutumunu daha da ileri taşıyan siyonistler, Suriye ile Lübnan'ı da tehdit etmeye başladılar. İsrail kendi yarattığı gerginliğin sona ermesi için ABD'nin Şam yönetimine baskı yapmasını talep etti. Washington'daki savaş kundakçıları da anında siyonist katillere destek vererek, tehditler savurmaya başladılar. İsrail hükümeti, “saldırlara son verilmemesi halinde vatandaşlarını korumak için yeni adımlar atmak zorunda kalınacağını” öne sürerek, her iki ülkeye karşı saldırı düzenleyebileceğini ilan etti. Şaron'un yardımcılarında Ranan Gissin, “Saldırıya verilecek cevabın yeri, zamanı ve yöntemini İsrail seçecektir” diye konuşarak aynı kudurgan tutumu sergiledi.

Lübnan'ın bombalanması, ardından İsrail uçaklarının Beyrut üzerinde alçak uçuş yaparak Lübnan halkını taciz etmesi, bölge halklarının tehdit edilmesi gibi icraatlar, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya dönük sömürgeci politikalarının bir parçasıdır. Ülkeleri işgal etmek, yakıp-yıkamak, halkları katletmek bunun sonucunda

Amerikan kuklası yönetimler kurarak bölgeye hakim olmaya dayalı politika, aynı zamanda İsrail'i güçlendirmeyi, içinde bulunduğu tecrit ortamına son vermeyi de amaçlıyor. Nitekim Irak'taki ilk cep telefonu ihalesi bir İsrail şirketine verildi. Emperyalist işgal sayesinde İsrail tekelleri, bölgenin önemli pazarlarından biri kabul edilen Irak'a ilk adımı atmış oldu.

İsrail saldırılarına tepki gösteren Lübnan Devlet Başkanı Emile Lahoud, İsrail'in bölgede istikrarı bozmak için hava terörizmi yaptığını belirtti. Lahoud, “son birkaç gündür gerginliğin tırmanması İsrail'in hava ihlallerinin bir sonucudur. BM yetkililerine göre İsrail'in ihlalleri bini aşiyor” diye konuştu. Lübnan Dışişleri Bakanlığı kaynakları, İsrail'in, “saldırıları, tehditleri ve Lübnan hava sahasına ve egemenliğine yönelik sürekli ve kışkırtıcı ihlalleri” nedeniyle BM Güvenlik Konseyi'ne şikayet edildiğini belirtti. Bu şikayetlerin bir çözüm üretmesi elbette beklenemez, zira Kofi Annan İsrail'i değil Hizbullah'ı kınıyor. Amerikan emperyalizmi ise çatışmalardan Lübnan ve Suriye'yi sorumlu tutuyor.

ABD-İsrail politikası yeni olmamakla beraber gelişmelerin aldığı boyut, emperyalist-siyonist saldırganlığın tüm bölge halkları için ciddi bir tehdit olduğunu ortaya seriyor. Bölge halklarının geleceğini yakından ilgilendiren bu saldırganlığa karşı halkların dayanışmasına dayalı etkin bir mücadele, Ortadoğu halklarının geleceği açısından hayati bir önem taşıyor.

Genç komünistler yanıt veriyorlar!

Gençliğin sözü söz: Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacağız!

Kardeş bir halkın kanına girmeyeceğiz!

unutanlar, umuyoruz Bosna ve Afganistan'ı hatırlıyorlardır. Önceki günlerde hükümet içinde farklı açıklamalar yapılsa da asker gönderme teklifinin bizzat Türkiye tarafından gündeme getirildiği ortaya çıkmıştı. Hatta bu sorunun doğrudan MGK'da konuşulduğu, yani sermaye devletinin tüm kurumlarının bu konuda hemfikir olduğu biliniyordu. Buna rağmen düzenin bazı kurumlarından, örneğin ordudan ve Cumhurbaşkanı'ndan medet umanlar vardı.

Bu hafta anlaşıldı ki, bu iki kurumun birincisi, doğrudan bu işin organizasyonunu ele almış durumda; ikincisi ise, imajını gözönünde bulundurarak görüşünü değiştirmedigini söylemekte, ancak çıkacak tezkereyi de onaylayacağını ortaya koymaktadır. Yani sermaye devleti tek vücut olarak, uşaklıkta ve kardeş halkın topraklarını kanla sulamakta kararlıdır. Oraya gidecek olan biz gençler ve bu ülkenin onurlu emekçileri de aynı kararlılıkla haykırmalıdır: Irak'ta işgalci olmayacağız!

Ordu onbin asker göndermek için hazırlıklara şimdiden başladı bile. Biz de hazırlığımızı daha güçlü yapmalı, hangi ulustan olursa olsun sınıf kardeşlerimize kurşun

sıkılmayacağımızı, Irak'a ancak orayı emperyalist işgalden kurtarmak için gireceğimizi ortaya

koymalıyız.

Amerikan emperyalizmi için ölmeyeceğiz ve öldürmeyeceğiz!

Okullarımızı sermayenin işgaline karşı korumak için silahlanalım!

Bir yandan biz gençliği, savaşmamız için Irak topraklarına sürmeye çalışırken, bir yandan da eğitim hakkımızı elimizden alarak bir avuç sermayedarın tekeline veriyorlar. 10 bin öğrenciyi özel okullarda okutmaktan bahsedenler, buna kaynak yaratmak adına mahallelerimizdeki imkanları son derece kısıtlı okulları da satmaya niyetliler. İlk tasarı Çarşamba günü Cumhurbaşkanı tarafından veto edildi. Gerekçe ise komik: Bu yasayla şeriatçı okullar desteklenecekmiş. Yani bu para, TED'e ya da Arı Koleji'ne ya da hatta doğrudan emperyalistler tarafından kurulmuş olan Robert Koleji vb. okullara gitse sorun kalmayacak. Durum böyle olunca, bu konuda bir uzlaşma sağlandıktan sonra yasayı çıkaracakları da gün gibi ortadadır.

Üniversiteleri her açıdan sermayenin arka bahçesi haline getirecek olan YÖK Yasa Tasarısı ise meclisin açılmasının ardından görüşülecek ilk konulardan biri durumundadır. Sözde özerklik ve özgürlük getirecek olan bu yasa, Bilim Etik Kurulu, Sosyal Konsey, işletme hesabı, kiralık profesörler, öğrenci çalıştırma vb. ile kapsamlı bir saldırı ve yıkım anlamına geliyor. Öğrenci gençliğin önceki yıl bu konuda ortaya koyduğu eylemlilik düzeyi, işlerinin pek de kolay olmayacağını habercisidir.

Hatırlanacağı gibi, genç komünistler bu süreçte en önde yer almış ve hem gençlik, hem de kendileri açısından bir sıçrama yapmışlardı. Onlar ne kadar

SÖZ VERİYORUM!

- Irak halkının emperyalist işgalcilere karşı süren haklı direnişini sonuna kadar destekleyeceğime,
 - Biz gençlerin kardeş bir halkın topraklarına emperyalist işgalcilere kalkan olmak üzere gönderilmesini kabul etmeyeceğime,
 - Üniversiteleri sermayenin arka bahçesi haline getiren, öğrencileri müşteri, okulları şirket olarak düzenleyen YÖK yasasına geçit vermeyeceğime,
 - Onbinlerce genç okul-sıra yüzü göremezken, emekçi semtlerindeki okullara kaynak ayrılmazken, "Özel Okullara Destek" adı altında 15 trilyonun sermayeye peşkeş çekilmesini, kaynak için okullarımızın satılmasını kabul etmeyeceğime,
 - Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacağıma
- Söz veriyorum!

İsim

Meslek

İmza

- 1
- 2
- 3

Emperyalist ABD, Irak'ta kolayından zafer ilan etmesinin ardından umulmadık bir direnişle karşılaştı. Denilebilir ki, Irak giderek yeni bir Vietnam haline geliyor. Haydut ABD, bu bataklıkta çırpındıkça daha da derinlere batıyor. Hergün konvoylara düzenlenen saldırılar ve Irak halkının teslimiyeti kabul etmediğini haykıran onbinler, emperyalist haydurları yeni arayışlara itiyor.

İşte tam bu anda ABD emperyalizmi, her zaman olduğu gibi, uşaklarını devreye sokuyor. Savaşın başında pastadan kimseye pay vermemek için üşüşen sinekleri kovalayan emperyalist savaş çetesi, şimdi gelen her türlü yardımı kabul edeceğini söylüyor. Ve hep o bilindik sima ile bağırıyor: "I want you for US army!" ("Seni Birleşik Devletler ordusu için istiyorum!")

30 ülkeden bu çağrıya olumlu yanıt verildi. Bunların bir çoğu diplomatik ya da doğrudan mali destek için sembolik düzeyde asker gönderecek. Elbette asıl ölmek için gidecek olan askerler, bizim ya da bizimki gibi ülkelerin gençleri olacak. Bir kez daha ABD çıkarları için, emperyalist-kapitalist barbarlığın devamı için ölmek ve öldürmek üzere kardeş halkların topraklarına gönderilmemiz söz konusudur. Kore'yi

kararlı olurlarsa, karşılarında da bir o kadar kararlı olan gençliği bulacaklardır.

Söz sırası bizde!

Tüm bu saldırıların gençlik açısından ne denli önemli gündemler oldukları ortadadır. Öyle ki, gençliği bir ölüm-kalım savaşı bekliyor. Bu savaşta devrimci önder bir gücün yol göstermesi, safları düzenlemesi ve saldırıya karşı direnişi hazırlaması gerekiyor. Bu güç genç komünistlerdir, önderlik görevi onların omuzlarındadır!

Gerek önümüzdeki çatışmanın sınıf mücadelesi açısından taşıdığı hayati önem, gerekse de genç komünistlerin geçen ay ortaya koydukları partili düzeyde mücadele iddiası, önderlik görevini bilinç, inisiyatif ve başarıyla üstlenmemizin manivelaları olmalıdır.

İddiamıza yakışır bir biçimde hemen harekete geçmeliydik, geçtik de. Yeni bir kampanya çalışması ile tutumumuzu ortaya koymak, geniş gençlik yığınlarını seferber etmek ve bu cephede galip gelmek için işe koyulduk bile. Bu süreçte 100 bin gençten ve emekçiden söz alacağız. 100 bin insan Irak'ta işgalci, okulda müşteri olmayacağını belgeleyecek.

Kampanya ile geleceğe yürümek

Bu çalışma sırasında 100 bin genç ve emekçi ile doğrudan görüşecek ve tutumumuzu anlatacak olan genç komünistler, böylece hem devrim davasını ve Parti'nin bayraktarlığını yapmış olacaklar, hem de bu süreçle derinliğine ve genişliğine güçlenme olanağı yakalayacaklar.

Onbinlerce materyalle kitlelere gitmek, buradaki en diri ve ileri unsurları bu çalışmaya katılmaları için harekete geçirmek ve her yerelde burjuvaziye eylemlerle yanıt vermek... İşte bu sürecin bizim omuzlarımıza yüklediği görevler. Son dönemde yaşadığımız gelişme, bu kampanya sürecinde yeniden sınanacaktır. Önümüzdeki dönemin daha ağır ve zorlu görevlerini yerine getirecek güç (hem nicel, hem nitel planda), bizzat bu çalışmanın içerisinde çıkarılacaktır. Bunu böyle kavramak ve gereğini yerine getirmek her yoldaşımızın sorumluluğudur.

Bu sürece uygun bir hazırlık yapmak için şimdiden kolları sıvamış durumdayız. Kampanyamız, ayrıntılı bir biçimde planlandı. Şimdi aynı planlamayı tek tek yerellerde yapmak gerekiyor. Vaktimizin sınırlılığını da göz önünde bulundurarak gün gün, saat saat planlama yapmamız gerekiyor. Öyle ki, tek bir işin aksamasına, tek bir bildirin kenarda kalmasına, tek bir afiş veya pulumuzun artmasına, söz alınması gereken kitlenin bir saniye bekletilmesine, çalışmaya katılabilecek durumda olan tek bir ilişkimizin dışta kalmasına tahammülümüz olmamalıdır.

Daha yıllarca sürececek bir mücadelenin bu temel cephesinde belirleyici olan bizleriz. Kitlelerin ve kendimizin kaderini ellerimizde tutmakta olduğumuzu unutmamalıyız. Gündemdeki saldırılara karşı burjuvaziye hak ettiği dersi verelim ve böylece geleceğe daha güçlü bir biçimde yürüelim.

Haydi yoldaşlar, haydi genç komünistler, görev başına!

Ekim Gençliği

“Sesimi duyan var mı!”

Sesini duyanlar işçi ve emekçilerdir!

17 Ağustos '99'da Marmara büyük bir gürültüyle sallandı. Kimileri uyanabilme fırsatını bulurken, birçok insanımız gözünü bile açmadan hayatını kaybetti. Koskoca şehir yerle bir olmuştu, binalardan çatırtılar yükseliyordu. Aslında duyulan bu sesler bu kanlı düzenin çatırdamaları idi. Ve bu çatırtılar binlerle ifade edilen yaşamını yitirmesine neden oldu.

17 Ağustos sabahı felaketin boyutları gözler önüne serildi. Televizyonlardan sürekli yayın yapılıyor, büyük bir rahatlıkla ölü sayısı üzerine tahminler yürütülüyordu. Her geçen saat felaketin boyutları hakkında haberler geliyor, ama çatırdayan devletin hiçbir kurumu felaket alanlarına gitmek gibi bir zahmete girmiyordu. Depremden birkaç gün öncesine kadar işçi ve emekçi eylemlerine binlerce polisi yığmayı beceren devlet, böyle bir yıkım karşısında kılıcı bile kıpırdatmamıştı Her yıkılan binanın altından yükselen çılgınlıklar, cevabını bulamadan, yavaş yavaş sönüp yokoluyordu.

Peki bu devlet neredeydi? Aslında bunun cevabı açık: Bu devlet işçinin ve emekçinin beline indirilen jopta, gaspedilen haklarında ve o dönem çıkarılan mezarda emeklilik yasasındaydı.

17 Ağustos depremi öncesi işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırılar planlanıyordu. Bu saldırıların başında mezarda emeklilik ile uluslararası tahkim yasası geliyordu. Her geçen gün güçlenen kitle hareketi kendini hissettirmeye başlamıştı. Eylemler ve gösteriler devletin gözünü korkutacak biçimde geliyordu. Ancak doğal bir afet olan deprem düzenin bu saldırılarını uygulayabileceği bir zemin yarattı. Sermaye hükümeti tam bir pervasızlıkla, kaşla göz arasında mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirdi. Bir günde binleri öldüren deprem, milyonların açlığını ve sefaletini derinleştiren bir zemin olarak kullanıldı.

Bu köhnemiş düzen fatura çıkaracağı bir suçlu bulmakta da gecikmedi: Mütteahhitler. Aslında kitlesel

bir tepki ortaya çıkmamış olsaydı, kendi çürümüş bünyesine ait olan bu asalakları suçlu ilan edecek değillerdi. Ama tepkilerin düzeyi birkaç günah keçisi ilanını zorunlu kılıyordu. Tam da bu nedenle, deprem günlerinde katil ilan edilen müteahhitler ilerleyen tarihlerde devletten hiç de katil muamelesi görmediler. Tersine, yapıları yıkılmış müteahhit şirketleri yeni deprem konutlarının ihaleleriyle bile ödüllendirildiler.

Deprem ardından devrimciler ve duyarlı insanlar göçük altında kalan insanlara yardım etmek için deprem bölgelerine gittiler. Devrimcilerin yardım etmelerine izin vermediler, çünkü düzenin güçsüzlüğü tekrar tekrar gözler önüne seriliyordu. Devrimcileri buralardan atmak için azami güç harcayan devlet göçük altından yükselen yardım çılgınlıklarına cevap dahi vermiyordu. Deprem bölgelerinde yayın yapan televizyonlara devletin elikanlı genaralleri “basın devletin güvenilirliğini sarsıyor” diye uyarılarda bulunuyorlardı. Çünkü görünen hiçbir karede devletin kurumları yoktu.

Halktan ve yurtdışından sürekli yardımlar toplanıyordu. Kan bağışlarının bedeli dahi milyarları aşırıyordu. Banka hesaplarına para, bölgeye erzak akıyordu. Fakat bu çürümüş düzenin sahipleri yapılan yardımları her zamanki gibi kendi keselerine aktarmayı becerdiler. Depremzedeler yıkım ve sefaletle boğuşurken, bu paralar patronların kesesini dolduruyordu.

Aradan tam 4 yıl geçti, bu arada bir dizi artçı deprem gerçekleşti. Düzenin son büyük depremi ise, iş yasası adı altında çıkartılan kölelik yasasıdır. Bu depremlere son verebilmenin tek yolu, bu çürümüş sistemi yerlebir edip işçi-emekçi iktidarını kurmaktan geçmektedir. Bu ise ancak işçi sınıfının partisi önderliğinde, onun bayrağı altında gerçekleşebilir.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

D. Yusuf

Deprem değil kapitalizm öldürür!

17 Ağustos Marmara depremi 40 bin insanımızın yaşamına mal oldu. Deprem doğal afetdir, ama 17 Ağustos '99'da insanlarımız doğal afet sonucu değil, kapitalist kâr hırsı sonucu yaşamalarını yitirdiler. Birkaç çatlak dışında dimdik ayakta duran binaların yanında yerle bir olan binalar bunun kanıtıydı.

17 Ağustos sonrası yüzlerce bina yıkılmasına rağmen birkaç müteahhite dava açıldı. Kalıcı konut ihaleleri ise, yaptığı binalar yerle bir olan katil müteahhitlere verildi. Toplanan yardımların pek azı depremzedeye ulaşıırken, Kızılay'ın ipliği pazara çıktı.

Aynı günlerde devrimciler yardım amacıyla deprem bölgesine gittiler. Depremzedelere yardım etmek gibi bir sorunu olmayan devlet devrimcilerin yardımını engellemekte, onları gözaltına almakta epeyce işgüzar davrandı. Katliamın sorumluları her zaman yaptıkları gibi devlet terörüne başvurdular.

Bingöl depremi sonrasında valilik önünde yaşananlar deprem sonrası estirilen devlet terörünün son örneği oldu. Valilik önünde toplanan kitlelerin üstüne sürülen polis aracı hiç de münferit bir olay değildir. Ölüm ve yıkımın sorumluları, deprem sonrası gelen yardımları da yeni bir kazanç kapısı haline getiriyorlar. Bu doğal olarak depremzedenin tepkisine yol açıyor. Bu tepkiye karşı kullanılan yöntem ise hep devlet terörü oluyor.

Olası İstanbul depremi 17 Ağustos'tan bu yana

gündemde. İstanbul'da binalar bir yana, köprü ve viyadüklerin dahi depreme dayanıksız olduğu açıklanıyor. İyimsen bir rakamla ölü sayısının 1 milyon civarında olacağı söyleniyor. Durum böyleyken binaların sağlamlaştırılması şöyle dursun, yeni yapılan binalar bile depreme dayanıksız. Denetlemelerin sıkı tutulduğu söylene de, denetçilere verilen rüşvet eksik çimento, demir vb. açığını kapatacaktır. Burada asıl suçlu sistemdir. Çünkü rüşvet kapitalist sistemin doğasında vardır.

Kısacası İstanbul depreme hazır değil ama katliama hazır!

Şiddetli bir deprem işçi-emekçiler göçük altında ölüm anlamına geliyor. Çünkü gecekondu bir yana, işçi ve emekçilerin oturduğu binaların çok azı depreme dayanıklı. Bu bir tercih değil, ekonomik imkansızlığın dayattığı bir zorunluluk. Ama asla kader değil.

Kapitalizm öldürür! Bundan dolayıdır ki, depremden korunmanın yolu kapitalizmi tarihin çöp sepetine atılmaktan geçiyor. Riskli bölgelere bina yapmamak ve yapılan binaları depreme dayanıklı inşa etmek, ancak sosyalizmde gerçekleşebilir. Çünkü sosyalizmde bilim ve teknik insanlığın hizmetindedir. Yalnızca insanca yaşamak için değil, hayatta kalabilmek için de sosyalizm kendini dayatıyor. Ya göçük altında öleceğiz ya da sosyalizm mücadelesini yükselteceğiz.

Colins işçisi saldırılara karşı direnişte...**Direnmek kazanmaktır!**

Son dönemde sınıf hareketinde bir kıpırdanma gözleniyor. Özelleştirme karşıtı eylemleri bir yana koyarsak yaşanan hareketliliğin daha çok işyerleri temelinde geliştiğini, ücretlerin yükseltilmesi ve sendikalaşma gibi talepler üzerinde yükseldiğini görüyoruz.

6. ay zamlarının düşük tutulduğu pek çok işyerinde bu türden lokal direnişler yaşanıyor. Bilindiği gibi bunlara bir halka da İstanbul Avcılar'da bulunan Colins fabrikası üzerinden eklendi.

1200 kişinin çalıştığı Colins'te işçiler, patronun düşük zam dayatmasına karşı önce parçalı eylemler yaptılar. 11 Ağustos günü ise şalterleri indirerek üretimi tümüyle durdurdular. İşveren türlü oyunlarla direnişe geçilmesini engellemeye çalıştı. İşçiler direnişe geçince de karşı saldırıya girişti ve yaklaşık 300 kişiyi işten attı.

Direniş şu anda atılanların geri alınması ve ücretlere 80 milyon net zam yapılması talepleriyle devam ediyor.

Colins patronunun oyunları

İşveren düşük zam dayatmasına karşı işçilerin harekete geçmesini engellemek için her türlü yola başvurdu. Zamların geç açıklanması bunlardan biriydi. Zamların açıklanması 8 Ağustos akşamına kadar geciktirildi. Oynanan oyunlar sadece bununla da sınırlı değil. Patron belli bir tepki olacağını tahmin ettiği için işlerin yoğunluğu azaltılmış, işçilerin bir bölümü de topluca senelik izine yollanmıştı. Direniş patlak verdiği sıralarda ise daha doğrudan baskı ve sindirme politikalarını devreye soktu. 10 işçiyi hiçbir yetkisi ve hakkı olmadığı halde gün boyunca kilit altında tutma cesareti gösterebildi. İşyerine polis sokup işçilerin üzerine saldırttı. Direnişe katılımı düşürmek için servisleri hizmetten kaldırdı.

Tabii bir de patronun yaptığı hilelerden de söz etmek gerekiyor. Patron "İşçiler topluca iş bıraktılar" diye noter tespiti yaptırabilmek için bir bahaneyle işçileri topluyor. Çalışan makinelerin şalterleri ustabaşılardan kapatılıyor ve sonra hazır bekletilen noter işyerine alınıyor.

Polis patronun hizmetinde

Direnişin 4 günü geride kaldı. Bu 4 gün işverenle polisin ne denli işçi dışı olduğunu, "emniyet güçleri"nin kimin hizmetkarı olduğunu fazlasıyla gösterdi.

Polis sadece işyerine girerek ya da direniş alanında işçiler üzerinde baskı uygulamakla kalmadı. Birçok kere saldırgan yüzünü de ortaya koydu.

Direnişin ilk günü 6 işçi işverenin şikayeti üzerine gözaltına alındı, bir gün tutulup serbest bırakıldı. 13 Ağustos günü BDSP broşürü dağıttığı gerekçesiyle bir kişiyi gözaltına almak istediler, fakat işçilerin müdahalesiyle bundan vazgeçmek durumunda kaldılar.

14 Ağustos günü polis terörü daha da yoğunlaştı. Bir BDSP çalışanı gözaltına alındı, 4-5 saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Ayrıca işçilerle desteğe gelenleri ayırttırmaya çalıştılar. 4-5 kişiyi zorla direniş alanından uzaklaştırdılar. Bu arada Bakırköy Sümerbank'tan gelen işçilerle, Sefaköy İKE'den destek için gelenler direniş alanına alınmadılar.

Direnişin sürmesi gösterilecek kararlılığa ve sunulan desteğe bağlı

Direniş şu an için işçiler arasındaki örgütlülük sayesinde devam ediyor. Ama gene de sözünü ettiğimiz sınırlı bir örgütlülük düzeyi. İşçilerden önemli bir bölümünün (patronun yoğun baskı nedeniyle de olsa) üretimi devam ettiriyor olmaları bunun göstergesi. İçerdeki üretimin sınırlanması ya da tümüyle durdurulması, direnişin başarıya ulaşmasında önemli bir etken olacak. Elbette burada görev direnişçi işçilere ve bir şekilde işten atılmamış duyarlı işçilere düşüyor. Direnişin belli bir kararlılık ve disiplin içinde sürdürülmesi ise içerdeki işçiler üzerindeki en büyük baskı olacak.

Şu da var ki, direnişin kararlılıkla sürmesi sadece

içerde üretimi devam ettiren işçiler üzerinde değil başka fabrikalarda çalışan ve aynı saldırılara maruz kalan işçileri de etkileyecek. Şu anda pek çok fabrikada özellikle 6. ay zamlarından dolayı hoşnutsuzluk ve bir şeyler yapma eğilimi bir hayli belirgin. İşçiler nasıl bir yol ve yöntemle mücadele edeceklerinin arayışı içerisindedir. Dolayısıyla başarılı bir biçimde sürdürülen bir direniş, hele Colins gibi büyük bir işletme söz konusuysa, mutlaka olumlu, ateşleyici bir rol oynayacaktır.

Tabii bunun tersi de geçerli. Direnişin sürdürülmesi ve güçlendirilmesi bir yanıyla da sunulan desteğe bağlı. Şu ana kadar ortaya çıkan tablo çok kötü değil. Bir süre önce direniş yaşayan Castle Blair işçileri hemen her akşam küçük gruplar halinde Colins işçilerini ziyaret ediyorlar. Başka birçok fabrikadan gelenler de eksik olmuyor. DİSK Genel Başkanı'nın göstermelik ziyaretini bir yana bırakırsak, özellikle TEKSİF Bakırköy Şube'de örgütlü Sümerbank işçileri direnişi ziyaret ettiler.

Ama gene de destek olması gerekenin çok gerisinde. Colins işçisi, değişik fabrikalardaki sınıf kardeşlerinin, ilerici ve devrimci kişilerin, kurumların desteğine ihtiyaç duyuyor.

Direnmek kazanmaktır!

Direnişin kaderi üzerine konuşmak için çok erken. Ama deneyimlerin ve sınıf savaşının öğrettiği, döne döne hatırlattığı bir ders var; direnen kazanır! Colins işçisi de direnişini kararlılıkla sürdürmeyi başarır ve sınıfın desteğini arkasında bulursa mutlaka kazanacaktır. Colins işçisinin kazanması sınıfın kazanması demektir.

BDSP/Esenyurt

Birlik olmanın ne demek olduğunu yaşayarak gördük

Büyükdemir'de yaklaşık birbuçuk senedir çalışıyorum. İşe ilk başladığımda bana hep şunları söylüyorlardı: "İyi çalış, ustaların dediğini yap, patronların gözüne gir, kendini sevdir, işten çıkarmasınlar, işsizlik var iş bulamazsın!" Ben de tüm gücümle çalışıp çabalıyor, yaptığım işin hakkını vermeye çalışıyordum. Yaklaşık yetmiş kişinin çalıştığı işyerinde birçoğumuzun sigortası yapılmamıştı. Asgari ücretin bile altında ücret alıyorduk. Aldığımız para ile zor geçiniyorduk. Fazla mesailere kalıyorduk. Gece geç saatlere kadar çalışıyorduk. Hemen hemen her gün gece mesaisi oluyordu. Yoruluyorduk. Her akşam kalmak istemiyorduk, ama zorla yaptırıyorlardı. "Siparişler çok, mallar acil, zamanında gönderilmesi gerekiyor, kalmaya mecbursunuz" diyorlardı bize.

Bizi her işe gönderiyorlar, her tarafa koşturuyorlardı. Farkındaydık, çalışıp çabalıyor fakat karşılığını alamıyorduk. Bize dayatılanlardan rahatsızdık ancak yeterli bilince sahip değildik. Bireysel olarak "daha iyi bir iş bulup çıkarım buradan" deyip yetiniyorduk. Aramızda diyalog kuramadığımız, birbirimize sorunlarımızı anlatamadığımız için biraraya gelemiyorduk. Daha sonra aramızdaki bilinçli arkadaşlarla konuşmaya başladık. Hafta sonları görüşüp aramızda futbol maçları yaptık, pikniklere gittik; birbirimizle diyalog kurarak, sorunlarımızı anlatarak, birbirimize güvenmeye başladık. Bireysel olarak

hiçbir şey yapamayacağımızı öğrendik.

Son zamanlarda çay paydoslarımız kaldırıldı. Bir arkadaşımız buna karşı çıkarak işi bıraktı ve gitti, ancak bu bir işe yaramadı. Bunun bireysel bir tepki olduğunu ve sorunu bu şekilde çözemeyeceğimizi öğrendik. Daha sonra patronun bu tür uygulamaları, temiz su getirtmeyerek musluk suyu içirtmesi vb. ile devam etti. Sık sık biraraya gelip sorunlarımızı tartışarak bir karara vardık. Taleplerimizi yazarak patrona verdik. Patronla konuşmak için aramızdan beş arkadaş temsilci seçtik. Bunu kabul etmeyen patron bir arkadaşımızla görüştü. Daha sonra bizimle tek tek görüşüp konuşacağını söyledi. Çeşitli yalan ve hilelerle bizleri bölüp parçalamaya çalışacağını biliyorduk. Para aldığımız gün herkesle tek tek konuşup bunu yapmaya çalıştı. Buna karşılık ertesi gün işi durdurarak direndik. Yarım saat içerisinde patrona taleplerimizi kabul ettirdik. Hepimizin sigortalarının yapılacağı ve maaşlarımızın asgari ücret oranında arttırılacağı sözünü alarak iş başı yaptık. Tabii buna diğer taleplerimiz de dahildir. Çay paydoslarımızın geri verilmesi, temiz suyun getirilmesi, yemeklerimizin güzel çıkması.

Biz birlik olmanın ne demek olduğunu yaşayarak gördük ve anladık.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Büyükdemir'den bir işçi

Colins direnişinden notlar..

* Colins'in Esenyurt Depo durağındaki ana binasında toplam 1200 kişi çalışıyor. Burada kot ve penye bölümleri var. Penye bölümü kota göre çok daha küçük.

Kot bölümü ise kendi içinde dört bölümden oluşuyor. Kesimhane, dikimhane, ütü ve paket. Bu bölümler farklı şirket isimleri altında faaliyet yürütüyorlar. (Ers 1, Ers 2, Eroğlu Şirketler Grubu, Colins ve Loft)

Ayrıca Firuzköy'de Colins'in bir fabrikası daha var. Burada sadece penye üretiliyor ve toplam 600 işçi çalışıyor. İşveren son dönemde kot bölümünü Çorlu'da açtığı yeni fabrikaya kaydırmaya çalışıyor.

* 6. ay zamları açıklanmadan önce penye bölümünde akşam mesaiye kalmama, kotta ise 2 saat iş bırakma eylemleri yapılmıştı. Bu eylemler işverenin işçilerin taleplerini yanıtız bırakması üzerine gündeme geldi. Zamların resmen açıklandığı Cuma günü ise (8 Ağustos) penye bölümünde 1,5 saat iş bırakıldı.

Pazartesi (11 Ağustos): Sabah işbaşı saatinde kot bölümü eyleme geçti, şalter indirildi. Bu sırada penye bölümünde iş yavaşlatıldı. Patron, iş yavaşlatmayı yönlendirdikleri bahanesiyle 10 kişiyi diğer işçilerden yalıtı. Bu 10 kişiyi daha sonra Firuzköy'deki penye binasına götürüp bir odaya kilitlediler. Bunların kimlik bilgileri işveren tarafından alındı. Başka işçiler, bu 10 kişinin isimlerinin olduğu listeye kendi adlarını da yazdırmak istediler. Eklenen isimler bölüm şefleri tarafından silindi.

Kottan iki bölümün işçileri alkışlarla penneyi ve diğer bölümleri dolaştılar. İşveren noter çağırıp tespit yaptırdı. Bölümler arasındaki kapıları kilitletti. Ayrıca işverenin çağrısıyla içeri giren polisler işçileri engellemeye çalıştılar.

İşveren saat 15:00'te bir açıklama yaparak "siz sağlıklı düşünmüyorsunuz, gidin dinlenin" bahanesiyle kottan iki bölümü polis tehditi altında evlerine gönderdi.

Müdürler bir yandan eylemdeki işçilere "talepleriniz dikkate alınacak" diyorlar, bir taraftan da penyede tecrit edilen 10 kişiye işten atıldıkları söyleniyordu.

Akşam toplantısında işçiler penyeden atılan bu 10 kişi olmadan içeri girmeme kararı aldılar.

Salı (12 Ağustos): İşveren tek bir semt dışında hiçbir yere servis göndermedi. Kapıya polis yığıldı. 500'e yakın işçi kendi imkanlarıyla fabrikaya geldi. Şefler, müdürler ellerinde listelerle kapıda bekliyorlardı. Bazı bölümlerin işçileri içeri alındı. Kısa bir süre sonra işçiler kolkola girerek alkışlarla girişi engellemeye çalıştılar. Polis devreye girdi, tehditlerle işçilere geri adım attırmaya uğraştı. Daha sonra imalat şefi atılan işçilerin listesini okumaya başladı. Atılmayanların içeri girip işbaşı yapmasını istedi. İsimler okunmaya başlanınca sürekli alkış ve ıslıklarla protesto edildi, imalat şefinin okuduğu isimler duyulmadı.

Bir süre sonra dışardaki işçi sayısı 300'e düştü. Bu arada polis sürekli olarak taciz ve tehditlerine devam ediyordu. Saat 12:00'de çevik kuvvet işçilerin etrafını sardı, işten atılanların ordan ayrılmasını istedi. Bu arada oldu bittiye getirilerek işverenin şikayetçi olduğu 6 işçi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldılar.

Öğleden sonra DİSK yönetici ve temsilcileri ziyarete geldiler. Karşılama sırasında "Yaşasın sınıf dayanışması!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi burada bir konuşma yaptı.

Konuşmasında bundan böyle işçilerin mücadelesine daha aktif destek vereceklerini,

desteğin sözde kalmayacağını, yılmayacaklarını, her zaman işçilerin yanında olacaklarını vb. söyledi. Daha sonra içeri girerek işverenle görüştü. Görüşmeden sonra Çelebi'nin süngüsü düşmüştü. Son derece ruhsuz bir şekilde içerdeki görüşmenin sonuçlarını aktardı. İşverenin bazı işçileri kesinlikle işe almayacağını söyledi.

Akşama kadar halaylarla, sloganlarla direniş sürdü. Akşam 18:30'da ise sloganlarla yaklaşık 3-4 km yürünerek Esenyurt Köyiçi'ne gidildi. Cumhuriyet Meydanı'nda bir açıklama yapıldıktan sonra topluca DİSK bürosuna gidilerek değerlendirme toplantısı yapıldı. Toplantıda direniş sürdürme kararlılığı vurgulandı. Bir süre önce direniş deneyimi yaşayan Castle Blair'den gelen bir grup işçi de toplantıya katılarak destek sundu.

Çarşamba (13 Ağustos): İşveren gene servisleri göndermedi. Sabah girişte içerde üretime devam eden işçileri desteğe çağırın bir bildiri dağıtıldı. İşverenin işçileri almadığına dair noter tespiti yapıldı. Slogan ve alkışlarla beklendi. DİSK ve TEKSİF'ten sendikacılar ziyarete geldi. Saat 15:00'de işveren bir açıklama yaparak atılan işçilerin pişman olduklarını

belirten bir dilekçe verdikleri taktirde işe geri alınabileceğini söyledi. Bu açıklama işçiler tarafından büyük bir öfkeyle protesto edildi. Bu arada polis komitedekilere "işçi olmayan insanlar sizi kışkırtıyor" diyerek gerginlik yaratmaya çalıştılar. Bir kişi BDSP broşürleri dağıtırken gözaltına alınmak istendi. Ama işçilerin müdahalesiyle gözaltı olmadı.

Daha sonra işçi temsilcileri işverenle görüşmeye gittiler. Taleplerde bir değişiklik yok; 80 milyon zam ve atılanların koşulsuz geri alınması.

İşveren avukatıyla insan kaynakları müdürü görüşmede "Yönetim Kurulu'nun niçin eylem yaptığınızdan haberi yok. Taleplerinizi değerlendirip karar verecek ve yarın size bildirecek" dediler. Ayrıca işçilerden 14 Ağustos günü fabrikanın önüne gelip eylem yapmalarını istenmiş.

Akşam yine Köyiçi'ne yüründü. Yolda sık sık sloganlar atıldı. Yoldan geçen pek çok işçi servisinden de alkışlarla, ıslıklarla destek geldi. Yapılan toplantıda patronun tutumu teşhir edildi ve uzun soluklu bir direnişe hazır olmak gerektiğinin altı çizildi.

BDSP/Esenyurt

Direnişteki Colins işçileriyle konuştuk...

"Bu direniş yayılmalı!"

- Patron sizi neden işten attı? Buna karşı direniş nasıl gelişti?

1. Colins işçisi: Zam ayı olmasından dolayı patronun vereceği zammı açıklamasını bekliyorduk. 8 Ağustos Cuma günü %10 zam yapılacağına dair bir söylenti vardı. Ancak bize konuyla ilgili bir açıklama yapılmamıştı. 8 Ağustos akşamı iş çıkışına yakın bir sırada içinde üç-beş milyon olan maaş zarfları verildi. İnsanlar o anda büyük bir tepki gösterdiler, fakat paydos saati olduğu için evlerine dağıldılar.

11 Ağustos sabahı grup ve bölüm olarak toplanıp patronla görüşme talep edildi. Bir süre sonra patron geldi ve bir açıklama yaptı. Henüz işbaşı yapılmamıştı. Patronun açıklaması, bizim tepkimize karşı kurulun toplanıp bir açıklama yapacağına dairdi. Bir-iki saat sonra patron tarafından çağırılan noter geldi. Tabii tespit için gelmişti. Bize eyleme katılıp katılmadığımızla ilgili sorular sordu. Henüz şalter indirilmemişti, üretim devam ediyordu. Ancak bir talebimiz vardı ve buna ilişkin bir açıklama bekliyorduk.

Öğlen yemek paydosu sırasında polisler geldi. Yemekhane kapısı kilitlenerek yemeğe çıkmamız engellendi. Yemek için saat 14:00'ü beklememizi istediler. Birliğimizi bölmek için gruplar halinde yemekhaneye aldılar. Bu arada kendi aramızdan seçeceğimiz 5-10 temsilci ile görüşme yapabileceklerini söylediler. Biz bunu kabul etmedik. Çünkü daha önce görüşme için giden temsilci arkadaşlarımızı işten atmışlardı. Bu tepkimiz üzerine bizi yemekhaneye kilitlediler. Giriş-çıkış kesildi. Böylece diğer arkadaşlarla da ilişkimiz kesildi. Ama biz bir yolunu bulduk, kapıyı açarak diğer bölümlerdeki arkadaşlarla buluştuk. Hep birlikte yemekhanede toplandık. İşveren tekrar geldi, arkadaşlar böyle yapmayın, bu yaptığınız suçtur yönlü bir açıklama yaptı. Fakat biz o ana kadar zam istemekten başka bir şey yapmamıştık. Bu doğrultuda zam talebimizi (80 milyon) ve işten atılan arkadaşlarımızın tekrar işe alınmasını istedik.

- Kaç işçi atılmıştı?

1. Colins işçisi: 3-4 işçi işten çıkarılmıştı. Patron her zamanki gibi yalanlarla bizi oyalamaya çalıştı. Daha sonra, herkesin gergin olduğunu, şimdi evlerimize gitmemizi, yarın sabah işbaşı yapacağımızı, kurulu yeniden toplayıp görüşeceğini

söyledi. 12 Ağustos sabahı işe gelmek için yola çıktığımızda hiç kimseye servis verilmediğini gördük. Kendi imkanlarımızla işyerine gittik.

Erken gelen işçi arkadaşlarımızı diğer işçilerin gelmesini beklemeden zorla içeri almışlar, tehdit ve baskılarla taleplerinden vazgeçirerek işbaşı yapmalarını istemişler. Daha sonra gelen arkadaşlara toplu halde oldukları için böylesi bir müdahalede bulunamadılar. Bu arada polis eylemci işçilere karşı sürekli saldırgan bir tutum içindeydi. Bizi kapıda "sizi içeri alacağız" diye oyalarken, içerden birileri gelerek ellerindeki listeye 285 işçinin iş sözleşmelerinin tek tarafı feshedildiğini açıkladılar.

Daha sonra Esenyurt Belediye Başkanı ve sendika temsilcileri gelip direnişimize destek vererek arabuluculuk girişimlerinde bulundular. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi önce bizimle, ardından işverenle görüştü. Ancak bir sonuç çıkmadı. İşveren eylemci işçileri işe alamayacağını, istediğini alıp istemediğini almayacağını ifade etti. Tabii biz bunu kabul etmedik.

Tespit için noteri ve avukatı getirdik. O andan itibaren çeşitli kurumlardan, derneklerden destek ziyaretleri geldi. Bu sırada da polisin sürekli baskısı vardı. Bu arada yeni iş yasasıyla (kölelik yasasıyla) ilgili bir broşür dağıtıldı. Polis bunu bahane ederek saldırmak istedi.

Bizim taleplerimiz burada çalışmak, çıkarılan işçilerin geri alınması, istediğimiz zam oranının uygulanması idi. Talep ettiğimiz zam da 80 milyon gibi bir rakam. Zira insanlar artık evlerine eklemek götüremez durumdadılar. Biz hakkımız olanı istemiş bulunuyoruz. Yıllardır ezilip sömürülen bir işçi kitlesi var bu işyerinde. Patron da zaten 20 yıldır kimsenin karşısına böyle taleplerle çıkmadığını söylüyor.

- Direniş hakkında siz ne düşünüyorsunuz?

2. Colins işçisi: Biz hakkımızı istiyoruz. Hukuksal süreç de bizden yana ve kazanacağımıza inanıyoruz. Herkesin morali çok iyi.

- Bölgedeki işçi ve emekçilere bir mesajınız var mı?

2. Colins işçisi: Yapılan haksızlıklara karşı onlar da bizimle mücadele etmeliler. Bu direniş sadece Colins, Eroğlu çatısı altında kalmamalı, her tarafa yayılmalı. Herkes bize destek vermeli.

BDSP/Sefaköy

Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu çıktı...

Sağlık ve emeklilik hiz

Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu 29 Temmuz'da kabul edilerek yürürlüğe girdi. Kanunun çıkmasıyla birlikte sağlık ve emeklilik hizmetleri, Sigorta İşleri Genel Müdürlüğü ve Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü adı altında ayrıldı. Uzun bir dönemdir uyguladığı politikalarla sağlık ve emeklilik hizmetlerini özel şirketlere devretmek isteyen iktidar attığı adımlarla bu amacına ulaşıyor.

Yasa kurumun organ ve teşkilatlarını belirleyerek görevlerini tanımlıyor. Buna göre Genel Kurul, Yönetim Kurulu ve Başkanlık kurumun organları arasında yer alıyor. Yasanın 4. maddesinde Genel Kurul'un bileşimi ve görevleri tanımlanmış. Genel Kurul üyeleri çeşitli bakanlıklardan temsilciler, öğretim üyeleri, işçi ve işveren sendikalarından temsilcilerden vb. oluşuyor. Kurul'un görevi, faaliyet raporları, yıllık bilançolar, gelir-gider hesapları vb. üzerinden üç yılda bir yaptığı toplantılarla görüş bildirmek.

Yönetim Kurulu'nun tanımı ve görevleri ise yasanın 6 ve 7. maddeleriyle düzenlenmiş. Bir başkan ve yedi üyeden oluşan Yönetim Kurulu'nun içinde en çok üyeye sahip işçi ve işveren sendikaları da var. Yönetim Kurulu atama ve seçilme yoluyla belirleniyor. Görev ve yetkileri arasında memur ve işçi kadrolarıyla sözleşmeli personelin işe alınması veya atılmasına karar vermek, taşra teşkilatına kadro aktarımına karar vermek ve personel politikasını belirlemek; gelir-gider cetvellerini ve faaliyet raporlarını inceleyerek karara bağlamak; taşra teşkilatlarının kurulmasına, kapatılmasına veya niteliğinin değişmesine izin vermek; kuruma bağlı işletmelerin kaynak bulamadıkları koşullarda gayrimenkul alım ve satımına izin vermek; kuruma ait hisse senetlerinin alınıp satılmasına karar vermek; özel veya tüzel kişiler eliyle yap-işlet-devret, işlet-devret, yap-işlet-sat, yap-kirala-işlet vb. modellerin uygulanmasına karar vermek; gerektiğinde danışmanlık, kontrollük, müşavirlik vb. hizmetlerin satın alınmasına karar vermek, yerli ve yabancı kuruluşlarla birlikte ortak proje yapılmasına karar vermek; sigortalılar ve hak sahiplerinin faydalanacağı sağlık yardımlarının kurum sağlık tesisleri ile bunların dışında sağlık tesislerinden hizmet satın almak suretiyle karşılanmasına ilişkin usul ve esasları belirlemek vb. Yönetim kurulunun

görev ve yetkileri bu ve benzeri 20 madde altında toplanmış. Yasa, Yönetim Kurulu'nda yer alanlara da arpalık alanı açmış. Kurul üyelerine ayrıca bir kadro tanımı yapıyor ve ödeme şekli düzenliyor. Yönetim Kurulu üyesi kadrosu karşılığında aylık ve diğer ödemeler yapılacağı belirtiliyor.

Bunların yanı sıra denetim, danışma ve destek birimleri adı altında ek ve yardımcı birimler de yasada tanımlanıyor.

Burada sıraladığımız birkaç madde dahi yasanın amacını açık bir şekilde ortaya koyuyor. Karşımıza sağlık ve emeklilik hizmeti veren devlete bağlı bir birim değil, ticari işletme mantığına göre görev ve yetkileri tanımlanmış bir şirket çıkıyor.

Sağlık hizmeti alınıp satılan bir metaya dönüştürülüyor

Yasanın ikinci kısmında Sosyal Sigortalar Kurumu'na bağlı Sigorta İşleri Genel Müdürlüğü ile Sağlık İşleri Genel Müdürlüğü'nün tanımı ve hizmet birimlerinin görevleri bulunuyor. Bu bölümde insan kaynakları temininden personel politikasına, halkla ilişkilerden kuruma ait gayrimenkuller hakkında karar almaya kadar bir dizi madde bulunuyor. Halihazırda ödenen SSK primlerine ait yapılan düzenleme prim borçlarını çalışanlara yıkıyor, işveren payı yok sayılıyor. Bu kapsamda 30 Haziran 2003'e kadar olan prim borçları ile buna ilişkin ceza ve faizler, işsizlik sigortası primi ve buna bağlı gecikme zamları belli bir takvim içinde ve devlet iç borçlanma senetlerine uygulanan faiz oranı uygulanarak ödenecek. SSK Sağlık İşleri Genel Müdürü Orhan Canbolat, SSK'ya prim borcu olan vatandaşın, prime esas kazancına bakılacağını, bu miktarın yüzde 10'undan az olmayacak şekilde borçlandırma talebinde bulunabileceğini ifade ederek işveren payından hiç söz etmiyor. Geçici etmesine de gerek kalmıyor, çünkü geçen hafta yasalaşan Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı yasası ile işveren borçlarına af getirilmişti.

Özetle; çıkarılan Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu çalışanların sağlık ve emeklilik haklarının yasa ile düzenlenmediği gibi SSK'nın sermayeye devredilme yoluyla tasfiye edileceğini gösteriyor.

Yasada Sağlık Hizmetleri Satınalma Daire Başkanlığı adı altında yürütülecek çalışmalar ise bunun en somut kanıtı. Maddeye göre; "Her türlü sağlık kuruluşu ve kişilerden sağlık hizmeti satın alınması ile ilgili protokolleri hazırlamak, Genel Müdürün teklifi ve Yönetim Kurulunun onayı ile yürütülmesini sağlamak; Kuruma bağlı sağlık kuruluşlarından, sigortalı ve hak sahipleri dışındaki kişi ve kuruluşlara, sağlık hizmeti verilmesi ile ilgili usul ve esasları tespit ederek uygulanmasını sağlamak" Sağlık Hizmetleri Satınalma Daire Başkanlığı'nın görevleri arasında.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun son dönemde SSK ve Bağ-Kur ile ilgili yapılan değişiklikleri basına anlatma şekli oldukça çarpıcı. Başesgioğlu il müdürlerine hitaben şunları söylüyor; "Sizlerden şunu istiyorum. Sadece kurum içinde müdürlük

koltuğunda oturarak, bu performansı yakalayamayız. Bir özel sektör temsilcisi gibi, bankacı gibi, sigortalıları da müşteri anlayışı içinde görerek, sigortalılarımızın yoğun olduğu bölgelerde bire bir çalışmak durumundayız".

SSK çalışanlarının işgüvencesi ortadan kaldırılıyor!

Yasanın üçüncü kısmı, birinci bölümünde "Personel statüsü" başlığı altında yer alan ifadeler kurum çalışanlarının esnek çalışma koşullarında ve sözleşmeli olarak çalıştırılacağını gösteriyor. Madde 17'de yer alan "Kurum hizmetleri memurlar, işçiler ile 657 sayılı Devlet Memurları Kanununun 4/B maddesi ve 506 sayılı Kanunun 123 üncü maddesine göre sözleşmeli olarak çalıştırılan personel eliyle yürütülür" ifadesi ile, "Sağlık tesislerinde, ihtiyaç duyulması halinde, mesai saatleri dışında sağlık hizmetlerinin yürütülebilmesi için sağlık hizmetleri sınıfı personeline ve hizmetin idamesi için gerekli görülen diğer personele gönüllülük esasına dayanılarak, ek çalışma yaptırılabilir".

Sermaye iktidarı böl-parçala-yönet politikasını her dönem uyguladı. Bir saldırıyı hayata geçirmek için devletin uyguladığı politikalar arasında çalışanların bir kısmını önceki yasalara, bir kısmını da sonraki yasalara tabi tutarak bölmesi bulunmaktadır. İşe yeni alınanlarla 15-20 yıllık çalışana aynı yöntemlerle saldırdığında emekçilerin birleşip örgütlü bir güç olarak karşısına dikilmesinden korktuğu için, eski ve emekliliği yaklaşmış çalışanların kazanılmış haklarını saklı tutarak çalışanları bölmeyi amaçlıyorlar. Ancak son dönem çıkan yasaların hemen hemen hepsinde "sözleşmeli personel" in işe alınma ve çalışma koşulları düzenlenmektedir. Bu, asıl hedeflerinin varolanı çeşitli yöntemlerle tasfiye ettikten sonra düşük ücrete köle gibi çalışan "sözleşmeli" personel dışında bir istihdam düşünmediklerini göstermektedir.

Sağlık personeli yüksek ücret alacak yalanı

Yasa kurum çalışanlarının yanı sıra SSK hastane ve kuruluşlarında hizmet veren sağlık personelinin de ilgilendiriyor. Azgın çalışma koşulları ve uzun çalışma saatleri karşılığında sağlık personelinin 3 milyarı aşan ücret alacağı yalanıyla sağlık çalışanları pasifize edilmeye çalışılıyor. Burjuva medya, SSK Yasası'nın yürürlüğe girmesiyle, SSK'da çalışan sağlık personeline, baktığı hasta kadar ek gelir sağlama yolu açıldığını müjdelemeye başladı bile.

Müşteri gözüyle bakılan, parası olmadığına ölüme terk edilen hastaların dışından tırnağından artırarak özel hastane ve kuruluşlara aktardığı miktardan alacağı paya sağlık personeli özendirilmeye çalışılıyor. Üstelik gece gündüz demeden, iş güvencesi ve sosyal haklardan mahrum çalışması karşılığında ek bir gelire sahip olacağına inandırılmaya çalışılıyor. İyi ama sağlık personelinin yıllardır sağlıksız ve yetersiz çalışma koşullarında, düşük ücrete çalışmaya mahkum eden de yine sermaye devleti değil miydi? Bugüne kadar devletin "iyileştirme" adı altında yaptığı

Emetleri özelleştiriliyor

uygulamalardan işçi ve emekçi kesim hiçbir zaman yarar görmemiş, aksine elindeki haklardan da olmuştur. Sağlık personeli meslek etiği, emekçi kimliği ve sınıf çıkarlarından arındırılarak “para için herşeyi yapan” bir kimlik ve kişiliğe teşvik edilmek isteniyor.

Tüm bu kirli oyunlara rağmen sermaye iktidarı bu vaadini bile yerine getirme şansından yoksundur. Çünkü bir işletmenin kâr etmek için kullandığı temel yöntemlerden birisi de işçilerine daha fazla ve ağır çalışma koşulları dayatırken ücretlerini düşük tutmasıdır. Bugün emekçileri para hırsıyla doldurup insan ve emekçi kimliğinden soyundurmaya çalışanlar yarın bu amaçlarına ulaştıklarında kapı önüne koymakta da hiçbir tereddüt göstermeyeceklerdir.

Sağlık ve emeklilik hizmetleri özel şirketler için kâr alanı haline getiriliyor

Sağlık hizmeti ve sosyal hizmetler, devletin sırtında kambur olarak gördüğü ve sermayeye devretmeye çalıştığı alanlardan sadece biri. Son çıkarılan yasalar da bu yönde yapılan düzenlemelerin yasal hale getirilmesinden ibaret. Sosyal Güvenlik Kurumu Teşkilatı Kanunu, SSK Kanunu, henüz tasarı halinde bulunan “Genel Sağlık Sigortası Sistemi ve Sağlık Sigortası Kurumu Kanunu Tasarısı Taslağı” vb. düzenlemeler SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı gibi sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye edilerek tek çatı altında toplanmasına hizmet ediyor.

Önce devlet eliyle sosyal güvenlik kurumları zarar ettiriliyor, sonra da yapılan yasal düzenlemelerle özel sağlık ve emeklilik sigortalarının önü düzleniyor. Halihazırda tam anlamıyla tasfiye edilemeyenler ise yasa ve yönetmeliklerle “özerkleştirilerek” ya dışardan para karşılığında sağlık hizmeti satın alıyor, ya hastanelerini kiralyor, ya da müşterilerini özel kurumlara sevk ediyor vb. Yasada da yer alan yapı-şirket-devret vb. modeller tam da bu ihtiyaç üzerinden planlanıyor.

Herkese parasız sağlık hizmeti ve tüm çalışanlar için genel sigorta!

Sağlık ve sigorta hizmetlerinin parasız olması ve işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb. sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi bugün işçi ve emekçilerin yükseltmesi gereken güncel talepler arasındadır. Güncel ve acil talepleri kazanmanın yolu bu uğurda yürütülen mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir.

Son dönemde yapılan yasal düzenlemeler ile saldırı niteliğindeki uygulamalara işçi ve emekçi sendikaları da kurumsal olarak ortak edilerek işçi ve emekçilerin tepkisiz kalması amaçlanmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler bugüne kadar gerçekleşen saldırılar karşısında anlamlı bir karşı koyuş ve kararlı bir mücadele yükseltemediğine göre, bunda başarılı olduklarını söylemek yanlış olmaz. Onların bu başarısı emekçiler cephesinden yaşanan örgütsüzlük ve dağınlıktan kaynaklanmaktadır. Öncü işçi ve emekçiler olarak sorunlarımızı ve sendikalarımıza sahip çıkmak günün ertelenemez görevleri arasındadır.

Hükümetlerin sermaye çıkarlarına uygun politika ve uygulamaları bugünkü sonucu yarattı....

SSK bilinçli politikalarla zarar ettirildi

SSK, 4792 sayılı kanunla 1945 tarihinde kurulmuştur. Bu kadar eski ve köklü bir kurumun zarar etmesi “münferit” bir olay gibi sunularak bir takım kişilere maledilmeye çalışılmaktadır. Ancak sosyal güvenlik kurumlarına yönelik politikalar her başa gelen hükümetin uyguladığı bir devlet politikasıdır. Ne münferittir, ne de sermayenin çıkar ve niyetlerinden ayrı düşünülebilir.

Sermaye iktidarının sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye ederken kullandığı temel argümanlardan biri de “zarar ediyor” yalanıdır. SSK’yı sağlık ve sigorta işlerini yürütmek üzere iki ayrı müdürlük şeklinde yeniden yapılandıran Sosyal Sigortalar Kurumu Kanunu’nun gerekçelerinden biri de yine aynı “zarar ediyor” tezi üzerine kurulmuştur. Ancak SSK üzerinde oynanan oyunlara bakıldığında kurumun hiç de zarar etmediği, aksine zarar ettirildiği ortaya çıkacaktır.

Devlet SSK’ya bütçeden pay ayırmadı

Dünya ve Avrupa ülkelerinde devlet, sosyal güvenlik sistemlerine bütçeden belli bir oranda pay ayırarak destekler. Devletin İngiltere’de %44.3, Avusturya’da %20.3, Belçika’da %41.5, İspanya’da %20.1, İsveç’de %37.4, Almanya’da %14.6, İtalya’da %34.5, Hollanda’da %12.9, Yunanistan’da % 21.2 ve Fransa’da %10.6 oranında sosyal güvenliğe ayırdığı bir katkısı vardır (Bilecik Tabipler Odası, SSK raporu). Oysa Türkiye’de özellikle 1996 yılına kadar SSK’ya bütçeden pay ayrılmamıştır. Hükümetler bile bile ayırmadığı bu payı bahane ederek SSK’yı ekonomiye bir “yük” olarak sunmakta ve tasfiyesi için yine bu bahaneyle sığınmaktadırlar.

İşverenlerin SSK prim borçlarını devlet affetti

1993 yılında yayınlanan SSK Mali Raporu’na göre SSK’nın alacağı 2.2 milyar dolardır. Yine aynı yıla göre işverenlerin ödemediği borç tutarı 32.5 trilyon liradır. Yani aynı yıl her üç işverenden biri sigorta primlerini ödemiştir. 1998 yılında ise işverenlerin prim borç miktarı 143 trilyona, yani 450 milyon dolara çıkmıştır. Devlet işverenlerin borçlarını ödemesi için yaptırımında

bulunmadığı gibi borçlarını da affetmektedir.

Eğer bu para SSK bütçesine aktarılabilseydi; 1.200.000 işçinin emekli maaşları iki kat arttırılabilecek, 100 tane yeni dispanser açılabilir, 10 tane 400 yataklı hastane tüm teçhizatla donanmış halde kurulabilir veya halka daha iyi hizmet sunabilmesi için tüm sağlık kurumlarında 3.000 hekim, 7.000 hemşire, 2.000 tıbbi sekreter, 8.000 yardımcı sağlık personeli ve teknisyen istihdam edilebilecekti.

SSK kurum ve hastanelerine personel alımı yapılmadı

SSK’nın 1995-2000 yılları arasında hizmet alanı genişlerken, kurum çalışanlarının ve teknik olanaklarının sayısı aynı oranda gelişmemiştir.

SSK’nın sağlık hizmeti kapsamındaki kişi sayısı 1993 yılında 23 milyonken, 1998 yılında 32 milyona ulaşmıştır. Başka bir deyişle, 1998 yılı dikkate alındığında, SSK tek başına toplam ülke nüfusun %52’sine sağlık hizmeti götürmek durumundadır. Oysa ki SSK’nın toplam 168 dispanserinde 1.500 hekim çalışmaktadır ve Türkiye genelinde bir dispanser hekimine düşen ortalama nüfus 15.000’dir.

1998 yılında tüm ülke genelinde SSK’nın sağlık hizmeti sunduğu toplam birim sayısı (bunun içine tüm hastaneleri, doğum evleri, sanatoryum, dispanser vb. yapıların hepsi dahil) 513’tür. Aynı yıl bu birimlerin tümünde muayene edilen kişi sayısı 41.025.023’e ulaşmıştır. Bu rakamları oranlayacak olursak, SSK’nın her bir sağlık birimine düşen hasta sayısı yaklaşık 80.000 kişidir ve son 20 yıl içinde sigortalı nüfus %150, polikliniğe hasta başvuru sayısı %100 artmasına rağmen hekim sayısı %20, hemşire sayısı %50, yardımcı personel sayısı ise %10 arttırılmıştır.

Bugün SSK için “çalışmıyor, zarar ediyor” diyen devlet, gerçekte hastane önlerinde yaşanan uzun kuyrukların baş sorumlusudur. Sağlık hizmetlerinden yararlanan nüfus sayısında yaşanan artışa rağmen sağlık kurumlarının altyapı ve personel sayısı arttırılmadığı için, hastane önlerinde uzun kuyruklar oluşmaktadır. Ayrıca SSK yönetiminin hastalardan sigorta primine ek olarak muayene ücreti ve ilaç katkı payı almaya başlaması nedeniyle de ek kuyruklar ortaya çıkmıştır.

Sermaye iktidarı SSK'yı düzeltmek ve geliştirmek yerine yeterli kadro almayarak SSK'yı personel ve fiziki yetersizlikler altında bırakmıştır. Böylesi bir durum karşısında SSK'dan özel sermayeye yeni bir kaynak aktarma yolu olan SSK dışında anlaşmalı hekim ve müessese dönemi başlamıştır. En son çıkan SSK Kanunu ile de bu durum yasal güvence altına alınmıştır.

SSK batırılırken özel sağlık sigortaları teşvik ediliyor

Eskişehir Bilecek Tabip Odası'nın hazırladığı SSK raporunda konuya ilişkin şu tespitler yer almaktadır: "Son yıllarda siyasi iktidarlarca SSK sağlık hizmetlerinin kalitesizliği gerekçe gösterilerek özel sigortacılık desteklenmektedir.

karşılanmakta, diğerlerinde ise hiç karşılanmamaktadır.

"Özel sağlık sigortasında SSK'nın aksine o yıl içinde karşılaştığımız sağlık sorununa göre gelecek yıldaki sigorta primleriniz belirlenmektedir. Eğer çok masraf gerektiren bir hastalığa yakalandıysanız şirket sizle isterse anlaşmayı yenilememekte ve sigortanızın kesilmesine neden olmaktadır.

"Ayrıca özel sağlık sigortasında, SSK'da olduğunun aksine, emeklilikte de prim ödeme zorunluluğu vardır. Yani sigortalı ölene kadar prim ödemek zorundadır. Özel sağlık sigortalarında sağlık hizmetine en fazla ihtiyaç duyulacak yaş olan 50 yaşından sonra ödenecek sigorta primleri hızla yükselmektedir. SSK ile karşılaştırıldığında özel sağlık sigortasında prim oranları, emeklilikte dahil olmak kaydıyla, 4-28 kat daha yüksektir. Halbuki SSK hizmetlerinde, insani değerler bakımından yıllık hastalık değerlendirilmesine göre prim oranlarında değişiklik yapılmamakta ve işsiz kalmadığımız sürece sigortanızın kesilmesi mümkün olmamaktadır. Böylesi dezavantajları olan bir sigorta sisteminin ülkemizde mevcut ekonomik sıkıntılara karşın yaşamaya çalışan insanımız için çözüm olarak sunulması dikkat çekicidir..."

Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi!

Sağlık ve sosyal güvenlik kurumları üzerinde oynanan oyunların boşa düşürülmesi ve teşhir edilmesi, sosyal sigorta kurumlarında sendikalar ve öteki işçi-emekçi örgütleri aracılığıyla sağlanacak işçi ve emekçi denetimi ile mümkündür. Ancak devlet bu denetimi sendikaların tepesindeki üç-beş haini satın alarak kendi lehine kullanabilmektedir. Dolayısıyla bir yandan saldırıları püskürtmek diğer yandan bu hain işbirliğine son vermek için, işçi ve emekçilerin herşeyden önce sendikalarına sahip çıkması gerekmektedir.

SSK yatırım gelirleri kasıtlı bir biçimde azaltıldı

SSK'nın yatırım gelirleri yıllar içinde bilinçli politikalarla azaltılmıştır. SSK, kaynaklarını kuruluş kanununa göre milli bankalara ve devlet tahvillerine yatırmak zorundadır. Bu yolla kaynaklar sigortacılık anlayışının tekniklerine aykırı olarak kullanılmakta ve kaynakların önemli oranda ek gelir getirebileceği faiz katkısı olabildiğince azaltılmaktadır. SSK bu yasal zorunluluk nedeniyle fonlarını değerlendirmek zorunda olduğu kurumlardan daima enflasyon altında faiz almış ve kaynakları reel enflasyon farkı oranında sürekli olarak azalmıştır.

Bugün SSK sadece sermayeden prim borçlarını tahsil edebilse ve gelirlerini uygun faiz oranlarıyla değerlendirip sermayeye aktarmasa, ekonomik olarak ülkemizin en sağlam kurumlarından biri olabilecek durumdadır. Ancak SSK bile bile, sermayenin istekleri doğrultusunda sermayeye kaynak sağlayan, sigortalılarına niteliksiz sağlık hizmeti sunan bir kurum haline getirilmiştir.

Devlet, kasıtlı olarak sosyal güvenlik ve SSK sağlık harcamalarına hiçbir katkıda bulunmayarak, primleri yüksek tutup gerekli denetimleri yapmayıp kaçak işçi çalışmasına ve düşük ücret gösterimine izin vererek, prim ödemeyen işverenlere karşı hiçbir yaptırımda bulunmayarak ve SSK kaynaklarını ucuz kredi olarak kullanarak, sonuçta SSK hizmetlerini bir kriz içine sokmuştur.

Oysa ki iddia edilenin aksine özel sağlık sigortaları SSK'dan daha avantajlı değildir. Çünkü SSK'nın taahhüt ettiği sınırsız sağlık sigortası çok az sigorta tarafından bazı şartlar dahilinde

Eskişehir Bilecek Tabip Odası'nın hazırladığı SSK raporunda "Şili Modeli"

(...)

Bugün ise emeklilik ve sağlık sigortalarının birbirinden ayrılması ve vergi istisnalarının tanınması yolu ile bireysel-özel emeklilik uygulamasının desteklenmesiyle devam ettirilmek istenmekte.

"Şili Modeli" uyarınca muhtemelen bugünden sonraki adımlar da "İki Ayaklı Sosyal Güvenlik Sisteminin Oluşturulması" ve "Sosyal Sigortalardan Çıkış Hakkı" olacaktır. Tüm bu uygulamalar ile yoksulluk sınırında yaşayan milyonlarca insanın sosyal güvenlik için yapacağı tasarruflar toplumun çok küçük bir azınlığı için kaynak haline getirilecektir.

Bakın bu süreç İstanbul The Marmara Oteli'nde "Küreselleşmenin Nimetleri" adlı bir panelde konuşan Mercedes Benz Şirketi Yönetim Kurulu Üyesi bay Dr. Kurt Lauk tarafından bundan tam dört yıl önce nasıl tanımlanmıştı:

"Aslında çok daha hızlı küreselleşebiliriz, fakat iki önemli engelle karşılaştık bu süreçte; demokrasi ve trilyonlarca dolar değerindeki emeklilik fonlarının kamu, yani ulus devletlerin kontrolünde olması ...

"Ama artık, bizim için asıl önemli olan, finansal sermayemizi küreselleştirebilmek. Yani borsalarda işlem gören hisse senetlerimizin prim yapması ve böylece bilanço değerlerinin giderek daha da büyümesi, büyümesi ... Fakat bunun için borsalara sürekli para girişi yapılması gerekiyor ve bu para da emeklilik fonlarında yatıyor. Bu emeklilik fonları özel aracı kurumların emrine tahsis edilecek olursa, borsalara kanalize edilecek ve biz daha da zenginleşeceğiz.

"Bakın Asya sermayesi nasıl para kazanıyor. Çocuk işçi, kadın emeği, sendika, insan hakları gibi sorunlarla uğraşmıyor Asya sermayesi ve bu yüzden kâr marjları son derece yüksek. Çünkü bu bölgede ve Güney Amerika'da dikta yönetimler iş başında. Fakat biz Avrupa'da ne yapıyoruz? Yok işçi hakları, yok sendikal haklar, yok insan hakları, yok sosyal güvenlik katkı payları sonuçta da kârlarımız kuşa dönüyor. Demokrasiden vazgeçmek zorundayız..."

Sendikalaşma nedeniyle işten atılan KİMMET işçileriyle konuştuk...

“Fabrikalarda örgütlenmek, sendikalı olmak gerekiyor!”

- Fabrikada kaç yıldır üretim devam ediyor ve ne üretiliyor?

1. işçi: Dokuz yıldır. Kat kaloriferi üretiliyor.
- İş kazası oluyor mu?

1. işçi: Geçenlerde oldu. Arkadaşımızın 8 parmağı gitti.

- Önlem alınmıyor mu?

1. işçi: Olduktan sonra alındı. Daha önce alınmamıştı.

2. işçi: Doktora çıktığın zaman hiçbir şey yapmadan geçiştiriyor. Hastaneye gitmek için sevk almaya gitsek, işler yoğun diye izin vermiyorlar.

1. işçi: Hasta olup olmamak işverene bağlı. İş yoğunsa izin yok diyor.

- Asgari ücretle mi çalışıyorsunuz?

1. işçi: Çoğunlukla öyle. 10 senelik bir işçi arkadaşla 25-30 milyon bir fark var, o kadar.

- Sendikalaşma çalışması ne zaman başladı?

1. işçi: Yaklaşık 3 ay oldu.

2. işçi: Ama Ankara'ya gideli bir ay oldu.

- İşten çıkarılmanızın nedeni?

1. işçi: Sendikalı olduğumuz için.

- Daha önce size imzalatılmak istenen sözleşmede hangi maddeler vardı?

1. işçi: 15 gün çalışıp 15 gün izinli göstermek, sigortayı yarım ödemek, başka bir fabrikada kiralık olarak çalıştırmak.

2. işçi: Bayramlarda, resmi tatillerde bizi çağırıp çalıştırmak ve buna karşılık ücret vermemek.

1. işçi: Çağırıldığı zaman gitmezsen suç oluyormuş, 17'ye giriyormuş. Biz de buna karşı koyduk. O zaman sendikaya üye olmuştuk. Sendikamıza da güvenerek bunu imzalamadık. İmzalamayınca bizi işten çıkardılar.

- Kaç kişi işten atıldı?

1. işçi: Ayın 31'inde 9, ikinci gün 4 kişi, toplam 14 kişi işten atıldı. Nedeni malum, sendikalı olmak.

- Tazminat verdiler mi?

1. işçi: Ben 9 yıllık işçiyim, maaşım 452 milyon gösterilmiş. 4 milyar 250 milyon para aldım.

- Sendikalardan, kitle örgütlerinden destek geliyor mu?

1. işçi: Polkima'dan geliyor. Organizede bizim gibi sendikalı olan Sağlık Bakanlığı çalışanlarından geliyor. Gazeteci arkadaşlar geliyor.

- Bundan sonrası için düşünceleriniz nelerdir?

1. işçi: Bundan sonra birlik ve beraberlik içinde tekrar işe girip çalışmayı düşünüyoruz. Şimdi sendikadan yetkiyi bekliyoruz. Yetki gelip işimize dönüncüye kadar buradan ayrılmayı düşünmüyoruz.

- Son dönemde çıkarılan iş yasa var. Sizin de işten atılma nedeniniz bu aslında. Bu konuyla ilgili ne söyleyebilirsiniz?

3. işçi: Çıkan yasayla esnek çalışma uygulanıyor, yani köle gibi işçiyi istediği yere transfer edebiliyor. İşçiyi istediği yerde kullanabiliyor. Haftada 44-45 saat çalıştırıp hiç parasını yatırmıyor. Kötü şartlar altında ve asgari ücretle işçi çalıştıracaklar.

Baktık böyle olmuyor, hep alınterimizden gidiyor, mücadeleyi başlattık, arkadaşlarla sınıf dayanışmasını güçlendirdik, sendikaya üye olduk. Ondan sonra işyerinde kıyım oldu. Sendikaya üye olduğumuzu gerekçe göstererek 14 kişiyi işten attılar. 15-16 gündür burada, fabrikanın önünde bekliyoruz. Bundan sonra sadece bizim fabrika değil nerede olursa olsun işçiler artık uyanmıştır, uyanacaklardır. Böyle yürümez, fabrikalarda örgütlenmek, sendikalı olmak, bir şeyler yapmak gerekiyor.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

ABD jandarmalığına ve kapitalist sömürüye karşı **Sokağa, eyleme, genel greve!**

Kamu emekçisi arkadaş!

Emperyalist-kapitalist sistem içeride ve dışarıda biz emekçilere kan kusturuyor. Dünya çapında sürdürülen saldırıların bir yanında ekonomik ve sosyal hak gaspları, diğer yanında ise bunu tamamlayacak biçimde baskı ve terör bulunuyor.

Emperyalistler dünyayı yağmalıyorlar. Girilmedik, soyulmadık, yağmalanmadık bir köşe bırakmıyorlar. Emperyalist savaş makinası uluslararası tekellerin çıkarları için harekete geçiriliyor. Kardeş halkların kanı oluk oluk akıtılıyor, taş üstünde baş bırakılmıyor. Uluslararası tekeller savaş makinasının açtığı yoldan ülkeleri yağmaya, halkları soymaya girişiyorlar. Dökülen kan yeşil dolarlar olup tekellerin kasalarına akıyor.

Irak bu zincirin son halkası oldu. ABD emperyalizmi ve onun taşeronları kirli bir yalan kampanyasıyla Irak'a tonlarca bomba yağdırdı. Irak yerle bir edilip, halk katliamlardan geçirildi. Irak işgal edildi. Ancak Irak halkı işgalcilere karşı direniyor. Şimdiden Irak emperyalist ordular için bir batac haline gelmiş durumda. Halkın direnişi karşısında işgal orduları yeni katliamlar gerçekleştiriyorlar. Kirli savaş yöntemlerine başvurarak halk teslim alınmaya çalışılıyor. Ancak direniş, ezilmek bir yana, her geçen gün daha da büyüyor. İşgalciler bataktan çıkmak için egemen güçlerini satın aldıkları ülkelerin ordularına Irak'ta jandarmalık yaptırmak istiyorlar.

Ülkemiz egemenleri de ABD emperyalizmine Irak'ta jandarmalık yapmak üzere asker göndermeye hazırlanıyor. Bu haksız savaşta ABD hesabına kurşun sıkılacak, bu kirli savaşın suç ortağı olunacak. Pazarlıklar tamamlandı, rüşvetler alındı, halkın tepkisi göz ardı edilerek yeni bir tezkerenin hazırlıklarına başlandı. ABD kuklası işbirlikçi iktidar efendisine hizmette kusur etmezken, Ortadoğu halklarına karşı yürütülen bu gerici ve yağmacı savaştan kırıntı umuyor.

İşbirlikçi iktidar bu tutumuyla ABD emperyalizminin safında, Ortadoğu halklarının karşısında olduğunu ilan ediyor. Ancak bu ülkenin emekçileri emperyalist yağmacıların yanındadır. Emperyalistler hesabına verilecek ne tek bir asker, ne de tek bir metelikleri vardır. Emekçilerin bugün öncelikli görevi, ABD uşağı iktidarın bu hevesini kursağında bırakmak, bu suç ortaklığına izin vermemektir. Bu, bölgenin kardeş halklarına karşı sorumluluğudur. Bu bilinçle hareket etmeli, ABD jandarmalığına hayır denilmelidir. ABD jandarmalığına soyunmuş bulunan işbirlikçi uşak takımının önüne bir barikat örülmelidir. Ortadoğu halklarıyla dayanışmanın somut karşılığı da budur.

Emekçi arkadaş;

Dışarıda ABD hesabına halkların kıyımında suç ortaklığı, içeride işçi ve emekçilerin boyunlarını sıkarcasına süren yıkım ve yağma programlarıyla tamamlanıyor. Peşi sıra uygulanan İMF programlarıyla yağma ve sömürünün önünde engel bırakılmıyor. Özelleştirme yağması sürüyor, ekonomik ve

sosyal kazanımlardan eser bırakılmıyor. Kölelik yasalarıyla işçi ve emekçiler tsermaye karşısında tümüyle savunmasız ve sınırsız sömürüye hazır hale getiriliyor. Herşey uluslararası tekellerin ve işbirlikçilerinin ihtiyaçlarına göre düzenleniyor. İnsan yaşamı, sağlığı hiçe sayılıyor.

AKP hükümetince hazırlıkları sürdürülen “Kamu Yönetimi Reformu” saldırısıyla yapılmak istenen de budur. Bu saldırı programıyla bugüne kadar kamusal hizmet olarak adlandırılıp, devletin parasız olarak sağlamakla yükümlü olduğu sosyal hizmet alanları sermayeye peşkeş çekiliyor. Toplumun yaşamsal ihtiyaçları kapitalist tekellerce pazarlanacak birer piyasa konusu haline getiriliyor. Eğitimden sağlığa, haberleşmeden ulaşıma kadar bir dizi hizmet alanı bundan böyle kapitalistlerin devasa kâr alanları olacak.

Bu saldırının diğer boyutu da kamu emekçilerinin her türlü işgüvencesi ve sosyal kazanımdan yoksun bırakılarak ucuz ve esnek çalıştırılabilir hale getirilmesidir. Planlanan yasal hazırlıklarla birlikte bir milyona yakın kamu emekçisi işgüvencesini yitirecek, çıkmış bulunan kölelik yasasına tabi çalıştırılacak. Geriye kalan az sayıdaki kamu emekçisi de azgın bir sömürüye tabi tutulacak, esnek çalışma usulleri ile köleleştirilecek.

Bu saldırı programı da yine emperyalistler yararına yapılıyor. Emperyalistler ve işbirlikçi kapitalistlerin çıkarları uğruna milyonlarca işçi ve emekçi yaşam hakkından yoksun bırakılıyor.

Kamu emekçisi arkadaş!

Emperyalist saldırganlığa, halkların kıyımı ve köleleştirilmesinde suç ortaklığına karşı Ortadoğu halklarıyla birlik ve dayanışma köprülerini kurmak için;

Emperyalist köleliğe ve kapitalist sömürüye dur demek, kölelik yasalarını parçalamak için;

“Kamu Yönetimi Reformu” adı altında yürütülmesi planlanan kapsamlı özelleştirme ve piyasalaştırma saldırısına geçit vermemek için;

Genel grev-genel direniş silahını kuşanmak zorundayız. Çünkü emperyalistler ve onların işbirlikçileriyle hesaplaşma göze alınmaksızın, sonuç alıcı eylem biçimleriyle kararlılığımız ve gücümüz gösterilmeksizin bu saldırılara göğüs germek mümkün değildir. Emperyalistler ve işbirlikçileri içeride ve dışarıda zorbalıkla hareket ediyorlar. Amaçlarına ulaşmak için hiçbir sınır ve ahlak gözetmiyorlar.

İşte bunun için bugün her türlü hazırlığımızı emperyalistler ve işbirlikçilerle hesaplaşmak ve zorbalıklarına karşı militan bir güçle çıkmak hedefine bağlı olarak yürütmeliyiz. Unutmamalıyız ki, söz konusu olan onurumuz, yaşamımız ve geleceğimizdir.

ABD jandarmalığına hayır!

Kölelik yasaları geri çekilsin!

Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye son!

Kahrolsun emperyalizm ve yerli uşakları!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Sosyalist Kamu Emekçileri

Şili'de faşist darbeden sonra ilk genel grev!

13 Ağustos günü Şili'de işçi ve emekçiler, onyıllar sonra ilk kez, yapılan genel grev çağrısı sonucu işlerini bırakıp sokaklara döküldüler. Başta sağlık sektörü olmak üzere en temel kamu hizmetlerindeki bozulmayı protesto etmek, çalışma koşullarının sürekli bir biçimde ağırlaştırılmasına direnmek ve sermayenin saldırılarına karşı "işçi ve emekçi sınıfların onurunu savunmak" amacıyla meydanlara dökülen emekçiler ile devletin kolluk güçleri arasında şiddetli çatışmalar yaşandı.

Uluslararası burjuva medya bu eylemin haberini verirken, onu yorumlamakta sıkıntı duyduğu, Şili işçi sınıfının bu çıkışını ülke tarihinde nereye koyacağını bilemediği görülmektedir. Bazıları Şili toplumunun tanık olduğu son 17 yılın ilk eylemi derken, kimileri de zaman dilimi olarak, Pinochet dönemini 1973-1990 arası parantez içinde andıktan sonra, son 13 yılı kıstas almaktadırlar.

Oysa konu o kadar karmaşık değil. Şili'nin tarihi çok iyi bilinmektedir. Bu tarih otuz yılı aşkın bir süre boyunca dünya kamuoyunun yakın ilgisini gördü. Dolayısıyla, Şili işçi sınıfının örgütlediği 13 Ağustos genel grevinin yerini bu tarih içinde yorumlamak pek zor değildir. Eylemi, sonuçta zayıf geçti diyebilmek amacıyla, bir zaman kesiti içinde sıkıştırılmaya çalışmaya gerek yoktur.

Bu eylem, Pinochet faşist darbesinin yapıldığı 11 Eylül 1973 tarihinden bu yana, bu ülkede işçi ve emekçilerin kendi çıkarları doğrultusunda ilk ciddi kıpırdanışı, hareketlenmesidir. Burjuva medya için rahatsızlık veren sorun, körün görebildiği, sağırın duyabildiği bu basit gerçeğin nedenini ve niçinini yazmamaktan kaynaklanmaktadır. Bu güne kadar neden Şili işçi sınıfı ve emekçileri sessizliklerini bozmadılar, bunca aradan sonra düzenlenen 13 Ağustos eylemine katılım neden zayıf kaldı, ülkede sanayi ve maden üretimini durdurmak, ulaşım sektörünü felce uğratmak zor oldu? Bu soruların cevapları ancak tarihsel nedenleri sıralandığında ortaya çıkar. Bu ise konunun bu ülkenin sınırlarının ötesine taşınmasını gerektiriyor.

Sonuçta, bugün Şili'de yaşanan toplumsal sorunların kökeni esas olarak Pinochet darbesine dayanmaktadır. Açıklamayı bu darbenin sebep ve sonuçlarında, onun uluslararası uzantılarında aramak gerekiyor. Şili'de Pinochet darbesinin sebep ve sonuçlarını yorumlamaya çalışmak, aslında, ABD emperyalizmini ve kapitalist vurgunculuğu sorgulamakla eşanlamlıdır. Bu ise, dünyada yaşanan çok sayıda güncel sorunu çağrıştırmakta ve burjuva medya için sıkıntı kaynağı olmaktadır. Çünkü, bazı bakımlardan Şili bakırı ile Irak petrolü arasında simetrik benzerlikler bulunuyor. Şili bakır rezervlerini gassetmek, bu ülkede ciddi bir sıçrama yaşayan ilerici devrimci hareketi ezmek için ABD emperyalizmi Pinochet darbesi aracılığı ile bu ülkeyi baştan başa bir işkencehaneye dönüştürdü. Irak petrolü için Pentagon bizzat işbaşında, ülkede terör estiriyor.

Pinochet darbesi sayesinde Şili toplumunun özgürlüğü boğazlandı, bu toplumun bağrında yeşeren ilerici/devrimci dinamikler kanda boğuldu ve Şili halkı dehşetin gölgesinde, halen etkisini üstünden atamadığı bir sessizliğe mahkum edildi. Böylece ağzına kilit, ellerine pranga vurulan Şili halkının zenginliklerinin gaspı Amerikan tekelleri tarafından yeniden başlatıldı. Yıllar boyu sürdürülen askeri faşist terörün toplumsal dinamikleri iyice kırdığı anlaşıldığı andan itibaren, 1990'da "demokrasiye" geçildi. Pinochet yavaş yavaş

yerini sivil giyimli ABD uşaklarına terketti.

Tarihin en azgın askeri faşist diktatörlüklerinden birinin 17 yıl boyunca demir pençesi altında ezdiği, zorla vahşi bir liberal iktisadi politikayı icra ettiği Şili'de, emekçi kitleler bu kez kendilerini köşe dönmeçiliğin, hırsızlığın temel karakteristik olduğu bir tüketim kültürünün avucunda buldular. Karşı çıkma, reddetme, direnme güçleri kırılmış, refleksleri köreltilmiş işçi ve emekçi kitleler kapitalist yıkımın enkazı ile başbaşa kaldılar. Kendilerine dayatılan sineye çekmekten, arta kalan enerjilerini düzen içi aldatmalara dayanak etmekten, suni alternatiflerin potasına akıtmaktan başka bir alternatif yaratamadılar. 13 Ağustos eylemine umulan ölçekte bir katılımın olmayışının esas nedeni bu tarihsel birikimin dolaysız bir sonucudur ve hiç de şaşırtıcı değildir. Buna rağmen, demokratik yaftası taşıyan sermaye iktidarı Şili işçi sınıfının "onurunu korumak" gibi en temel ve son derece

mütevazı talepler uğruna yaptığı 13 Ağustos eylemine dahi katlanamadı. Pinochet döneminde CIA uzmanlarının nezaretinde tepeden tırnağa yeniden yapılandırılan devletin militarist güçleri çılgınca göstericilere saldırdılar, yüzlerce insan yaraladılar. 13 Ağustos eylemi Şili işçi sınıfının yeniden mücadele alanına akmaya, yeni kavgalara atılmaya hazırlanmakta olduğunu göstermiş oldu. Önemli olan da gelecek mücadelelerin ilk basamağı olacak bir ilk adımın nihayet atılmış olmasıdır.

Sermaye sınıfının tipik bir temsilcisi: Uzanlar

Yaklaşık 15 gündür Uzanlar'ın televizyon kanallarının kapatılmasıyla birlikte anti-propagandası yaygın bir şekilde yapılıyor. Özellikle Kanal 7 Uzanlar'a savaş açmış durumda. Sermaye medyası belki de ilk kez yalansız haber yapıyor.

Doğan grubuna ait *Radikal* gazetesinin 12 Ağustos tarihli bir haberinde de, '90 yılında CHP milletvekillerinin İmar Bankası hakkında önerge vererek, meclis soruşturması açılmasını istedikleri belirtiliyor. '92 yılında inceleme sonucunda İmar Bankası'nın vergi kaçırıldığı kanıtlanıyor. Ancak ANAP hükümeti soruşturmanın üstünü örtüyor. Sonraki hükümetler de örtüyü kaldırmıyor. Demek oluyor ki, yolsuzluklar sermayenin bütün partilerini bağlıyor.

Uzanlar Motorola'yı dahi dolandıracak denli yolsuzlukta sınır tanımayan bir sermaye grubu. Uzanlar'a ait olmayan medyada hergün onların yolsuzlukları anlatılıyor. Ama hiçbiri Uzanlar'ın işçileri nasıl vahşice sömürdüğüne değinmiyor.

Bazen Erdoğan'ın politik kaygılarla yaptığı gibi, dil ucuyla değinmeler oluyor. Fakat hiçbir zaman bu derinleştirilmiyor. Diğer hükümet partileri bir yana, ANAP bile haberde eleştirinin muhatabı değil. Hedef tahtasına çakılan yalnızca Uzanlar. Bu körülüğün sonucu değil ama körleştirme politikasının bir ifadesidir. Sabancı, Koç, Eczacıbaşı ve diğerleri Uzanlar'dan masum değildir. Yeni iş yasasında yeralan taşeronlaştırma, esnek üretim, ödünç işçi verme,

kıdem tazminatını gassetme, Uzanlar'n vergi kaçırmasından çok daha kapsamlı bir yolsuzluktur.

Kısacası işçi ve emekçiler açısından Uzanlar'ın diğer sermayedarlardan hiçbir farkı yoktur. Uzanlar'ın ortaya saçılan kirli çamaşırlarını sermaye sınıfının kirli çamaşırları olarak görmeli, bu asalak sınıfa karşı öfkemizi bilemeliyiz.

M. Atak

KADEK'in yol haritası ya da çözümü emperyalizme havale manifestosu

A. Azin

Geçtiğimiz günlerde KADEK'in 25-31 Temmuz tarihlerinde Genişletilmiş Yönetim Kurulu toplantısı yaptığı ve bu toplantıdan "Demokratik dönüşüm için yol haritası" çıkarıldığı açıklandı.

Kürt sorununun çözümü için çizilen planda 3 aşama belirleniyor. Bu üç aşamanın hayata geçirilmesi için de 1 yıllık süre konulmuş. İlk aşamada ateşkesin 1 Eylül-1 Aralık 2003 arası dönemde çift taraflı hale getirilmesi öngörülüyor. İkinci aşamada, güven artırıcı tedbirler yer alıyor. Yanı sıra tahriklerden uzak durulması için karşılıklı çaba gösterilmesi isteniyor. Üçüncü aşama ise Kürt sorununa demokratik çözüm ve demokratikleşmeyi içeriyor.

Bunlara ek olarak açıklamalardan öğreniyoruz ki, belirlenen sürede hükümet çözüm önerilerini yanıtızsız bıraktığı, ordunun da ateşkes konumunda olduğunu açıklamadığı durumda KADEK, tek taraflı ateşkesi sona erdirecek.

KADEK'in son yıllardaki temel taktiğini bu tür çözüm planları yazmak ve arkasına da, gerçekleşmediği koşullarda savaşın başlatılacağı uyarısını eklemek oluşturuyor. Bunun esas olarak Kürt halkının İmralı teslimiyetçiliğinden beklentilerini diri tutmaya yaradığı, pratik bir değer taşımadığı bugün herkes tarafından biliniyor. Görkemli direniş dönemlerinin tanığı Kürtler'in büyük bölümü bunu çok daha iyi biliyorlar. Ama İmralı çizgisi dışında bir alternatif görülemediği için de inanmak istiyorlar. Gözleri sahte güneş ışıklarından kör olmuşlarda gerçekten umutlu bir bekleyiş, bir çaba da oluşuyor. Kürt halk kitlelerinde ise bugün için umuttan eser yok. İnsanlar teslimiyetin şaşkınlığı ve gerçek bir alternatifin yokluğu koşullarında, herşeye rağmen bir şeyler olabileceğine inanmaya çalışarak teselli buluyorlar.

KADEK'in ekonomik ve siyasi istikrar duyarlılığı

Halk kitleleri inanmak istiyor ama inanmıyor. Nasıl inansın ki? KADEK onlara şöyle buyuruyor; "Türkiye'nin (bir zamanlar çokça sevilen kullanımıyla TC'nin) siyasi ve ekonomik istikrarından yana olan her çevre bu yol haritasını, Türkiye'nin barış, demokrasi, birlik ve istikrar projesi olarak görmelidir. Sorun yalnızca siyasi güçlerin üzerine yıkılmamalıdır; elini taşın altına koyarak yol haritasının uygulanması sorumluluğuna ortak olunmalıdır."

Demek ki ihanet batağının dibi yokmuş. Kurtuluş düşmanla 'birlik'te görüldüğü zaman, onun çıkarı en ulvi amaç oluyor. Türkiye'nin, hani 80 yıllık tarihi boyunca Kürt halkını inkar ve asimilasyon politikalarına tabi tutan, yoketmek için zulmün efendisini oynayan TC'nin siyasal ve ekonomik istikrarı her tür kaygının önüne geçiyor. Sömürü ve zulüm düzeninin ekonomik ve siyasi istikrarı, her milliyetten işçi ve emekçiye sömürü, sefalet, zulüm; Kürt halkına ayrıca baskı, terör, yoketme demek değil mi?

Bu ülkede Kürt olsun ya da olmasın onurlu hiçbir emekçi, elini KADEK'in istediği biçimde taşın altına koymayacaktır. Kürt işçi ve emekçiler sınıfsal ve ulusal düşmanlarının çıkarlarını güvenceye alma sorumluluğuna ortak olmamalıdır.

Tersi tutum, açıklamanın özüne de terstir. Zira KADEK, "Türkiye'nin ekonomik ve siyasi istikrarından yana olan her çevre" derken, aslında egemenleri, düzen çevrelerini kastettiğinin pekala farkındadır. Bu seçim bir dil sürçmesinden

kaynaklanmıyor. İmralı çizgisi, özgürlük ve demokrasinin ancak halkların devrimci mücadelesiyle kazanılabileceğinin temel bilimsel ve tarihsel gerçeğinin reddidir. Bu açıklama da halkları küçümseyen, hatta yadsıyan bir çağrıyla bunu teyit ediyor:

"Biz bu yol haritasının (Kürt sorununun çözüm planının!) kaderinin önemli oranda demokrasi güçlerinin ve basın tutumuna bağlı olduğu düşüncesiyle, yol haritasını destekleyerek tarihi sorumluluklarını yerine getirmeye çağırıyoruz."

Burjuva medyanın ve düzen içi "demokrasi güçleri"nin bu çağrıya nasıl yanıt vereceğini bilmiyoruz. Gene de deneyimlerden hareketle, Doğan holding medyasının, TÜSİAD'ın, kendini demokrasi temsilcisi sayan ve sivil toplum örgütü olarak adlandıran düzen çevrelerinin tarihsel inkar politikasından milim sapmayacaklarını, demek oluyor ki bu çağrıyı dikkate almayacaklarını söyleyebiliriz.

KADEK'in çağrısını destekleyeceklerin, hatta onu büyük bir heyecanla karşılayacakların her zaman olduğu üzere kuyrukçu ve sınıf işbirlikçisi sol çevrelerden, sahte devrimcilerden ibaret kalacağını da buna ekleyelim.

Bu ülkedeki gerçek demokrasi güçleri ile işçi ve emekçilerin çıkarlarını samimiyetle savunan devrimci basın ise, sermaye iktidarının istikrarını öne çıkaran, halkların mücadelesini yok sayan, özgürlüğü emperyalist güçlerden, sömürgeci rejimlerden bekleyen bu çözüm planını reddediyor.

Emperyalizme ve işbirlikçilerine bağlanan umut

Kürt işçi ve emekçiler, bu söylenenleri dönüp tarihe, bugüne ve yaşadıkları koşullara bakarak tartıya vurmalarıdır. KADEK'in onlara sunduğu çözüm planı hiç yeni bir plan değil. Devrimciliğin terkedildiği zaman söylenenlerin, defalarca yazılan planların güne uyarlanmış bir yeni versiyonudur söz konusu olan. İmralı çizgisi, ulusal ve demokratik sorunların çözümünü, emperyalist efendilerin, hani kendi deyimleriyle "demokratik uygarlıklar" düzeninin karşısında biat etmekte görülmüştür. Öcalan'ın dün İmralı'da sosyalizmin tarihsel mirasını ve Kürt özgürlük mücadelesini yerden yere vururken, dünyayı kana bulayan emperyalist-kapitalist sistemi övmesi ile bugün, "Türkiye'de Kürt sorununun çözümü, ABD ile KADEK'i karşı karşıya getirmekten değil, ABD ile Türkiye'nin bu sorunu demokratik yoldan çözmek için yapacağı işbirliğinden geçmektedir" demek arasında ne fark var?

Bu kadarla da kalınmıyor. Kürt ulusunu ABD uşaklığı ve taşeronluğu yaparak dünya aleme rezil eden "Güneyli güçlere", yani Barzani ve Talabani'ye el uzatılıyor. Avrupa Birliği, İran, Suriye, hatta "Bölgenin diğer Arap ülkeleri ve İsrail" de (evet, yanlış okumadınız!) çözümün dinamikleri olarak sıralanıyor. Bu bağlamda örneğin AB'ye arabuluculuk önerisi, "Kürt sorunu artık yalnız Türkiye'nin değil, AB'nin de sorunudur. Bu nedenle arabuluculuk yapmaya en uygun siyasi güç AB'dir" sözleriyle yapılıyor. Bölgenin gericilikleriyle ünlü devletlerinin, hatta İsrail'in desteğinin ise, Ortadoğu'nun kardeşlik içinde demokratikleşmesinin yolu ve olanağı olarak sunuluyor!

Ya "ABD ile KADEK'in karşı karşıya getirilmesinin

yalnızca Ortadoğu'nun demokratikleşmesini sabote etmeye ve eski statükoyu korumaya hizmet edeceği"ne ne demeli? KADEK salt şimdi değil, ABD Irak'ı hedef olarak açıkladığı günlerde de ABD'yi desteklemişti. Zira ABD saldırısıyla eski statükolar bozulacak, böylece Kürtler de aradan sıyrılabilir. İlk dönemler savaş karşıtı eylemlerde "Kahrolsun emperyalizm/ABD" şiarları bile teslimiyetçi Kürt reformistlerini rahatsız etmekteydi. Neyse ki imdada Kürt halkının karşı konulamaz basıncı yetiştirdi de teslimiyetçiler biraz geri adım attılar.

Şimdi ise bunun iğreti bir adım olduğunu görüyoruz. KADEK ve uyduları ABD'yi kurtarıcı, emperyalist savaş ve işgali ise "demokratikleşme" süreci sayma görüşünden bir nebze olsun vazgeçmemişler. Nitekim yukarıdaki sözlerde açıkça, ABD'nin saldırısı ve işgali, Ortadoğu'nun demokratikleşmesi olarak niteleniyor. Ve gene eski statükonun değişmesi teraneleri... Kürt basının bazı köşe yazarları ise; ne de olsa işgalci ABD, Saddam'dan iyidir, bakan ABD ihtiyarlarla ve çocuklarla savaşmıyor, rastladığı ilk köyü yakmıyor, lakin işgal yanlısı değiliz ama fazlaca da karşı çıkmanın bir anlamı yok demeye getiriyorlar (Ahmet Kahraman, *Y. Özgür Gündem*, 13 Ağustos '03).

Öyle ya, Vietnam'daki sivilleri hedef alan sistematik kirli savaş, napalm yangınları illüzyondu, ailesi ve kolları yok olan Iraklı Ali de kaza kurbanıydı yalnızca... Böyle masallar anlatılanlar ABD'nin Irak'ta sivilleri, kadınları, çocukları hedef alan sistematik terörden habersiz görünüyorlar. Halktan ve devrimden umudu kestik, artık umut emperyalist dünyanın efendisi ABD'de, Kürtler ne kazanırlarsa ancak ABD sayesinde kazanırlar diyecek halleri yok ya.

Kürt işçi ve emekçilerine sorular

Sahi kendilerine verilen "önderlik" yaftasını boynundan indirmeyenlerin bugünkü pişkinliği nereden geliyor? Bu soruyu Kürt işçi ve emekçilerin yanıtlaması gerekiyor.

Siz Kürt emekçilerinin teslimiyet ve ihanete aradan geçen yıllara rağmen bu denli suskun kalmanız olabilir mi bunun yanıtı? Sahte çözümlerin her versiyonunda umutlanmak ve inanmak için peşi sıra gitmeniz, onların sizi hafızasız sanmasına yol açmış olamaz mı? Hangi Kürt 80 yıllık inkar, imha ve asimilasyon cenderesini, yakılan köyleri, katliamları, aşağılamaları unutabilir? Hangi Kürt Diyarbakır zindanlarında özgürlüğü dokuyanların, Çağdaş Kawalar'ın yanlış yaptığını, destansı gerilla direnişlerinin, serhıldanların "yanlış yol" olduğuna inanabilir?

Ya da Türk devleti, ABD, İsrail, Avrupa Birliği, gericici Arap devletleri gibi özgürlük ve demokrasi düşmanı zulmün efendilerini çözüm adresi, kurtuluş umudu olarak görebilir misiniz? Görenler buyursun emperyalist boyunduruğun altına! Geçmiş unutanlar buyursun sömürgeci zulmün, inkarcı, asimilasyoncu Türk egemenlerinin saflarına!

Fakat Kürt halkı, üst sınıfların kendi çıkarlarını herşeyin üstünde tutan, onurlu bir halk olmanın ilkelerini habire ayaklar altına alan pragmatizmine ortak olmayacaktır. Kürt halkı "işçilerin birliği halkların kardeşliği" ilkesine ihanet etmeyecektir.

Bu, onun öteki uluslardan işçi ve emekçilerle birleşerek sosyalizm bayrağı altında özgürlüğünü kazanmasının olmazsa olmaz koşuludur.

İnsanlığın geleceği, ezilenlerin kurtuluşu için mücadele edenler hiçbir zaman af dilemezler!

Pişmanlık yasası üzerine

M. Mert

Pişmanlık yasasının çıkmasının ardından devlet özelde KADEK'e, genelde ise devrimci harekete karşı bir saldırıya girişmiş durumda. Bu saldırıyla, devrimci örgütlerin ideolojik-politik ve devrimci kimlik olarak zayıflamış unsurlarını düzenin bataklığına çekerek bunu devrimci harekete karşı bir tasfiye saldırısına dönüştürme çabasında.

Bu nedenle saldırı fiziksel imha ve örgütsel darbeler vurmaktan öte bir anlam taşıyor. Teslimiyetin, düzen önünde nedamet getirerek af dilemenin kitleler üzerindeki etkisinin yıkıcı olacağı hesaplanıyor. Kitlelere devrimciliğin, eşitlik ve özgürlük için mücadele etmenin pişman olunacak bir şey olduğu anlatılmaya çalışılıyor. Elbette bunun yanında "yoldan çıkan" bu gençlere kucak açan devletin ne kadar yüce gönüllü ve bağışlayıcı olduğu da gösterilmiş oluyor. Bu amaçla medya eliyle yoğun bir propaganda faaliyeti yürütülüyor. Bunlara devletin demokratikleştiği yalanı eşlik ediyor. Her saat başı haberlerde kaç kişinin yasadan yararlanmak için başvurduğu/teslim olduğu söyleniyor. Kuşkusuz bu yasanın çıkmasında ABD'nin Güney Kürdistan'a dönük politikaları, bu çerçevede KADEK'in durumu özel bir önem taşıyor. Fakat sermaye devleti bir yandan efendisinin isteğini gerçekleştirirken, diğer yandan da bunu tam bir saldırıya dönüştürme amacıyla.

Pişmanlığın anlamı

Pişmanlık; bireysel kurtuluş ve "devletin şefkatli kolları altına sığınma" karşılığında kendine, devrimci harekete, işçi sınıfı ve emekçilere ihanet etmek anlamına geliyor. Affedilerek bir bataklık haline gelmiş bu düzene yeniden sığınmak için, tüm insani değerlerden soyunularak düzen önünde diz çökülüyor. Pişman olunan nedir bu düşkünler için? Pişman olunan; insanlığın geleceği, ezilenlerin kurtuluşu için verilen mücadeledir. Yani insanı insan yapan değerlerin kendisidir. Devlet işte bunlardan pişman olmamızı istiyor. Kendi sömürü düzenini kutsamamızı, buna her karşı çıkışın boş bir çaba olduğunu beyan etmemizi istiyor.

Tabii pişman olmak da yeterli değil. Bunu devrime karşı açık bir saldırıya ve ihanete dönüştürmek de zorunlu. Yani pişman olabilmenin bile bir karşılığı var. Bunun için yoldaşlarını ele vermek, onları işkencehanelere göndermek gerekiyor. Onurlu bir gelecek için mücadele eden devrimcilere kucak açan, mücadeleye destek veren işçi ve emekçileri ihbar etmek gerekiyor. Bunun yaratacağı etki, pişman olup düzene yamanmaya çalışan bir düşkünün gidişinden çok daha yıkıcı olacaktır.

Devletin hedefleri

Devletin temel amacı KADEK önderliği şahsında yaşanan teslimiyetçi-tasfiyecisi süreci sonuca ulaştırarak onu tamamen yoketmek. Bunun için Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmelerin kendisi için uygun koşulları oluşturduğunun farkında. ABD emperyalizmi kendi hakimiyet alanı olarak gördüğü bu coğrafyada başka bir silahlı güç istemiyor. Buna bir de KADEK'in varlığı nedeniyle Türkiye ile yaşanabilecek sorunlar eklenince, KADEK'i tasfiye etmek zorunlu oluyor. Bu konuda sermaye devletinin uzun zamandır

efendisinden belli taleplerde bulunduğu ve kimi zaman önüne konan görevlere karşılık bu talebi dile getirdiği biliniyor. Şimdi yasanın süresinin dolmasının ardından iki ülkenin ortak operasyonlar düzenleyerek saldırıyı son aşamasına götürecekleri söyleniyor. Kuşkusuz bunun, sopa göstermek olarak yorumlansa da, bir karşılığı var.

Her ne kadar özelde KADEK'e dönük bir saldırı olsa da, sermaye iktidarı bunu devrimci harekete karşı da bir saldırıya dönüştürme çabasında. Zira bu Türkiye gibi sınıf çelişkilerinin keskin olduğu, düzenin manevra olanaklarından yoksun olduğu bir ülke için oldukça önemli. Kitle hareketini elindeki araç ve mekanizmalarla bugüne kadar dizginleyebilen sermaye iktidarı bunun sınırlarının farkında. Bu çabasının bir yerden sonra sonuçsuz kalacağını biliyor. Bu durumda devrimci hareketin güçlenmesini engellemek onun için bir zorunluluk. Teslimiyet yasasıyla düşürebildiği unsurları devrimden ve değerlerinden koparıktan sonra bundan aldığı güçle bu sefer fiziksel imhaya dönük bir saldırı içine girecek. Nitekim bunun sinyallerini de vermiş durumda. Şimdilerde yasa süresinin bitmesinin ardından terörün kalıntılarının silinmesine dönük adımlar atılacağı söyleniyor.

KADEK'te bulduğu karşılık

Yasanın çıkmasının ardından yaşanan ilk süreç KADEK şahsında belli bir karşılık bulduğunu gösteriyor. Kuşkusuz bunda son 5 yıl içerisinde Öcalan şahsında başlayan ve giderek tüm örgüte ve Kürt halkına mal edilmeye çalışılan teslimiyetçi/tasfiyecisi bilinç ve tutumların önemli bir rolü var. Kürt ulusu bu süre içerisinde bir bilinç kırılmasına uğratıldı. Eşitlik ve özgürlük için sonuna dek savaşılması gereken düşmanın yerini, hangi koşullarda olursa olsun kısıntı bir takım haklar karşılığında birleşilmesi ve bütünleşilmesi gereken bir devlet aldı. Ne de olsa mücadele artık yasal zeminde ve "meşru" yollarla yürütülecekti. Amaç kurulu düzen içerisinde "demokratik cumhuriyet" olunca, bunun için devrimci yöntemlerin kullanılmasına gerek yoktu artık. Hatta bizzat önderlik tarafından bu tür eylem ve girişimler mahkum edildi. Amaç öyle veya böyle düzenle barışmak olunca, bu yasadan yararlanarak düzene yerleşmek fazla bir güçlük taşıyor.

KADEK önderliğinin bu yasanın karşısına çıkardığı ve uzun zamandır dillendirdiği "genel af" talebi ise düzenin bekçileri tarafından karşılanmadı. Kendisini bunun dışında bir yönelime zorlayabilecek bir güç olmadığının bilincinde olan sermaye iktidarı adımlarını daha pervasız atabiliyor. KADEK'in "savaşırız ha!" söyleminin bir karşılığı olmadığını biliyor.

Pişman değil komünistiz!

Devlet tüm çabalarına rağmen istediği sonucu alamayacaktır. Tarih bunun kanıtıdır. Defalarca çıkarılan ve her seferinde bir avuç düşkün dışında kimsenin itibar etmediği bu yasalar bu kez de

çıkarılan hevesini kursağında bırakacak şekilde ortada kalacaktır. Bu ülke bir devrim toprağıdır. Askeri faşist darbelere, sistematikleşen faşist baskı ve işkencelere, yargısız infaz ve katliamlara ve düzenin yarattığı tüm yanlısamlara rağmen bu ülkedeki devrimci damar kurutulamadı. Türkiye devrimci hareketi ve Kürt halkı yıllarca bir direniş destanı yazdı. Bugünün olumsuz koşullarında bile bu ülke topraklarında yeni devrimciler yetişiyor. Aileler hala çocuklarına katledilen devrimci önderlerin isimlerini veriyorlar.

Bugün insanlığın tüm olumlu değerleri ve idealleri devrimciler tarafından taşınıyor. Eşitlik ve özgürlük için, sömürü ve baskının ortadan kalkması için sonuna dek mücadele etmek, bunun için hayatını feda etmek, idam sehplarına başı dik bir biçimde sloganlarla çıkmak, işkencelerde ser verip sır vermemek, yoldaşının üzerine giden kurşunları paylaşmak... İşte bu değerlerdir devrimcileri ve onların ideallerini ölümsüz kılan. Biz komünistler Türkiye'de devrim mücadelesinin sürdürücüleri olarak inançlarımızdan, ideallerimizden ve mücadelemizden asla pişmanlık duymayacağız. Biz tüm insanlığın çıkarlarını ve değerlerini temsil ediyoruz. Bu yüzden pişman değiliz ve af dilemiyoruz. Tam tersine, tüm insanlığı sefalet, açlığa, yoksulluğa iten bu sistemin ve bir avuç asalağın kölesi haline getirilmesinden dolayı kapitalizmi ve burjuvaziye suçluyoruz.

Biz bu kanlı ve çürümüş düzenin sahiplerini affetmeyeceğiz. Pişmanlık duyup af dileyenler düzenin bataklığında tüm değerlerini yitirirlerken, bizler tarihin burçlarına kızıl bayraklarımızı dikeceğiz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Ulusal Sorun ve Devrim

E K S E N Y A Y I N C I L I K

15 Ağustos atılımı ve güncel devrimci görevler

15 Ağustos, düzenden bir kopuş ve özgürleşme iradesidir!

Kürt halkının bugün ihtiyaç duyduğu da bundan başka bir şey değildir. Halkımızın yeni 15 Ağustoslar'a ihtiyacı var. Kuşkusuz "Aynı nehirde iki kez yıkanılmaz!" Tarih bir tekrür değildir. Bu anlamda bu ihtiyaç, bir tekrarı içermiyor; bir özü, bir ruhu, bir kimliği, bir duruşu anlatıyor.

15 Ağustos Atılımı'mız kutlu olsun!

19. yıldönümünde 15 Ağustos Atılımı'nı kutlamak, anlamı ve sonuçlarını değerlendirmek, bu atılımı gerçekleştiren yoldaşlarımızı anmak ve bu atılımın güncel olarak önümüze koyduğu görevler üzerinde bir kez daha düşünmek her şeyden önce devrimci değerlerimize saygının, kendimize ve geleceğimize karşı duyduğumuz sorumluluğun bir gereğidir. Tarihsel değerlerine sahip çıkmayanların gelecek iddialarını ciddiye almak mümkün değildir.

15 Ağustos ve önyak olduğu devrimci savaş tarihe mal oldu, ama ortaya çıkardığı çok yönlü sonuçlar ve etkiler bütün yakıcılığı ile orta yerde duruyor. 15 Ağustos Atılımı ile başlayan devrimci savaş ve sonuçları bütün boyutlarıyla değerlendirilmeden, Kürdistan'da yeni bir devrimci atılımı başlatmak mümkün değildir. Gelecek iddiası olanlar, özgür ve bağımsız bir Kürdistan iddiası olanlar ulusal kurtuluş sürecini, bunun artı ve eksilerini tam bir sorumluluk duygusu ve nesnellikle çözümlenmek durumundadırlar. Ancak ne yazık ki, devrimci savaş sürecini tek boyutlu, daha çok öznel kaygılarla değerlendirenler, abartanlar veya tersten inkar edenler bugün küçümsenmeyecek düzeydedir. Kuşkusuz bunların Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesini yeniden toparlama ve inşa etme misyonuna güç vermeleri, katkı sunmaları mümkün değildir.

15 Ağustos, bizim tarihimiz, kanımız, canımız, emeklerimiz ve büyük fedakarlıklarımızla yazılan Kürdistan tarihinin en görkemli sayfası...

Kim ne derse desin, daha sonra başına ne getirilirse getirilsin, 15 Ağustos Kürdistan tarihinde bir dönüm noktasıdır.

15 Ağustos, bir birikimin, bağımsızlık ve özgürlük özleminin devrimci patlamasıdır. Kökleri tarihimizin derinliklerine gider. Bir yeraltı nehri gibi tarihin derinliklerinden akıp gelen Kürdistan halk direniş geleneği, son ikiyüz yılda büyük isyanlar ve yenilgilerle 1970'lere geldi. İsyen ve yenilgi tarihi, aynı zamanda büyük yıkımlar, umutsuzluklar, kendinden kaçış sonuçlarını da getirdi. Bu nedenle 1940-1970 arası dönemde Kürdistan'a tam bir pasifikasyon ve suskunluğun, ölü toprağının egemen olması boşuna değildir. Ancak 1970'li yıllarla birlikte dünya çapında esen ulusal kurtuluş, devrim ve sosyalizm rüzgarları Kürdistan ve gençliği de etkisi altına aldı. Güneydeki yenilgi, yönelimin devrim, sosyalizm ve emekçi bakış açısına yönelik olmasında bir etken oldu. 1970'li yılların devrimci düşünceleri ve programı ile mücadelesi kendisini PKK adında somutlaştırdı. PKK henüz örgütlenmeden büyük darbelerle karşılaştı, dar boğazlar yaşadı. Ama geri çekiliş sürecinde gerçekleşen zindan direnişleri devrimci kadroları ve devrimci savaş bilincini hep canlı tuttu, sürekli motive etti. Bu dönemin eğitim, ideolojik, politik ve askeri hazırlıklarının başarısında zindan direnişlerinin çok önemli bir payı var. Ülkeye yönelimde, gerillanın ön hazırlıklarının yapılmasında da zindan direnişleri önemli bir rol oynadı. Zindanlar böyle bir rol oynarken, kadrolar hummalı bir ülkeye dönüş ve gerillaya hazırlık çabaları içindeyken, A.

Öcalan, esas olarak, iç tasfiye ve tek adama dayalı iktidarını kurmanın çalışmalarını yürütüyordu. Semirler'in tasfiyesi bunun bir sonucudur. İkinci Kongre'de "açık oy (oy pusulalarının ad ve soyadı yazılarak imzalanması) ve gizli sayım" kuralı ile merkezi ve partiyi ele geçirmede önemli bir mesafe kaydedildi. Ama bu tasfiye ve iktidar oyunlarına rağmen ülkeye dönüş, ülkede üslenme, keşif faaliyetleri, silahlı propaganda birliklerinin oluşturulması ve belli bölgelerde konumlandırılması çalışmaları genel olarak başarıyla yürütüldü.

15 Ağustos, zindan direnişleriyle motive olan bu çalışmaların ürünüdür. Bu anlamda zindan direnişlerinin dağa taşınması, gerillalaştırılması ve süreklileştirilmesidir.

15 Ağustos'u Öcalan kendisine mal eder ve tek başına kendisinin ürünü olarak değerlendirir. PKK resmi tarihini de hep böyle yazdırır. Hiç kuşku yok ki bunun gerçeklikle bir ilgisi yoktur. Bu atımda Öcalan'ın belirleyici bir rolü olmamıştır. Mücadelenin başında olan merkez ve komutanların rolü ve etkisi daha belirleyicidir. Ama her şeye el koyan Öcalan, bu tarihi olayı da salt kendisiyle açıklar ve mücadelenin gerçek sahiplerini inkar eder, ya da sıradan bir rolle geçiştirmeye çalışır.

15 Ağustos, devrimci direniş, devlet ve egemen sınıf çizgilerine karşı cepheden tavır alış, bağımsızlık ve özgürlük isteminin çok net, güvür ve ikirciksiz dile getirilişidir. Bu anlamda onu salt askeri bir eylemle daraltmak ve sınırlandırmak yanlıştır, sonraki büyük gelişmeleri açıklamak da olanaksızlaşır.

15 Ağustos'a esas olarak damgasını vuran, emekçi, direnişçi çizgidir. Daha somut bir ifadeyle PKK'nin 1978 programı 15 Ağustos'a rengini veren esas çizgidir. Ancak süreç içinde devrimci kadroların tasfiye edilmesi ve Öcalan'ın tek kişiye dayalı iktidar sistemini kurumlaştırmasına paralel olarak bu çizgi etkisizleştirildi, savaş, devrimci hedef ve niteliklerinden uzaklaştırıldı. Ama buna rağmen paradoksal olarak savaş sürecinde bir devrimci damar hep varlığını sürdürdü... Aslında kitleleri, milyonları harekete geçiren, ayaklandıran da bu devrimci damar ve değerlerden başkası değildir. Ancak paradoksal olarak milyonlara ulaşan devrimci istem ve değerler, sürekli iktidarsızlaştırıldı, kendi adına söz söyleme, karar gücü haline gelme olanakları ortadan kaldırıldı. Bu paradoks aynı zamanda temel yenilginin de esas nedenidir. Bugün de milyonlar ayakta, onları ayaklandıran ise devrimci direnişçi değerler ve istemlerdir. Ama bu harekete geçen milyonların hiçbir iktidar gücü, kendi adına söz söyleme ve özgür irade ortaya koyma gücü, politik yaptırım değeri yok.

15 Ağustos, düzenden radikal bir kopuşu anlatıyor ve özgür yaşam iradesini ortaya koyuyordu. Milyonlar bunun için serhildana kalktı, onbinler bunun için yaşamını ortaya koydu, bunca fedakarlık bunun için yapıldı.

Bugün ise düzen ve devlet ile bütünleşmenin "Yol haritaları" yapılıyor. Hem de 15 Ağustos'un yıl dönümüne denk gelecek şekilde. İmralı, 2 Ağustos

Silahlara Veda Kararı, KADEK ve şimdi açıkladıkları "Yol haritası" 15 Ağustos'un rövanşı niteliğindedir. İmralı ve sonrası süreçle ilgili çok söz söylendi ve yazıldı. O nedenle bunları geçiyoruz. Ancak yeni açıklanan "Yol haritası" hakkında birkaç söz söylemeden geçmeyi, her şeyden önce 15 Ağustos ve kahramanlarına saygısızlık olarak değerlendiriyoruz.

Açıklanan "Yol haritası", açıkça devletle bütünleşme, devletin hizmetine girme, daha doğrusu "Cumhuriyet'in temel niteliklerine katılım" belgesidir. Yani, İmralı'nın özüdür. "Fırsat verilirse devlete hizmet etmeye hazırım" sözünün güncel bir "eylem planına" dönüştürülmesinden başka bir şey değildir.

Peki ne için, ne uğruna, ne bekliyorlar, stratejik hedefleri ne?

Af edilmek!

Çıtanın azami yüksekliği bu. Ama eğer Toplum Kazandırma Yasası yöneticiler dahil herkesi kapsasaydı, buna da razıydılar.

Ama olmadı. Devlet pişmanlık duysalar da onları kabul etmeye ve yasal sınırları içine çekmeye hazır değil, bunu bugün için erken buluyor.

Kadekliler af için, bazı kırıntılar için tehditler savuruyor, yeni bir savaş olasılığından söz ediyor. Hedefleri ve temel istemleri de ortada.

Devlet yakın gelecekte onları af etmeyecek. Bu açık. Tehditlerine bakılırsa 1 Eylül'de tek yanlı ateşkes sona erecek, üç aylık da bekleme süresi veriyorlar. Ya ondan sonra?

Savaşacaklar!..

Niçin, neden?

Nasıl savaşacaklar?

Yani;

Politik bir stratejileri var mı? Askeri bir stratejileri var mı? Varsa ne?

Açıklanan "Yol haritası", politik bir strateji, ama odağında af olan bir strateji...

Savaş, bir halkın haklı, meşru ve temel devredilemez hakları için yapıyorsa anlamlıdır, meşru ve haklıdır. 15 Ağustos böyle bir öze sahipti.

Ama şimdi savaş naralarını atımlar niçin ve nasıl savaşacaklarının ayrıntılarını açıklamak zorundadırlar. Yoksa halkımıza karşı yeni suçlar işlemekten başka bir şey yapmış olmayacaklardır!

Af edilmek için, hatta pişmanlık yasasından yararlandırılmak için savaş!

Bu, tarihin ironisi mi, gazabı mı, yoksa intikamı mı?

Böyle traji-komik olaylara tarih tanık olmuş mu?

15 Ağustos, düzenden bir kopuş ve özgürleşme iradesidir!

Kürt halkının bugün ihtiyaç duyduğu da bundan başka bir şey değildir. Halkımızın yeni 15 Ağustoslar'a ihtiyacı var. Kuşkusuz "Aynı nehirde iki kez yıkanılmaz!" Tarih bir tekrür değildir. Bu anlamda bu ihtiyaç, bir tekrarı içermiyor; bir özü, bir ruhu, bir kimliği, bir duruşu anlatıyor.

Güncel görevler de bu noktada düğümleniyor. Toparlanmak, yeniden ayağa kalmak, geçmişi özümseyen ve aşan, bugüne yanıt verebilen devrimin ideolojik ve politik çizgisini geliştirmek, dünü aşan ve bugünün ihtiyaçlarına cevap verebilecek örgütünü yaratmak ve eyleme geçmek... İşte yapmamız gerekenlerin en genel özeti budur!

15 Ağustos Atılımı'nın anlattıkları da bundan başkası değildir!

Yaşasın 15 Ağustos Atılımı'mız!

Yaşasın devrimci çizgide toparlanma ve yeniden inşa mücadelemiz!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Kölelik yasasını işçilerle tartışırken...**Ciddi ve yöntemli bir politik çalışma karşılıksız kalmaz**

Topluma adalet dağıtacağını söyleyerek iktidara gelen AKP hükümeti, adaletini patronlara dağıtarak gerçek yüzünü sergiliyor. Patronların bir toplantısında Abdullah Gül'ün söyledikleri, sermayeye uşaklıkta sınır tanımayacaklarının ilan edilmesiydi adeta, "Bizi eleştirmeyin, siz isteyin biz yapalım. Bizim görevimiz patronların önündeki dinamikleri temizlemektir." Sözü edilen bu dinamikler işçi sınıfının can bedeli mücadelelerle elde ettiği 150 yıllık tarihsel kazanımlarıdır. Kölelik yasasını madde madde meclisten geçirerek seçimden önce patronlara verdikleri sözleri böylece hayata geçirdiler.

Kölelik yasasından sonra patronlar işçi ve emekçilere dönük saldırılarını yoğunlaştırdılar. Her geçen gün yeni uygulamalarla karşı karşıyayız. İşçi-emekçileri maruz kaldıkları bu saldırılara karşı bilinçlendirmek biz öncü-bilinçli işçilerin öncelikli görevidir.

Çalıştığım işyerinde de her geçen gün yeni uygulamalarla karşılaşıyoruz. Bu uygulamalar Doğu Sanayi Sitesi'nin genelinde yaşanıyor. Temmuz ayı zam dönemi olduğu için, işçilerin genelde konuştukları konu "zamların ne kadar olacağı"dır. Kölelik yasası yavaş yavaş işçi arkadaşların gündemine girmeye başladı. Bunun bir nedeni siteye dönük materyel dağıtımının yarattığı etkidir. Diğer nedeni de işçilerin her geçen gün karşı karşıya kaldıkları saldırıların yolaçtığı tepkidir.

Daha önceleri işyerinden arkadaşlarla tek tek ya da topluca kölelik yasası hakkında konuşuyor, tartışıyorduk. Bir gün yemek arasında 6-7 kişi oturuyorduk. Arkadaşlardan biri patronun ne kadar zam yapacağı üzerine tahmin yürüttü ve yeni iş

kanunundan bahsetti. MHP'ye sempati duyan bir başka işçi, yeni iş kanununun bizlere bazı haklar tanıyacağını söyledi. Onları biraz dinledikten sonra yasa tasarısının ne amaçla çıkarıldığını ve özellikle bu yasayı kimlerin istediğini anlattım. Yasanın işçilere hiçbir hak tanımadığını, tersine işçi ve emekçilerin 150 yıldır can bedeli mücadeleler sonucu kazandığı haklarını bir çırpıda gasp etmeyi, bizleri birer köle haline getirmeyi hedeflediğini açıkladım. Bu nedenle öncü-bilinçli işçiler tarafından bu yasanın "kölelik yasası" olarak adlandırıldığını söyledim. Gerek bizim işyerimizde gerekse birçok işyerinde

saldırıların artarak devam ettiğini somut örneklerle açıkladım. Bu saldırıların önümüzdeki dönem daha da artacağını ifade ettim. BDSP'li arkadaşların yasayla ilgili sitede dağıttıkları broşürden iki adet verdim.

Hepsi de merak ve ilgiyle incelemeye başladılar. Biri yasayı madde madde yüksek sesle okurken, yasanın bazı haklar tanıyacağını ifade eden işçi de, "Ben bu tür şeyleri okumam, ilgilenmem. Bunu götürüp personel müdürüne vereceksin aslında. Star gazetesi yok mu Star" vb. şeyler söyledi. Bunun üzerine benim tutumum tatlı sert oldu; "O okumam dediğin şeyler senin yaşadığın sorunları ve çözüm yollarını anlatıyor. Bizden daha da bilinçli işçiler bu amaçla çıkarıyor, bunun için emek harcıyorlar. Star ya da onun gibi diğer gazeteler senin yaşadığın sorunları

anlatmaz, yazmazlar. Çünkü hepsi holdinglerin, patronların basını. Senin, bizlerin yaşadığı sorunları yazsa yazsa böylesi işçi basını, işçi bültenleri yazar" dedim.

Bu konuşmamız üzerinden iki dakika geçmeden hemen sulu sohbetlere başladılar. Buna karşı tutumum gene biraz sert oldu; "Yapmayın arkadaşlar, daha demin ne konuşuyorduk, iki dakika geçmeden hemen sulandırıyor sunuz ortamı. Biraz ciddi olun. Böylesine gereksiz konuşmalar yapacağımıza, öfkemizi içimize atacağımıza, birlikte sorunlarımızı konuşalım" dedim. Bir başka işçi, "Peki çözüm mü bu?" diye sordu. Ben, "Sorunlarımızı konuşmaya başlamak bile çözüm için bir ilk adımdır. Buradaki herkes sorunlardan şikayetçi, herkes birlikte mücadele edilmesi gerektiğini az-çok biliyor, ama yanında çalışan arkadaşına güvenmiyor. Neden? Çünkü maç, loto vb. üzerine sulu sohbetler yapmasına rağmen, yanındaki arkadaşıyla varolan sorunları konuşup bir şeyleri paylaşmadan kafasındaki önyargıyla yaklaşıyor" dedim.

Bu tartışmalardan sonra bana karşı saygıları ve ilgileri arttı. İşçiler soyunma odasında patronun yaptığı yeni bir saldırıya karşı tepkilerini dile getirirken, biri beni göstererek "Bu işyerinde şu arkadaş gibi 5-6 kişi olsa, üstesinden geleceğimize sorun yoktur" dedi. Artık merak ettikleri bir konu oldu mu gelip sormaya, tartışmaya başladılar.

Bu tartışmalardan birkaç gün sonra bazı arkadaşların ellerinde yeni çıkan *Genç İşçi Bülteni*'ni gördüm. Bazıları bülten üzerinden koyu sohbetlere dalmış, bazıları da sanki başkalarına göstermek istermişçesine çarşaf gibi açmış, Temmuz zamları üzerine sohbet ede ede işbaşı yapıyorlardı. Bu sırada içimi coşku ve heyecan kapladı. İş saati geldiği için arkadaşlarla bülten üzerine sohbet edememenin burukluğuyla işe koyuldum. Bu gelişmeden yarım saat sonra nefes nefese kalmış bir arkadaş yanıma gelerek; "Demin ne oldu biliyor musun, emekçiler geldi. Bülten dağıtıp bizimle sohbet ettiler, yeni iş kanunu ile ilgili ne düşünüyorsunuz diye sordular. Bazı arkadaşlar onlarla konuştu. Bak, ben de *Genç İşçi Bülteni*'nden bir tane aldım, akşam okumak için. Bültende Temmuz zamları ve Doğu Sanayi Sitesi üzerine de yazılar var" diyerek açıp gösterdi. Bu arkadaşın bültenden böylesine etkilenebileceğini asla düşünmemiştim. Zira daha önce yaptığımız tartışmalarda alakasız şeyler söylemişti. Bir başka arkadaş ise, "Bak demin dışarıda *Genç İşçi Bülteni*'ni dağıttılar, anket yapıyorlardı. Bunları yazmak güzel de, önemli olan bunların hayata geçmesi. Aslında biliyor musun, tam da şimdi herkesin birlik olup talepler belirleyerek grev yapması gerekiyor. Çünkü şimdi işler yoğun, direnişin tam zamanı" diyerek o anki düşüncelerini dile getirdi.

Materyal dağıtımı sözlü ajitasyon eşliğinde yapılabildiği taktirde etkili bir eylem biçimidir. Bir eylem, etkinlik ya da faaliyetten hangi işçinin ne kadar etkilenebileceğini önceden kestiremeyiz. Bir işçi ne kadar bilinçsiz olursa olsun, müdahaleye-ilişkiye açık olduğu müddetçe, biz gereken emek ve çabayı harcamak durumundayız. Belki harcadığımız emeğin karşılığını kısa sürede alamayabiliriz. Ama böylesi faaliyetlerde, eylemliliklerde harcadığımız emeğin karşılığını şu ya da bu şekilde mutlaka alırız.

Patronlar saldırılarında arsızlaşıyorlar. İşçiler ise bir çıkış yolu bulma arayışındalar. Öncü-bilinçli güçlerin önünde sınıfa dönük faaliyetleri kesintisiz ve etkin bir şekilde sürdürme görev ve sorumluluğu duruyor.

Doğu Sanayi'den komünist bir işçi

İşçi sınıfı ücretli köleliğe boyun eğmeyecek!

Sermaye devletinin işçi sınıfını köleleştirme çabaları hızla sürüyor. Bunun en yakın örneği "kölelik yasası"nın meclisten geçmesidir. İşçilerin bir meta gibi bir fabrikadan diğer fabrikaya ödünç verilmesi, cumartesi günlerinin tatil günü olmaktan çıkarılması, taşeronlaşmanın yasallaşması vb. maddeleri içeren iş yasası gün geçtikçe işçi sınıfının tepkisini artırıyor.

Bizler işçi sınıfının kurtuluşunun kendi elinde olduğunu anlatmak için sistemli bir çalışma yürütüyoruz. Sermayenin bekçilerinin faaliyetimizin işçilerle buluşmasını engelleme çabalarıyla yüzyüze kalıyoruz.

Son dönemde iş yasasının teşhiri için *Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu*'nun broşürlerini dağıtmaya gittiğimiz GOP'taki bir fabrikada içeri girmemiz görevliler tarafından şiddet ve hakaretlerle engellenmeye çalışıldı. Biz buna rağmen broşürleri işçilere dağıtıp, görevlilerin tavrını teşhir edip, işçilere kurtuluşun kendi ellerinde olduğunu haykırdık. Güvenlik

görevlilerinin müdahalesi sırasında bir yoldaşımız; "Kurtuluş işçi sınıfının mücadelesinden geçmektedir! Yaşasın işçi emekçi iktidarı, Kahrolsun ücretli kölelik düzeni! Faşist-sermaye devleti işçi sınıfının mücadelesinden korkmaktadır, haklarımıza sahip çıkalım ve örgütlü bir şekilde sermaye devletini yıkalım!" diyerek, hem iş yasasını hem de sermaye düzeni ve onun bekçilerini teşhir etti.

Sermayenin jandarmalığını yapan fabrika güvenlik görevlilerinin bizi engelleme çabalarını gören işçiler, tam bir sınıf bilinciyle çalışmamızı sahiplendiler, güvenlik görevlilerine müdahale ettiler; "Evet haklısınız, kurtuluş bizim elimizde, verin kalan broşürleri servislere biz dağıtalım" dediler.

Bu olay bir kez daha gösteriyor ki, sermaye devleti ne kadar güçlü olursa olsun, günü gelecek, işçi sınıfı üretimden gelen gücünü örgütlü mücadeleyle birleştirip onu yıkacaktır.

BDSP çalışanları/GOP

Irak'taki direnişçiler kim ve ne istiyorlar?

“Bizler, Irak direnişinin mensuplarıyız. Dinimizi, inancımızı, vatanımızı, halkımızı savunmak için işgalcilerle savaşaacağız... Irak'ın direnişi yasal, uluslararası hukuk ve sözleşmelere uygundur... Binlerce Iraklı tutuklanırken, topraklarımız işgal edilirken, onurumuz kırılırken nasıl olur da direniş göstermeyiz?..

Yolsuz rejimi devirme gerekçesiyle kirlenmiş bir savaş başlatan Amerika, bizi aynı rejimin uzantısı olarak gösteriyor. Güçlenen direnişin eski rejimin kalıntılarıyla hiçbir bağlantısı yok. Çünkü, onların ilkeleri ve değerleri yok. Onların Amerikan işgaline karşı direnişe katılma ehliyetleri yok. Onlar, çocuklarını ve ailelerini kurban edemezler. Bunu yapabilselerdi, Bağdat'ı kolayca işgalcilerin ellerine terk etmezlerdi...

Ürdün elçiliğine yönelik saldırı, direnişin sabote etmek için istihbaratçılar ve hainler tarafından düzenlendi... Direniş, işgalin önündeki en büyük engel haline geldi. Gerilla savaşı ise vatanımızı savunmamız için tek yol...

İşgalciler çocukları, erkekleri, genç ve yaşlı kadınları öldürürken beyaz ve siyah sarıklılar (Şii ve Sünni din adamları) cihad ilanı için daha ne bekliyorlar?.. Irak'ı işgalci ve sömürgecilere mezar edeceğimize, onlar için bir bombaya dönüşürecekimize yemin ediyoruz.”

Irak Direniş Grubu adına yukarıdaki açıklamayı yapan kişiler, Irak'a asker gönderecek ülkelere “son uyarı”larını yapıyorlar ve işgal güçlerine destek için gelmemeleri çağrısında bulunuyorlar. 10 Ağustos'ta bu açıklamayı yapan kişiler, Irak'ta Amerikan askerlerine yönelik saldırıları üstleniyor ve saldırıların artarak devam edeceğini belirtiyorlar.

Her ne kadar güçleri, ne kadar örgütlü oldukları, söylemleri ve hiyerarşik yapıları netleşme de, Orta Irak'ta “Sünni Üçgen” denilen bölgede bir direniş var ve bu direniş kendini bağımsızlık savaşı olarak tanımlıyor. Kürtler'in ABD ile işbirliğini, Şii'lerin ABD-İran ilişkilerinin seyrini izlemesini bir tarafa bırakırsak, bu direnişin gün geçtikçe zemin kazanacağını söyleyebiliriz. Daha dün, sadece bir günde 8 Amerikan askeri öldü ve bu ölümler devam ediyor.

İtaat mi ederdik, direnip “terörist” mi olurduk?

Bir ülke düşünün... Gayrimeşru ve ahlaksız gerekçeler öne sürülerek, üstelik dünyanın nefretini kazanan bir kibirle işgal ediliyor. İnsanları köleleştirilmeye, kaynaklarına el konulmaya, bütün çirkinliği ile yüz yıllar öncesinden taşınan azgın bir yağma ve sömürüye maruz kalıyor. Ardından işgalcilere ve onların sözcülüğünü yapan kukla yönetime itaat etmesi isteniyor. Karşı gelenler terörist ilan ediliyor.

Bu ülke bugün Irak. Yarın yanıbaşımızdaki bir başka ülke olabilir. Hatta bu ülkenin Türkiye olduğunu düşünün. İşgal edilmiş, yağmalanmış, kurtlar sofrasına düşmüş, herkesin pay almak için birbiriyle yarıştığını, ganimet elde etmek için insani ve hukuki değerleri ezip geçtiğini, ülkeyi paramparça ettiğini, her tarafında esir kampları kurduğunu, zenginliklerinin çokuluslu şirketlere paylaştırdığını düşünün... Bu tehlikenin ihmal

dışı olmadığını düşünün...

O zaman bizler ne düşünürdük? İtaat mi ederdik? Ankara'da kurulacak Amerikan-İngiliz kukla yönetimine bu ülkeyi peşkeş mi çekerdik? Yoksa Irak topraklarında İngilizler'e karşı binlerce şehit veren, 1. Dünya Savaşı sonrası Ortadoğu'dan nasıl çıkarıldığımızı, bu toprakların nasıl paylaşıldığını, ardından Anadolu'nun nasıl işgal edildiğini en iyi bilen bizler, direnişi seçip “teröristler” mi olurduk?

Yeni Dünya Düzeni tartışmaları, diplomasi manevraları veya dünyanın “yeni gerçekler”i arasında bu düşünceler ilkel ve modası geçmiş kabul edilebilir, ayıplanabilir de. Ancak tüm zamanların en yalın gerçeği budur ve bizler bu gerçeklerin hakim olduğu bir bölgeye, Amerika ve İngiltere'nin terörist dediği vatanlarını savunan insanların üzerine asker göndermeye hazırlanıyoruz.

Oysa biz, küresel güçlerin, devletlerin ve şirketlerin estirdiği terörü, kurmak istedikleri “terör düzeni”ni tartışmalıyız. İktidara geldiğinden bu yana sayısız hukuksuzluk, terör, baskı ve şiddet eylemine imza atan Bush yönetimi şimdi konvansiyonel silahların yerine kitle imha silahları kullanmak için hazırlık yapıyor, bunu tartışmalıyız.

150 kişilik gizli toplantı

Hiroşima'ya atom bombası atıldıktan 58 yıl sonra, hem de bombardmanın yıldönümü olan 6 Ağustos'ta, generaller ve nükleer endüstrinin önde gelen isimlerinden oluşan Amerikalı 150 kişi, Nebras'ka'daki Offutt Hava Üssü'nde toplandı. Amaçları Amerika'nın yeni nükleer politikasını oluşturmak. Son derece gizli tutulan bu toplantıda, İsrail'de yayınlanan Haaretz gazetesine göre, ABD'nin bundan sonra konvansiyonel silahlar kullandığı bazı durumlarda aynı kolaylıkla nükleer silah da kullanabilmesinin yolunu açacak yöntemler tartışıldı.

Bir yıl önce Pentagon tarafından Kongre için hazırlanan belgede, “ABD'nin 7 ülkeye karşı kitle imha silahları kullanması”na izin veriliyordu. Şimdi bu durum genişletiliyor ve ABD, nükleer silahları olmayan ülkelere karşı da nükleer silah kullanma yolunu açıyor. Sadece ülkeleri değil, terörist ilan ettiği gruplara ve kişilere karşı da...

Bazı ülkelerin bu güçlü silahları ellerine geçirmelerini önlemek için işgaller yapan ABD, nükleer silahı olmayan ülkeleri atom bombaları ile tehdit edecek. Bunun için 1 kilotonluk bombalar yapacak. Nükleer silahı olmayan ancak ABD'nin tehdidinde maruz kalan bütün ülkelerin tek seçeneği kalıyor: Nükleer silah edinmek. Dünyada güvenliği ve adaleti kim tehdit ediyor acaba?

Bırakın “Irak'a barış, Irak'ın bütünlüğü ve halkının huzuru için gidiyoruz. Jandarma olmayacağız. -Barış Gücü olarak gideceğiz, çıkarlarımız böyle gerektiriyor” gibi süslü lafları. Bizler Irak'a işgalci güçleri korumak, Irak halkının özgürlük taleplerini bastırmaya yardımcı olmak, kaynak yağmasından pay almak, on yıldır yaptığımız gibi ABD'nin geri hizmetlerini yürütmek, Amerika ve İngiltere'nin “terörist” dediği ülkesini savunan insanlarla savaşmak için gidiyoruz. Gerisi boş laf...

İbrahim Karagül
(Yeni Şafak, 14 Ağustos '03)

Ekonomide bahar, Irak'ta kan kokusu...

Günlerdir medyada ekonomideki bahar havasından söz ediliyor. Düşen enflasyon, süren büyüme, artan ihracat, düşme eğilimi gösteren faizler... Bunlar ekonomi madalyonunun bir yüzündeki olgular. Hiçbiri de tek başına yalan-yanlış değil. Ama tek yüzlü madalyon nerede görülmüş ki... Bu bahar kokusunun arka yüzünde yatan ekonomik ve siyasi olgular neler?

Bu tehlikeli rüzgara en soğukkanlı analistler bile kendilerini kaptırmışken şu soruları sormadan edemiyor insan.

Düşmekte olan enflasyon ile daralan özel ve kamusal tüketim harcamalarının ve mevsimsel etkenlerin rolü yok mu? Enflasyon düşüş eğilimine girmiş olsun, reel gelirlerden ne haber. Yıllık yüzde 20 bandına düşme eğilimi gösterse de enflasyon, reel ücret ve maaşlar, çiftçi gelirleri bu oranın altında artışlara mecbur tutulmuyor mu? Bu bahar o zaman kimin için bahar?

Bu enflasyondaki düşüş eğiliminde aşırı değerlenmiş kurun etkisine ne buyrulur? Bu yalancı baharı yaratan aşırı değerli kur sonsuza kadar sürmeyeceğine ve birgün gerçek değerini dayattığında bu fiyatların akıbeti acaba ne olacak?

1994'te 15 bin TL olan dolar kuru 40 bin TL'yi dayattığında, 2001'de 675 bin TL olan kur 1 milyon 300 bin TL'yi dayattığında fiyatlara neler olduysa, bugün 1 milyon 400 bin TL'lik kur da yarın 1 milyon 700-800 bini dayattığında aynı akıbeti yaşayacağımızı kabul etmiyor musunuz?

Bu bahar, nasıl bir bahar ki, durmadan işsiz sayısını ve atıl işgücünü yukarı çekiyor? Bu bahar nasıl bir bahar ki, artan ihracatın yanında patlayan ithalata, dolayısıyla büyüyen dış açığa gözlerini kapatıyor. Turizm ve diğer gelirlerle kapatılamayan açığın, cari açığı tırmandırdığını aklına bile getirmiyor?

Düşen enflasyonu, faizi, artan ihracatı, üretimi görüp, bozulan gelir dağılımın, artan işsizliği, tırmanan cari açığı, azalmayan borç yükünü görmezlikten gelmek olur mu?

Ekonomide yaşandığı öne sürülen bahar kokusunun ardında yatan Irak'taki kan kokusuna ne buyrulur?

Bu bahar havasını yaratan IMF'nin durup durduğu yerde gerçekleştirdiği borç ertelemesi olmadı mı? Allaha bunu teslim eden işadamları da var. Bakın Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Oğuz Sattıcı, IMF'nin borç ertelemesi ile ekonomide bir şok yaşanmasının önlendiğini teslim ettikten sonra neler söylemiş:

“Geçmiş dönemde söylediğimiz birtakım şeyler vardı, ‘sonbaharda ekonomi bazı şoklar yaşayabilir’ demiştik, ama IMF'nin borç ertelemesi ile ortaya koyduğu durum, böyle bir havanın olmayacağını işaret ediyor. İşin siyasi tarafından bakınca, Türkiye'ye verilen iyi notlar, Türkiye'ye yapılan adımlar 3. tezkere için uzatılmış sıcak mesajlar olarak algılanmalı. Türkiye adına doğrusu neyse o karar verilmeli.”

...

Durum açık. Bahar havalı madalyonun öte yüzünde Irak'taki kan kokusu var. Ortada gerçekleştirilmiş olumlu bir ekonomi yönetimi ve onun toplanan meyveleri olduğu yalanına kimse kendini kaptırmamasın. Fena halde hüsrana uğrar. Herkes kabul etmeli ki bu estirilen havanın merkezi Washington'dur. Yapılan borç erteleme jesti ve ucu gösterilen hibeye karşılık Türkiye'nin Irak'a askerini sokması, o bataklıkta kestaneleri ateşten alması istenmektedir. İşgalden bu yana kimi kaynaklara göre 100'e yakın askerini kaybeden işgal kuvvetleri, içinden çıkamadıkları bataklıkta Türkiye'den yardım istemekte ve dökülecek kanın karşılığı olarak ekonomide yapay bahar havaları estirmekteler..

Gelin Oğuz Sattıcı kadar gerçekçi olun ve önce bahar kokusunun ardındaki kan kokusunu kabullenerek kendinize karşı dürüst olun, kendinizi kandırmayın.

Sonrasını tekrar konuşuruz...

Mustafa Sönmez
(Ekohaber.net)

Iraklılar'ı kurtardık, şimdi biz onların koşullarında yaşıyoruz

Irak cephesinden Amerika'daki bir internet sitesine ulaşan asker mektupları, oracıkta boğulmak üzere olduklarını gösteriyor. Öyle isyankâr satırlar var ki.

Her şeyden şikayet ediyorlar. Pusularda ölmekten, sivrisineklerden, iç çamaşırlarından ve silahlardan. Yakın mesafeden ateş edip kafa patlatacak silahlar istiyorlar. Mektupların gönderildiği sitenin kurucusu emekli Albay David Hackworth. Albay olduğu halde lakabı "televizyon generali". Savaşın başında TV'lere çıkıp "Bu kadar az sayıda askerle Irak kurtarılmaz" diyen emeklilerden. Yakın tarihteki her savaşa katılmış, bol madalyalı bu albay, Savunma Bakanı Rumsfeld'e ağır dolusu küfürler sallıyor ve "Onun yüzünden Amerikan askeri pis bir gerilla savaşının içine düştü" diyor. Bu bilginin kaynağı da, cepheden gelen mektuplar.

Wolfowitz aynen şöyle söylemişti: "Türk ordusu iyi bir liderlik gösteremedi."

Washington, Wolfowitz'in, Amerikan askerlerine konuşulma izni vermediği için Türkiye özür dilesin, anlamına gelecek sözlerini sonradan çevirmeye çalıştıysa da, Türk ordusunun liderlik vasfıyla ilgili cümlesi kesin ve netti.

Şu işe bakın, şimdi de Irak'ta görev yapan Amerikan askerleri kendi ordusunun liderliğini beğenmiyor.

Yönetimin Irak'tan çıkarmak için yerlerine harıl harıl yabancı asker aradığı şu ünlü Üçüncü Piyade Tümeni'nden üst düzey bir subay adını gizli tutarak gönderdiği e-mail'de şöyle yazıyor:

"Biz görevimizi yerine getirdik. Ama hâlâ burada tutuluyor ve aldatılıyor. Benim birliğim geçen Eylül ayından beri bölgede. Askerlerimden hiçbiri tünelin ucunda ışık göremiyor. Artık duvara tosladığımızı anlamak için daha kaç asker kaybetmemiz gerekiyor? Göreve devam etmemiz isteniyor. Peki ama ne pahasına? Liderlerimiz, siyasetçilerin bu büyük ulusun kahramanlarını aldatmasına izin veriyor. Ben artık, askerlerine sürekli yalan söyleyen, yenik düşmüş bir komutanım. Bize dediler ki 'gidin ve şu işi becerin.' Böyle bir liderlikle insan ne becerebilir ki?"

Yazısının girişinde savaşın başlangıcındaki lojistik hatalarını, "Yürüyün, Bağdat'a yürüyün" aceleciliği yüzünden nasıl aç ve susuz kaldıklarını, yedek parça yokluğundan, bakımsızlıktan zırhlı araçlarını nasıl terk ettiklerini anlatıyor. Operasyonun hem planlama hem de icra açısından tam bir fiyasko olduğunu, sırf bu yüzden pusularda, kazalarda can kayb ettiklerini söylüyor. Bağdat birkaç gün içinde alınacak diye görüş mesafesinin sifira indiği tozlu yollarda konvoylardaki araçların birbirine girdiğini ve kayıplar verildiğini anlatıyor.

Ve şimdi yaz sıcaklarında ahır yalaklarında yıkandıklarını, güneşten kaynamış su içmemek için Iraklılardan buz dilendiklerini, üst düzey subaylar klimalı odalarda yatarken, askerlerin sivrisineklerle boğuştuğunu itiraf ederek şu cümleyi kuruyor: "Biz Amerika için savaştık. İnsanları tarif edilemeyecek kadar korkunç koşullardan kurtardık. Ama şimdi Iraklıları kurtardığımız koşullarda yaşıyoruz."

Üç asker intihar etti

Hackworth.com sitesine düşen mesajların belki de en edeplisi bu. Daha fazla asker kaybetmekten korkan bir subayın kaygılarını yansıtır. Çünkü savaşın bittiği 1 Mayıs'tan bu yana düşman ateşinden ölen asker sayısı 50'yi geçti. Muharebe dışı nedenlerle ölenlerin sayısı ise 62. 35 asker araçlı ya da silahlı kazalarda öldü, üç asker intihar etti, dördü hastalıktan öldü, üçü boğuldu, biri de damdan düştü. Geri kalanların neden öldüğü belli değil. Askeri uzmanlara göre bir işgalde, muharebe dışı nedenlerle ölen asker sayısının, çatışmada verilen kayıpları geçmesi alışılmış bir durum değil.

Hackworth.com sitesini kuran Emekli Albay Hackworth, Irak'a saldırının ilk günlerinde operasyonun iyi planlanmadığını, Irak direnişini kırmaya yetecek sayıda asker gönderilmediğini

söyleyerek Savunma Bakanı Rumsfeld'e atıp tutuyordu. Sonra nisan ayında kazanılan zafer, onu da, Beyaz Saray'ın deyişleriyle modern savaştan anlamayan "televizyon generalleri" sınıfına soktu. Ancak şimdi savaş bittiği halde ABD'nin kayıplar vermesi, ordunun uzun süreli bir direnişe gerçekten hazırlıklı olmadığını gösteriyor.

Yılan yiyciler lazım

Askerlikle ilgili bestseller kitaplar yazan emekli Albay Hackworth, daha 15 yaşındayken İkinci Dünya Savaşı'na katılmış. Yaşını büyük göstererek İtalya cephesine gitmiş. Sonra Vietnam'da savaşmış, sekiz kez yaralanmış ve gerilla savaşı taktikleriyle ilgili bir kitap yazmış. Amerikan ordusunun en fazla madalya kazanan askerlerinden biri. Irak'ı az sayıda birlikle işgal stratejisini yanlış bulduğu için Rumsfeld'e "a..hole" diyor. (Bu küfrün Türkçesini yazamayacağım). Rumsfeld'in bu savaşı kesinlikle anlamadığını ve Amerikan askerlerinin Irak'ta 30 yıl kalabileceğini söylüyor. "ABD askerini Irak'tan çıkarabilmek için bu tank generallerini atıp, yerlerine yılan yiyciler getirmek gerekir" diyor.

Yılan yiyciler, Özel Kuvvetlere özgü bir terim. Özel Kuvvetlerin Kuzey Carolina'daki Fort Bragg üssünde yaptıkları gösterilerde, özel timciler hayvani yönlerini göstermek için dişleriyle tavuk kafası koparıyor, ya da yılanı ısırarak ikiye ayırıyorlar.

Hackworth'a göre ancak gerçek savaş ve direnişten anlayan bu Rambo tipler Irak'la başa çıkabilir. Hackworth'un deyişleriyle, ABD'nin şu andaki Merkez Komutanı "Deli Arap" lakaplı General John Abizaid tam bir yılan yiyci. Ancak Irak'taki komutanları da onlar arasından seçmek gerekiyor.

Emekli Albay Hackworth askerlerin bütün özel haberleşmesinin "Büyük Birader" tarafından izlendiğini, buna rağmen orduda kalmaya niyeti olmadığı için hiçbir şeyi umursamayan personelin siteye mesaj göndererek içini döktüğünü anlatıyor. İşte cepheden gelen mesajlardan bazıları:

Yüzbaşı bir palyaço, gün boyu nette sörf yapıp karısına çiçek gönderiyor.

Pislik içinde yaşıyoruz. Posta yok, telefon yok. Evle hiçbir bağlantımız yok. Gündelik yaşamın monotonluğunu bozacak hiçbir şey yok. Benim

birlikten bir asker, yüzbaşının ofisindeki internette evine bir mesaj atsin diye adama yumruk yumruğa geldik. Bu palyaço bütün gününü karısına çiçek gönderip nette sörf yaparak geçiriyor. Lanet olası şerefsiz.

Askerler yüzlerce pire ve sivrisinekle boğuşurken bir koruyucu krem ya da Benadryl bile verilmiyor... Her hafta bonfile ve istakoz yiyelim demiyorum. Şurada hayatımızı sürdürebilmek için temel sağlık ve güvenlik koşullarına sahip olalım diyorum sadece.

Bütün savaş boyunca araçlarımız için bir kez olsun yedek parça temin edemedik. Bu yüzden birliğim 12 aracı yolda bıraktı. Bu koşullar yüzünden çok kayıp verdik.

Burada gerilla savaşına saplanacağımızı hiç hesap etmemişler. Sanırım bir ay kadar sonra ihtiyacımız olan her şeyi burahlılardan almaya başlayacağız. Ama o kadar yoksullar ki. Ayrıca onlara güvenmiyoruz da. Temel destek birimleri yok. Ortalığa pisliyoruz. Arizona'dan gelen muhafızların çadırı yok. Çölde yerlerde yattılar. Yeterli ocak yok. Çiğ yemekten herkes hastalandı. Sağlık hizmeti de yok. Oysa artık savaş bitti. İkmal yolları temiz. Temel sağlık hizmetleri verilmemesinin bahanesi olmaz.

Çok sıcak. Sürekli binaları işgal edip oralara sığıyoruz. Çünkü oralar daha serin. Çadırlarda barınmak mümkün değil.

Biz 50 asker iki orta boy çadıra sığışırken, bizim albay klimalı bir binada, kral boyu yatakta yatıp, özel banyosu, buzdolabı ve cappucino makinesiyle keyif çatıyor. Bağdat'a vardıkta ancak iki hafta sonra gelip ne halde olduğumuzu gördü. Albayın daha yüksek yaşam standartlarına sahip olması gerektiğini kabul ediyorum ama, biraz anlayış görmek de hakkımız.

İran'la savaştıkları sırada iyi ki Iraklılara Amerikan ekipmanları vermişiz. Cumhuriyet Muhafızları'nın kışlasından çok iyi durumda 50 kalibrelik Browning ve çok M-113 yağmaladım. Ama maalesef M1 tankı yedek parçası yoktu.

En az iki askerin soğuk su uğruna öldüğünü biliyorum. Iraklılardan aldıkları buz kırmak için silahlarını bırakmışlardı. Bir Hummer'ın içinde buz kırmaya çalışırken öldürüldüler.

Ayşe Özek Karasu
(Hürriyet, 9 Ağustos '03)

Kültürel yozlaşma ve ahlaki çürümeye karşı

Eyüp Yerel Platformu kuruldu

Eyüp'te çeşitli siyasi partilerin, derneklerin, demokratik kitle örgütlerinin ve devrimcilerin içinde yer aldığı Eyüp Yerel Platformu bir basın açıklaması ile kuruluşunu deklare etti. Son dönemde emekçi semtlerinde yaygınlaşan ahlaki-kültürel yozlaşma ve çürümeye karşı çalışmalar yapmayı planlayan oluşum, yaptığı basın açıklaması ile kuruluş amacını anlattı. Mahallelerde artan hırsızlık, tiner kullanımı, uyuşturucu ve hap satışlarının sebeplerinin irdelendiği basın açıklamasında, platform bünyesinde oluşturulan Ailelerle Görüşme Komisyonu, Sağlık Komisyonu ve Kültür Sanat Komisyonu'nun amaçları anlatıldı. Platform adına yapılan basın açıklamasına 50'nin üzerinde insan katıldı.

BDSP çalışanları olarak boyutlanan çürümeye ve yozlaşmaya karşı mücadelede üzerimize düşeni yerine getireceğiz. Yaratacağımız etkiyi daha ileri taşımamızın, sınıf perspektifini temel alan bir çalışma tarzı ile mümkün olacağı bilinciyle hareket edeceğiz.

Böyle bir çalışmanın etkili olabilmesi ve sağlıklı bir biçimde yürüyebilmesi için bileşenlerinin dar grupçulukla hareket etmemeleri gerekiyor. Biz bu bakış açısıyla hareket edecek ve çalışmanın bir bütün

olarak çürümenin ve yozlaşmanın kaynağına inen bir faaliyete dönüşmesine çalışacağız. Kültürel çürümeye ve ahlaki yozlaşmaya karşı mücadelenin uzun soluklu olduğunu, işçi ve emekçilerin kesintisiz mücadeleleri sonucu ortadan kalkacağını hep gözönünde bulunduracağız.

Platform bileşenleri: Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), Dayanışma Evleri, DEHAP, Demokratik Haklar Platformu (DHP), EMEP, Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Güzeltepe Mahallesi Geliştirme ve Koruma Derneği, Güzeltepe Mahalle Muhtarı, Kazancı Köyü Sosyal Yardımlaşma Derneği, Mobil Taksi Durağı, ÖDP, PSAKD, Sıldız Köyü Sosyal Yardımlaşma Derneği, SDP, Tanır Köyü Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Alibeyköy Girişimi (THÖ), Kars Ardahan İğdir Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, Alibeyköy Parseller Spor Kulübü, Kars Selimiye Laloğlu Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, İstanbul'daki Vartolular Kültür ve Dayanışma Derneği Eyüp Şb., Alibeyköy Esnaflar Komisyonu.

BDSP çalışanları/Alibeyköy

Mücadele Postası

Kardeşçe bölüşeceğimiz günler uzak değil!

Kentlerin unutulmuş insanlarıyız bizler. Göğü delerek yükselen koca binaların yanı başında iki gözlü küçük delikler içinde yaşıyoruz. Her kapının ihtiyacına biz koşar, binaları biz temizleriz. "Efendilerimizin" evlerini her türlü tehlikeden korumak da bizim görevimizdir. Bir lokma ekmek gelsin diye her işe koşarız. Azarlanır, hakarete uğrar, aç kalır, kölece muamele görürüz. Bizler kapıcılarız. Hastalanır çocuklarımız, doktora bile götüremeyiz. Güvencemiz yoktur; muayane, ilaç bütün bunlar için paramız da yoktur. İnsanların insafına terkedilmişizdir sözün kısası.

Çocuklarımız çoğu zaman "efendilerimizin" acımaları sonucu verdikleri eski, yırtık kıyafetler ile sevince boğulurlar. Ferman yazılmıştır bir kez bizim için: Biz çalışacağız, onlar alacak. Ama biliyoruz bu fermanı yırtıp atacak olanlar emekçiler. Biliyoruz uzak değil o günler. Uzak değil, el birliğiyle üretip kardeşçe bölüşeceğimiz günler. İnsanın ürettiğinin insandan daha değerli kılındığı bu sömürü sistemi yıkılacak ve işte o gün ne biz kimsenin insafına kalacağız ne de kimse bizim. Çünkü biz insanız, ne köle isteriz altımızda, ne de üstümüzde efendi...

Bir okur/Diyarbakır

Ağartıoğlu direnişçileriyle dayanışma kampanyası

Ağartıoğlu deri işçileri için başlattığımız kampanya devam ediyor. Ağartıoğlu deri işçileri bitmek bilmeyen açlık, sefalet karşısında bükülmeyen bir bilektir. Bu şiarla yola çıkan biz genç komünistler, bu "direngen soluk"lar için başlattığımız kampanyada işçi ve emekçilerle görüşerek, onların neden böyle bir durumda olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Her görüşmemizin sonunda "neden böyle çalışmalar daha önceden beri yapılmıyor" sorularıyla karşılaşılıyor. Duyarlı insanların katkıları çalışmalarımıza hız kesmeden devam etmemiz için iyi bir motivasyon sağlıyor. Emeklerini bir nebze olsun güven altına almak için Deri-İş çatısı altında birleşen ve bundan dolayı işlerinden atılan işçilerin mücadeleleri diğer emekçilere umut aşıyor. Sermayeye ve onun devletine karşı örgütlü mücadelenin gereği her geçen gün daha iyi anlaşılıyor.

Zafer direnen işçilerin olacak!

SY Kırmızı Bayrak okuru/Kırşehir

KESK'in eylem süreci başladı

KESK 15 Ağustos'ta başlayacak olan toplu görüşmeler nedeniyle planladığı eylem sürecine girdi. 14 Ağustos günü saat 17.30 olarak kararlaştırılan basın açıklaması ve Güven Park'ta bilgilendirme çadırının kurulması saat 12:30'a alındı. Güven Park önüne

gelen KESK Denetleme Kurulu üyeleri ile yaklaşık 40 emekçi polis barikadı ile karşılaştılar. İçeri alınmayan ve dağılmaları istenen emekçiler basın açıklaması yapacaklarını ve çadırlarını kuracaklarını söylediler.

Tüm engellemelere rağmen Güven Park önünde basın açıklaması yapıldı. Daha sonra çadırın büyük olması bahane edilerek kurulmasına izin verilmedi. Kamu emekçilerine saldırarak çadırı ellerinden almaya çalışan polis başarılı olamayınca anlaşma yoluna gitti. Bu süreçte oturma eylemi yapıldı. Çadır yerine Güven Park içinde gösterdikleri yere karavan koyulmasına izin verdi. Daha sonra polisin gösterdiği yere geçilerek

basın açıklaması yapıldı. Açıklamada toplu görüşmelerde üç temel konu üzerinde durulacağı belirtildi. Kamu emekçilerine siyaset yapma hakkı, çalışma yaşamının demokratikleşmesi ve insanca yaşanabilecek ücret talebi bir kez daha dile getirildi. 23 Ağustos'ta yapılacak mitinge kadar Güven Park'ta olacakları belirtildi.

KESK bileşenlerinden BES, SES ve Eğitim-Sen'in katılımıyla kitle 500 civarına ulaştı. Sami Evren yaptığı konuşmada, talepler dışında ABD emperyalizmine karşı direnen Ortadoğu halklarını destekleyeceklerini söyledi. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" "Direne direne kazanacağız!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!", "Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

Sosyalist kamu emekçileri imzasıyla dağıtılan bildiri ve broşürler ilgiyle karşılandı.

SY Kırmızı Bayrak/Ankara

Ezilmek mi kazanmak mı istiyorsunuz?

İş hayatına atılmak için iş imkanı fazla olan, ancak işsiz de bol olduğu İstanbul'a geldim ve gelir gelmez iş aramaya başladım. Yaptığım bütün iş başvurularından boş döndüm. Bunun sebebi ise bütün işyerlerinin verdiği ücretlerin az olması, sigortaların yapılmamasıydı. Bu durumu kabullenemiyordum.

Sonunda bir iş buldum. Müdürlerle oturup konuşmaya başladık. Bana bir form doldurtular. Formun alt köşesinde istediğimiz maaşı yazmamız isteniyordu. Ne yazayım diye sorduğumda, "burada çalışmak istiyorsan az bir miktar yaz" dediler. Gerekçe olarak da az istersen uzun süre çalışabilirsin dediler. Gurbetteydim, iş hayatına yeni atılmıştım, kabul etmek zorunda kaldım.

İşe başladıktan bir hafta sonra iş yerinde arkadaşlar edindim. Herkesin durumu benimki gibiydi. Çalıştığım fabrikadakilerin çoğu gurbetçi ve bütün söyleneceklerine kanacak, yaşı ufak çocuklardı. Bir atasözü vardır; "tatlı dil yılanı deliğinden çıkartır" diye. İşveren de işçilere karşı böyleydi. Ama arkalarından kuyu kazıyor, onların hakkını yiyordu.

Aradan iki ay geçmiş, sigortam hala

bulunmamıştı. Maaşımı da az buluyordum. Beni işe alan müdürle konuşmaya karar verdim. Bu kararımı samimi olduğum arkadaşlara da söyledim. Bunun bir fayda getirmeyeceğini, kendi aramızda oturup konuşma zamanının geldiğini söylediler. Bütün arkadaşların fikirleri aynıydı; birleşip tek yumruk olmak, kapitalist patrona karşı savaşmak.

Türkiye'deki bütün kapitalistler birleşti, biz işçiler bu hale düştük. Nereye gitsek aynı sözlerle karşılaşılıyor. Bir de bu açıdan bakıp işçilerin bir araya geldiğini düşünürsek, birlik olan işçilerin karşısına kimsenin çıkabileceğini zannetmiyorum. Ben bir işçi olarak çıktığım fabrikada diğer arkadaşlarımla birleştim, örgütlenip birlik olduk. İşverene karşı sadece dişimizi ve kararlılığımızı gösterdik ve hak ettiğimizi aldık. İsteklerimizi almamız bizim yarım saatimizi aldı. Bütün işverenler kararlı işçiler karşısında yenilir ve bütün haklarımızı vermek zorunda kalır diyorum.

İşçilere sesleniyorum; ezilmek mi kazanmak mı istiyorsunuz? Kazanmak diyorsanız, örgütlenmek için ne bekliyorsunuz?

Büyükdemir'den bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ölümünün 47. yılında Bertolt Brecht savaşa karşı savaşmaya devam ediyor!

Çağrı

***Sizsiniz, uluslar, kaderi dünyanın.
Bilin kuvvetinizi.***

***Bir tabiat kanunu değildir savaş,
Barışsa bir armağan gibi verilmez
insana:***

Savaşa karşı

Barış için

Katillerin önüne dikilmek gerek,

“Hayır, yaşayacağız!” demek.

İndirin yumruğunuzu suratlarına!

Böylece mümkün olur savaşı

önlemek.